

Giới thiệu Nhan Dược

Truyện Nhan Dược của tác giả Mỹ Ngọc 132 là một truyện xuyên không, cổ đại. Bốn cô nàng Thượng Úy trẻ tuổi tài năng được huấn luyện đặc biệt trực thuộc Lực Lượng Đặc Nhiệm Gìn Giữ Hòa Bình Liên Hiệp Quốc trong thời gian thực hiện nhiệm vụ ở một quốc gia xa xôi.

Vì tò mò “nghiên cứu” và “thảo luận” một quyển truyện cũ kỹ để rồi sau khi các cô hy sinh trong một chiến dịch cứu nạn, các cô lại bị kéo vào thế giới tưởng chừng như là một sản phẩm hư cấu bởi trí tưởng tượng kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giới thiệu nhân vật

Nữ chính:

- Đường Tâm Như: Thượng Úy Quân Y thuộc lực lượng Gìn Giữ Hòa Bình Liên Hiệp Quốc. Sau khi xuyên không cô trở thành nữ phụ trong quyển tiểu thuyết với tên gọi Nhan Tư Tuyết cùng với hình xăm một đóa hàn mai ở bờ vai trái. Cô cũng chính là Thánh Y đỉnh đỉnh đại danh nổi tiếng giang hồ.
- Tống Nhục Ngôn: Thượng Úy Tham Mưu Tác Chiến thuộc Lực Lượng Gìn Giữ Hòa Bình Liên Hiệp Quốc. Cô là nữ phụ thứ hai trong truyện mạng tên Nhan Khuynh Ngọc và có hình xăm cành hoa Từ Đình Hương ở vai trái. Giang hồ không ai không biết đại danh Tiên Độc.
- Lâm Khả Doanh: Thượng Úy Quân Y, cô là kỳ tài trong lĩnh vực phẫu thuật ngoại khoa cũng là nữ phụ thê thảm số ba sau khi xuyên không với đại danh Nhan Lam Nguyệt cùng hình xăm đóa mộc lan sau vai. “Giang hồ đã có một Thánh Y giờ lại xuất hiện thêm một Tà Y thủ thuật cổ quái, loạn rồi loạn rồi!”
- Dương Hiểu Băng: Chuyên viên nghiên cứu vũ khí, quân hàm Thượng Úy, nữ phụ số bốn với hình xăm đóa hoa Trà chính là cô: Nhan Thư Dao – “Yêu Âm có thể giả giọng của bất kỳ người nào mà hần ta muốn” cùng một cây cổ cầm hình thù kỳ lạ tung hoành ngang dọc.

Nam chính:

- Mộ Tử Diệp là Hoàng Thái Tử cao cao tại thượng của Hoàng Quốc, tuấn mỹ tuyệt luân, giàu không tả nổi... Ấy vậy mà giang hồ đồn rằng chàng ta vì si tình, liều mình bảo vệ tuyệt sắc mỹ nhân mà trở nên tàn phế?!
- Sở Hy Phong: cực phẩm mỹ nam với gương mặt tuấn tú đến mức điên đảo chúng sinh khoác trường bào màu đỏ, rực rỡ như một con Hỏa Phượng ... chỉ đáng tiếc vì một chữ tình mà thân mang độc dược phải sống một đời bệnh tật với danh xưng Bệnh Vương của Quang Quốc.
- Nhạc Dương Tư: vị Chiến Thần danh chấn lục quốc của Doanh Quốc ... bởi vì yêu mà mất đi dung mạo tuấn lãng phi thường sau đó trở thành Nhiếp Chính Vương tính tình cổ quái.
- Lý Vân Thiên: là Tiêu Dao Vương của Vân Quốc, dịu dàng ôn nhuận như ngọc nhưng lại yêu quá hoá rồ mà trở thành chủ đề buồn chuyện của quần chúng nhân dân khắp lục quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Cuốn sách cũ

Căn cứ quân sự của Lực Lượng Gìn Giữ Hòa Bình Liên Hiệp Quốc tại Somalia.

Ngày 24/12/XXXX

22:00

“Các cậu vẫn chưa ngủ à?!” – Đường Tâm Như vừa mở cửa bước vào phòng nhìn thấy ba con bạn thân thiết, kẻ đứng khoanh tay, người ngồi trên ghế đang tụ tập trước chiếc bàn gỗ mà bọn cô dùng để uống trà lập tức cất tiếng hỏi.

“Cậu tám xong rồi à! Đến đây nhanh lên!” – Tống Nhục Ngôn ngẩng đầu nhìn Đường Tâm Như rồi vẫy tay ra hiệu.

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?” – Đường Tâm Như khẽ nhủ mày lên tiếng hỏi, bàn chân nhanh chóng di chuyển đến vị trí tập hợp.

“Giáo sư Loui vừa gửi quà cho bọn mình!” – Lâm Khả Doanh nháy mắt nhìn Đường Tâm Như tình nghịch đáp lời.

“Giáo sư gửi cho bọn mình những gì vậy?” – Hai mắt Đường Tâm Như lập tức tỏa sáng, sắc mặt hớn hở hỏi tiếp.

“Món quà lần này rất đặc biệt nha!” – Dương Hiểu Băng đứng bên cạnh Lâm Khả Doanh gật gù xác nhận.

“Quà đây nè!” – Tống Nhượng Ngôn cố nhịn cười rồi cầm một cuốn sách đưa cho Đường Tâm Như.

Đường Tâm Như nhủ mày nhận lấy cuốn sách rồi lật trước lật sau cẩn thận quan sát. Cuốn sách này cũ đến mức bìa truyện không nhìn ra được nó là màu đỏ hay màu nâu, còn những trang sách thì bị ố vàng, hơn phân nửa đã bung ra khỏi bìa sách, những dòng chữ trên sách muốn phai màu mực, nhìn te tua tàn tạ không có bất cứ điểm nào hấp dẫn.

“... Cuốn sách này là sách y học cổ hay là sách về quân sự?” – Đường Tâm Như đưa mắt nhìn ba tên đồng bọn lên tiếng hỏi.

“... Cậu cho rằng quyển sách cổ cũ kỹ này là sách y học hay quân sự thật á?” – Tống Nhượng Ngôn lên tiếng đáp lời xong còn tặng cho Đường Tâm Như một nụ cười tủm tỉm đáng ngờ.

“Cậu đọc cái tên trên bìa sách đi!” – Lâm Khả Doanh kéo một chiếc ghế gỗ ngồi xuống rồi thuận tay lấy thêm một chiếc ghế khác cho Đường Tâm Như, cô vẫy tay ra hiệu cho con bạn đang đứng ngơ ngác của mình ngồi xuống.

Đường Tâm Như đưa cuốn sách về hướng ánh đèn tỏa sáng nhất căng mắt cố gắng đọc ra cái tên của cuốn sách te tua trên tay.

“... Khuynh Thế Nữ Hoàng! ... !”

“... .. Cái quái gì vậy??? Giáo sư gởi truyện ngôn tình cho bọn mình đọc á???”

Sau khi đánh vắn ra được dòng chữ mờ cảm ghi trên bìa truyện Đường Tâm Như mở to mắt về mặt kính ngạc nhìn ba tên đồng bọn còn lại rồi thốt lên.

“Bất ngờ chưa???” – Tống Nhượng Ngôn thích thú reo lên.

“Giáo sư vĩ đại của chúng ta bây giờ có thêm sở thích sưu tầm ngôn tình cổ rồi đó!” – Lâm Khả Doanh khẽ nghiêng đầu mỉm cười tiếp lời.

“Các cậu nhận được lúc nào vậy? Có ai đọc thử chưa?” – Đường Tâm Như tay vẫn cầm quyển sách đưa mắt nhìn đồng bọn hỏi thêm.

“Bọn mình lấy “quà” về trước giờ ăn cơm chiều. Sau khi khai “quà” đã xúm vào xem được gần một phần ba quyển sách thôi à!” – Dương Hiểu Băng trả lời kèm theo một nụ cười tà.

“Hay không?” – Đường Tâm Như nhìn đồng bọn tiếp tục dò hỏi, cô cũng thuận tay mở cuốn sách trên tay cúi đầu đọc.

“Khẩu vị hơi bị nặng nhưng cách miêu tả rất chi tiết và sinh động, rất đáng để nghiên cứu!” – Tống Nhượng Ngôn nhịn cười bày ra vẻ mặt nghiêm túc giống như một nghiên cứu sinh quyết tâm tìm hiểu tường tận một công trình khoa học.

“... Tội nghiệp giáo sư ... ở nơi xa xôi vẫn lo lắng cho số phận cô đơn vô vớ của tui mình ở một nơi hoang mạc như thế này nên thầy mới gởi cuốn sách này để tui mình học tập!” – Dương Hiểu Băng lập tức gật gù phụ họa.

“Đúng là gừng càng già càng cay! ... Giáo sư quả nhiên là người thầy vĩ đại! ...” – Lâm Khả Doanh đưa tay xoa cằm cảm động lên tiếng.

“Tóm lại cuốn sách này toàn nói về chuyện XXYY đúng không?” – Đường Tâm Như gấp sách lại, đưa mắt nhìn đám bạn thành thật hỏi.

“Cũng không hẳn là vậy. Cuốn sách này nói về vị nữ hoàng Nhan Cẩm Dương cùng với nhan sắc tuyệt thế của mình đã thống trị Thiên Hoa Quốc và đưa nó vươn lên thành quốc gia hùng mạnh nhất. Thế giới trong truyện này nổi bật là sáu vương quốc lớn bao gồm Quang Quốc, Hoàng Quốc, Doanh Quốc, Vân Quốc, Mặc Quốc và Thiên Hoa Quốc...”

Dương Hiểu Băng đang nói bỗng nhiên ngừng lại, cô đưa tay cầm lấy ly nước của mình đưa lên uống rồi tiếp tục câu chuyện.

“Trong đó Quang Quốc là quốc gia hùng mạnh nhất, lấy Hỏa Phụng làm biểu tượng. Giàu có nhất là Hoàng Quốc với biểu tượng Kim Lân. Nổi tiếng về quân sự và thiện chiến nhất là Doanh Quốc cùng biểu tượng Huyền Vũ. Hoàng triều Vân Quốc lại lấy văn trị quốc nên sử dụng biểu tượng Thanh Long. Mặc Quốc là quốc gia xa hoa nhất nên chọn biểu tượng Bạch Hổ. Cuối cùng là Thiên Hoa Quốc, quốc gia xinh đẹp được năm vương quốc kia bao bọc gìn giữ ví như là nhụy hoa của một bông hoa có năm cánh vậy đó! Thiên Hoa Quốc không truyền ngôi cho con trai nhưng lại truyền ngôi cho con gái, hoàng tộc theo họ mẹ tức là họ của nữ hoàng. Tương truyền hoàng tộc Thiên Hoa Quốc chính là nối giống của Thần Tộc Cửu Vĩ Hồ tuyệt mỹ cho nên nữ nhân thuộc hoàng tộc Thiên Hoa Quốc xinh đẹp yêu mị nổi danh khắp chốn ... khổ nỗi nam tử trong hoàng tộc của họ lại xấu ma chê quỷ hờn! ...”

“Thật ra mỹ nam mới là sức hút của cuốn sách này nha! Tuy đàn ông ở Thiên Hoa Quốc xấu tàn khốc nhưng nam nhân ở năm vương quốc kia lại tuấn mỹ vô cùng. Chính vì thế nên trong truyện vị nữ hoàng trẻ tuổi kia được vô số mỹ nam tôn thờ và si tình cực độ, cũng nhờ như vậy mà tui mình mới được dịp rửa mắt và bổ sung kiến thức về chuyện cấm trẻ em dưới 18 tuổi như đã nêu trên!” – Tống Nhượng Ngôn ranh mãnh tiếp lời.

“Cốt truyện chỉ có vậy thôi à? “ – Đường Tâm Như tò mò hỏi thêm.

“Bọn mình mới đọc được một phần ba quyển truyện thôi à! Ngoài những điều mà Hiểu Băng và Nhược Ngôn kể ra thì không có gì đặc biệt nữa. Trong truyện này vị nữ hoàng kia một mình bao sân hết, những nữ nhân khác giống như mấy bông hoa dại, làm sao sánh nổi với đóa mầu đơn yêu kiều rực rỡ kia được?” – Lâm Khả Doanh góp lời.

“Haizzz...! ... Ủng cho mấy anh nam phụ đẹp trai ngồi ngồi, võ công cao cường, thân phận danh giá nhưng lại chấp nhận ôm tim thủ tiết vì không đào ỏ đầu ra được một mỹ nhân có thể so sánh với nữ hoàng! “ – Dương Hiểu Băng cảm thán.

“Nghe các cậu kể này giờ thì quyển truyện này cũng đâu có gì hấp dẫn! “ – Đường Tâm Như mỉm cười nhìn đồng bọn rồi trả lại cuốn sách đang cầm trên tay cho Tống Nhược Ngôn.

“Uhm! ... Mình đang thắc mắc là tại sao giáo sư lại gửi cuốn sách này cho tụi mình? ... Giáo sư thấy bọn mình củ chuối trong chuyện nam nữ nên gửi sách cầm cho tụi mình nghiên cứu học hỏi hay có ý gì khác? ... Khi nào hệ thống vệ tinh liên lạc được sửa xong, mình sẽ viết mail hỏi giáo sư mới được! “ – Lâm Khả Doanh nhún mày rồi nói ra những suy nghĩ trong đầu.

“... Uhm, bọn mình cũng nghĩ như vậy... Nhưng từ đây cho đến lúc hệ thống liên lạc được khắc phục, chúng ta sẽ tranh thủ ngâm cứu cuốn sách cổ cũ kỹ này để không phụ tấm lòng của giáo sư yêu dấu! “ – Tống Nhược Ngôn nháy mắt ranh mãnh rồi nêu lên kế hoạch.

“Ok! “ – Ba cái đầu còn lại lập tức gật đầu tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hy sinh

Somalia ngày 25/12/XXXX

02:00 sáng

“Hú hú hú! ... Hú hú hú! ... Báo động! ... Báo động! ... Các đơn vị đặc nhiệm chú ý! Doanh trại chúng ta bị tấn công! ... Lập tức triển khai kế hoạch sơ tán dân thường và ứng chiến! “ – Tiếng còi báo động hú vang rồi tiếng của chỉ huy trưởng phát qua máy bộ đàm vang lên vô cùng khẩn trương.

Tống Nhược Ngôn, Đường Tâm Như, Dương Hiểu Băng lập tức bật dậy rời khỏi chiếc giường ngủ nhỏ của mình, các cô vội vàng mặc quần phục tác chiến vào, mở cửa phòng rồi lao ra ngoài.

“Thượng úy Tống, chỉ huy ra lệnh cho cô cùng với Thượng úy Dương sau khi phối hợp với bên quân y sơ tán dân thường sẽ chịu trách nhiệm lái xe đặc chủng đưa người dân đến căn cứ tị nạn mới! ... Thượng úy Đường và Thượng úy Lâm bên quân y sẽ trực tiếp chịu trách nhiệm sơ tán và hướng dẫn người dân lên xe! “ – Một người lính quân hàm thiếu úy khi vừa nhìn thấy ba cô gái trẻ quân phục gọn gàng lập tức đứng nghiêm giờ tay chào rồi truyền đạt mệnh lệnh của cấp trên.

“OK! “

Tống Nhược Ngôn, Dương Hiểu Băng và Đường Tâm Như nghe vị Thiếu úy trẻ truyền đạt xong mệnh lệnh của cấp trên, các cô gạt đầu ra hiệu rồi xoay người chạy đến khu vực tập kết của những người dân tị nạn, bắt đầu cùng những đồng đội của mình tiến hành di chuyển người dân lên những chiếc xe đặc chủng đang nổ máy chờ đợi.

Cũng vào lúc ấy, ở phía xa đã bắt đầu vang lên những tiếng súng nổ giòn giã khốc liệt giữa lực lượng hai bên.

“Mọi người di chuyển nhanh lên! “ – Đường Tâm Như, Dương Hiểu Băng và Tống Nhược Ngôn đều dùng tiếng bản địa để đốc thúc những người dân đang hoảng loạn sợ hãi di chuyển thật nhanh.

“Còn một tốp người nữa họ đang bị kẹt ở phía sau, xin các cô giúp họ với! “ – một người phụ nữ Somali đang ôm một đứa bé đứng lại nhìn các cô lên tiếng cầu xin.

Đường Tâm Như nhìn Tống Nhược Ngôn và Dương Hiểu Băng, gạt đầu ra hiệu rồi rời vị trí chạy nhanh về phía sau. Tống Nhược Ngôn lập tức nói vào bộ đàm yêu cầu thêm đồng đội đến hỗ trợ, cô vỗ vào vai Dương Hiểu Băng rồi cũng chạy về hướng Đường Tâm Như vừa chạy.

“Giúp tôi với, ba đứa con của tôi bị thương ở chân và bị phỏng không thể di chuyển được! “ – một người phụ nữ nhìn thấy Đường Tâm Như chạy đến vội nắm lấy cánh tay của cô kéo đến một chiếc lều vừa chạy vừa nói.

Đường Tâm Như bước vào lều, cô nhìn thấy Lâm Khả Doanh đang nhanh chóng thu dọn dụng cụ y tế và giúp những bệnh nhân bị thương nhẹ chuẩn bị

rời khỏi lều, đồng thời còn có một nhóm phụ nữ trên tay mỗi người đang ẵm hai đứa trẻ nhỏ đang đứng phân vân vì không nỡ bỏ đi bỏ mặc bốn mẹ con của người phụ nữ đang đi cùng cô.

“Mọi người chạy ra xe sơ tán nhanh lên! Ở đây chúng tôi sẽ phụ trách! “ – Đường Tâm Như nhìn nhóm phụ nữ đang đứng dùng tiếng bản địa mà nói.

Nói xong Đường Tâm Như ẵm đứa bé bị thương nhẹ nhất đang nằm trao cho người phụ nữ đứng bên cạnh nói tiếp:

“Cô bế đứa bé này chạy trước, tôi và bạn tôi sẽ bế hai đứa bé kia ra sau! Nhanh lên! Không kịp đâu! “

Đường Tâm Như vừa dứt lời thì Tổng Nhựt Ngôn cũng vừa chạy vào lều gấp rút nói:

“Nhanh lên, bên phiến quân dùng đến tên lửa mini rồi, xe không chờ lâu được!”

“Mọi người cúi thấp người chạy nhanh lên, xe chỉ chờ thêm 10 phút nữa thôi! “ – Tổng Nhựt Ngôn hét lớn.

Nhóm người phụ nữ lúc này mới hoảng sợ vội vàng chạy ra ngoài hướng về phía đoàn xe đang bật đèn phát ra tín hiệu sắp di chuyển.

“Ở đây vẫn còn sót lại một em bé bị cưa mất một chân do dẫm phải mìn vào ba ngày trước! Minh sẽ bế bé chạy ra xe. Hai cậu nhanh lên nha! “ – Lâm Khả Doanh bế một em bé da đen teo nhách, một bên chân quấn một mảnh băng trắng dày cộm đang nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn, cô nhìn hai người bạn của mình vội vàng lên tiếng.

“Ok! Tụi mình sẽ chạy theo cậu ngay mà! “ – Đường Tâm Như lập tức đáp lời.

Lâm Khả Doanh nhìn hai người bạn của mình gật đầu đồng ý rồi ôm đứa bé chạy nhanh ra ngoài.

Đường Tâm Như cúi thấp người nhẹ nhàng hết mức có thể ẵm một em bé Somali teo quắp quấn băng trắng khắp người lên, cô ẵm bé bằng hai tay cúi thấp người chạy sau Lâm Khả Doanh đuổi theo đoàn người phía trước.

Tổng Nhựt Ngôn cũng không chần chừ lập tức cúi người ôm đứa bé hai chân quấn băng dày cộm lên, ôm chặt vào lòng rồi phóng ra ngoài.

Trong tiếng súng đạn rền vang và những đám lửa hùng hực bốc cháy, ba cô gái trẻ bế ba đứa bé chạy nhanh về phía chiếc xe cuối cùng đang cố nán lại chờ đợi trong mưa bom bão đạn.

Lâm Khả Doanh, Đường Tâm Như và Tổng Nhựt Ngôn vừa đặt ba đứa bé lên chiếc xe đặc chủng rồi nhanh chóng bước vào bên trong chuẩn bị rút lui.

“Hiệu Bổng, xuất phát được rồi! “ – Tổng Nhựt Ngôn lên tiếng nói với Dương Hiệu Bổng đang ngồi ở phía sau vô-lăng đã chuẩn bị sẵn sàng để di chuyển.

“Ok! Mọi người ngồi cẩn thận! Tôi chạy đây! “ – Dương Hiệu Bổng dùng tiếng địa phương thông báo với tất cả những người đang ngồi trên xe rồi lập tức điều khiển chiếc xe đặc chủng lao đi trong tiếng ầm ầm của súng đạn.

Chiếc xe chạy hết tốc độ tầm khoảng hơn một giờ đồng hồ thì đột ngột dừng lại:

“Kítítítítít! “

Qua ánh đèn pha sáng rực của chiếc xe đặc chủng, tất cả những người trên xe nhìn thấy phía trước mặt mình là một tốp quân lính mặc quân phục, trên tay cầm những khẩu súng dài có gắn đèn phía trên đang đồng loạt chia súng vào những người ngồi trong xe.

“Mọi người đừng sợ! Đây là phe của chúng ta! “ – Dương Hiệu Bổng giơ hai tay lên đầu, cô không quay đầu lại nhìn mọi người trên xe nhưng trấn an bằng tiếng bản địa. Nói xong cô vẫn giơ một cánh tay lên cao, cánh tay còn lại không nhanh không chậm mở cửa bước xuống xe đi ra ngoài.

Không lâu sau, cánh cửa xe được mở ra. Dương Hiệu Bổng vội nhìn về phía ba người bạn thân thiết của mình rồi nhanh chóng cất tiếng:

“Chúng ta phải cho những người này di chuyển sang một chiếc xe mới vì lực lượng trinh sát phát hiện có một nhóm phiến quân chuẩn bị tập kích. Chúng ta sẽ phải thay đổi lộ trình và kế hoạch tác chiến! “

Dứt lời, Dương Hiệu Bổng trao cho Tổng Nhựt Ngôn một tờ quân lệnh và một tấm bản đồ.

Tổng Nhựt Ngôn di chuyển ra khỏi chỗ mình đang đứng tiến về phía Dương Hiệu Bổng, cô nghiêm túc đọc tờ quân lệnh, đọc xong cô mím môi suy nghĩ thật nhanh rồi dùng tiếng địa phương nói với mọi người trong xe:

“Để bảo đảm an toàn cho tất cả mọi người, chúng ta bắt buộc phải đổi sang xe mới! Tất cả mọi người hãy nhanh chóng và trật tự di chuyển theo sự hướng dẫn của chúng tôi! “

Vừa nói xong, Tổng Nhựt Ngôn bước nhanh xuống xe, cô cùng Dương Hiệu Bổng đứng hai bên hỗ trợ cho những người trên xe rời khỏi xe và di chuyển về phía nhóm quân lính đang đứng chờ đợi.

Sau khi sắp xếp và ổn định tất cả mọi người ngồi vào hai chiếc xe đặc chủng mới. Tổng Nhựt Ngôn bước đến trao đổi với vị nam sĩ quan người Châu Âu đeo quân hàm Trung Tá. Trao đổi xong, cô giờ tay chào anh ta theo kiểu quân nhân rồi bước đến chỗ ba người bạn thân của mình đang đứng chờ đợi lên tiếng nói:

“Trên xe mới đã kín chỗ rồi! Chúng ta sẽ quay trở lại chiếc xe đặc chủng của mình rồi chạy phía sau cùng để yểm trợ! Các cậu lên xe rồi chuẩn bị xuất phát! Do đang nằm trong vùng bị tập kích nên chúng ta không được phép bật đèn pha để bảo đảm an toàn. Minh sẽ chịu trách nhiệm điều khiển xe!”

“Ok!” – Ba giọng nữ còn lại đồng thanh lên tiếng.

Nhận được mệnh lệnh xong cả bốn cô nhanh chóng bước lên xe. Sau khi kiểm tra súng ống và đạn dược, Tổng Nhựt Ngôn ngồi vào ghế lái, Đường Tâm Như ngồi ở chiếc ghế bên cạnh để hỗ trợ khi cần thiết. Dương Hiểu Băng và Lâm Khả Doanh ngồi ở phía cuối xe để quan sát phía sau. Khi chiếc xe phía trước nổ máy bắt đầu di chuyển, Tổng Nhựt Ngôn cũng nhanh chóng khởi động xe xuất phát.

Đoàn xe khởi hành chưa được hai mươi phút thì ở phía sau chiếc xe đặc chủng của bốn cô xuất hiện một chiếc xe Jeep đang phóng hết tốc lực đuổi theo sau. Trên xe là một nhóm phiến quân mặt bôi đen, tay cầm những khẩu súng hiện đại nhắm vào chiếc xe của các cô mà nã đạn.

“Mẹ kiếp!” – Đường Tâm Như đứng dậy, cô rời khỏi chỗ ngồi, lách người qua hàng ghế trên xe, trên tay cầm theo khẩu súng di chuyển ra phía sau xe để hỗ trợ cho hai người bạn của mình. Cùng lúc ấy, Dương Hiểu Băng nhanh tay lấy ra một quả lựu đạn mini trong chiếc balo để bên cạnh. Cô nhanh chóng kích hoạt ngòi nổ rồi ném quả lựu đạn về phía chiếc xe của bọn phiến quân để ngăn chặn sự truy đuổi của bọn chúng.

Lâm Khả Doanh và Đường Tâm Như vẫn tiếp tục dùng súng bắn trả để gây sức ép.

Quả lựu đạn được Dương Hiểu Băng ném vô cùng chuẩn xác làm nổ tung một chiếc bánh xe của bọn phiến quân khiến chiếc xe lập tức mất lái, lao đảo rồi đột ngột ngừng lại.

Trong lúc đó, Tổng Nhựt Ngôn vẫn bình tĩnh điều khiển chiếc xe phóng nhanh về phía trước. Đường Tâm Như nháy mắt nhìn Dương Hiểu Băng mỉm cười giờ cao ngón tay cái, cô chưa kịp cất tiếng khen ngợi thì tiếng hét chói tai của Lâm Khả Doanh đã vang lên:

“Nhảy xuống xe, bọn chúng phóng tên lửa mini!”

Trong tích tắc, một tiếng “Kít” chói chói vang lên, ngay sau đó là một ngọn lửa đỏ như máu bùng cháy làm rực sáng cả một vùng rồi nuốt vào bên trong nó chiếc xe đặc chủng cùng bốn cô gái trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhất định phải sống!

“Tur Tuyết! ... Tur Tuyết! Con tỉnh dậy đi!” – Đường Tâm Như mơ màng nghe thấy một giọng phụ nữ dịu dàng ấm áp lay gọi.

“... Mẹ ơi! ...! ... Con nhớ mẹ lắm! ...” – Đường Tâm Như mở mắt nhìn thấy một hình bóng nữ nhân mờ ảo liền chớp mắt hỏi.

“Tur Tuyết! ... Mẫu thân xin lỗi! ... Phụ thân và mẫu thân đến trễ rồi! ...” – Giọng nữ nhân kiềm nén sự đau lòng cùng tức giận nhẹ nhàng vang lên.

“Khuyên Ngọc! ... Khuyên Ngọc! ... Con tỉnh rồi sao?” – Trong cơn đau buốt xương Tổng Nhựt Ngôn lại nghe vang vọng thêm một tiếng gọi đến nao lòng.

“... Mẹ ơi! ... Con đau lắm! ... Mẹ đến đón con đi sao? ...”

“... Ta xin lỗi! ... Ta và phụ thân không bảo vệ được con rồi! ...” – Một giọng phụ nữ tha thiết đau đớn nghẹn ngào nói.

Trong không gian tĩnh lặng lại vang lên những tiếng vó ngựa đang phóng như bay tiến về hướng nhóm người họ đang đứng.

“Bọn chúng sắp đến rồi! ... Các nàng nhanh lên! ... Không còn nhiều thời gian nữa!” – Một giọng nam nhân trầm ấm vang lên.

“Tur Tuyết! ... Con nghe mẫu thân nói rõ đây! ... Từ bây giờ con không còn mang họ Nhan nữa ... Con chỉ là Tur Tuyết! ... Là con gái duy nhất của Nhan Lạc Hà ta và Triệu Thần Dương ... Tên của con là cái tên mà phụ thân của con thích nhất! ... Chúng ta rất yêu con ... vậy nên ... cho dù sau này có gặp bất cứ chuyện gì xảy ra ... con cũng phải hứa với chúng ta ... con nhất định phải sống! ... Hãy nhớ mẹ và phụ thân rất yêu con! ...” – Người phụ nữ tên Nhan Lạc Hà kia nói xong bà liền ôm Đường Tâm Như thật chặt, những giọt nước mắt ấm nóng rơi trên khuôn mặt đang đau rát của cô làm cô vô cùng đau đớn:

“Chuyện gì đang xảy ra thế này? ... Đây là đâu? ... Họ là ai? ... Cô là ai? ... Là Đường Tâm Như hay là Nhan Tur Tuyết? ... Tại sao khắp người cô lại đau đớn như vậy ...? ... Thân thể đau và tim cũng đau! ...” – Đường Tâm Như nhắm chặt mắt khẽ lắc đầu để mình có thể lấy được một chút tỉnh

táo nhưng thân thể của cô không cử động được chỉ có những giọt nước mắt cứ thi nhau tuôn rơi.

“Khuyh Ngọc! ... Mẫu thân hối hận vì đã để cho con mang họ Nhan ... một dòng họ lòng lang dạ sói! ... Khuyh Ngọc! ... Nếu mẫu thân và phụ thân không còn sống trên đời ... Con hãy hứa với chúng ta bất luận có gặp phải chuyện gì ... con nhất định phải sống! ... Xấu xí cũng phải sống! ... Tàn tật cũng phải sống! ... Con nhất định phải sống vì chúng ta muốn đổi mạng của chúng ta để giữ lại mạng sống cho con! ... Con gái à!... Con phải sống để còn ghi nhớ tên của phụ thân và mẫu thân ... Hãy nhớ cho rõ phụ thân của con là Diệp Thư Vũ, mẫu thân của con là Nhan Lạc Tàn ... Khuyh Ngọc! ... Hãy sống và phải sống thật tốt! ... Chúng ta yêu con!”

Nói xong người phụ nữ tên Nhan Lạc Tàn kia cũng ôm chặt Tống Nhựt Ngôn vào lòng khóc nức nở. – Tống Nhựt Ngôn cắn chặt môi kiềm nén tiếng khóc nhưng những giọt nước mắt vẫn thi nhau tuôn ra khỏi khóe mắt rồi chảy dài trên khuôn mặt đang đau nhức của cô:

“... Những người này là ai? ... Họ đã nhận nhầm người rồi đúng không? ... Cô không phải là con gái Nhan Khuyh Ngọc của họ ... Cô là Tống Nhựt Ngôn ... ba mẹ của cô đã qua đời trong một trận động đất! ... Tại sao họ lại muốn đổi mạng sống của họ cho cô? ... Cô không phải là con gái của họ ... nhưng tại sao nghe những lời người phụ nữ tên Nhan Lạc Tàn kia nói tim của cô lại đau đến mức không thở được như vậy???”

“Tur Tuyết! ... Sau này con lớn lên ... hãy tìm đến Thần Hà Trang ở Hoàng Quốc! ... Đó là nhà của chúng ta! ... Phụ thân giao lại cho con cây tiêu bằng bạch ngọc ... đó là tín vật định tình của ta và mẫu thân con ... con hãy giúp ta bảo quản nó thật tốt! ... Phụ thân rất yêu con, Tur Tuyết! ... – Triệu Thần Dương bỏ cây kiếm trên tay xuống đất rồi nửa quỳ nửa ngồi ôm chặt Đường Tâm Như vào lòng ôn hòa nhân hậu chậm rãi dặn dò rồi đặt lên trán cô một nụ hôn, khóe mắt ông cũng phủ một tầng sương mỏng. Hôn cô xong ông lại cầm chặt thanh kiếm trên tay rồi đứng dậy xoay người đi về phía sau đứng chờ những tên ngồi trên yên ngựa đang lao đến.

“Khuyh Ngọc! ... Nhà của phụ thân ở Quang Quốc ... Khi con lớn lên hãy đến nơi đó tìm đến Vũ Tàn Trang, trong nhà phụ thân có để một chiếc cổ cầm làm từ loại gỗ Ngọc Am vô cùng quý giá ... mẹ của con rất thích cây cổ cầm đó ... con hãy thay chúng ta bảo quản nó thật tốt! ... Khuyh Ngọc, hãy luôn nhớ rằng, phụ thân rất yêu con! ... – Diệp Thư Vũ quỳ xuống ôm chặt Tống Nhựt Ngôn vào lòng, giọng ông vô cùng trầm ấm nhưng vì ông đang kiềm chế nên giọng khẽ run run. Ông cũng đặt lên trán Tống Nhựt Ngôn một nụ hôn rồi vội vàng đứng dậy chạy về phía sau nhặt thanh kiếm của mình lên rồi cùng Triệu Thần Dương đón chờ giây phút kẻ thù xuất hiện.

“Tur Tuyết! ... Hãy nhớ lời mẫu thân ... Con nhất định phải sống! ... “

“Khuyh Ngọc! ... Con nhất định phải sống! ... Nhất định phải sống! ... “

Nhan Lạc Hà lại ôm chặt Đường Tâm Như một lần nữa, bà hôn lên trán cô một nụ hôn thật sâu rồi bế cô lên bước đến vách núi cheo leo rồi cắn chặt răng ném cô xuống một vực sâu hun hút.

Đường Tâm Như mở to mắt nhìn bà ... bà xinh đẹp vô cùng... cô không trách bà ... vì rơi theo cô là những giọt nước mắt của bà ... cảnh tượng cuối cùng cô nhìn thấy là hình ảnh một lưỡi dao cắm xuyên vào tim bà ...

Nhan Lạc Tàn cũng ôm Tống Nhựt Ngôn thật chặt, bà cũng hôn lên trán cô một nụ hôn, nước mắt bà rơi trên mặt của Tống Nhựt Ngôn có màu đỏ, có vị mặn và tanh... Hôn cô xong bà cũng bế cô lên rồi đem cô thả xuống vách núi cheo leo kia.

Tống Nhựt Ngôn cố gắng mở to mắt nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của bà ... khuôn mặt cũng đầy nước mắt và khóe môi đầy máu ... trong nước mắt Tống Nhựt Ngôn cũng kịp nhìn thấy một mũi tên bắn xuyên qua tim bà...

“Khôngggggg!” – Đường Tâm Như hét lớn, nước mắt hòa cùng máu tươi rồi nhắm mắt bất tỉnh.

“Khôngggggg!” – Tống Nhựt Ngôn cũng gào lên, cô cố đưa cánh tay của mình về phía bà trong vô vọng rồi hôn mê.

Rầm!!! – Đoàng!!! – Rầm!!!

Những tia chớp lóe sáng rồi lập tức vụt tắt lần lượt rạch trên bầu trời đỏ như máu. Sau đó là những tiếng sấm ghê người như đến từ cõi âm ty địa phủ cùng một trận mưa như trút nước trắng xóa đã thức tỉnh Đường Tâm Như và Tống Nhựt Ngôn:

“Aaaa! ... Đau quá! ... – Tống Nhựt Ngôn mở mắt nằm trong cơn mưa, những giọt nước mưa như những hạt muối to xát vào những vết thương trên người làm cô phải kêu lên để giảm bớt cơn đau.

“Uim! ... Aaaaa! ...” – Đường Tâm Như cũng nhăn mặt vì những cơn đau buốt xương cốt.

“Tâm Như?! ... Là cậu phải không? – Tống Nhựt Ngôn nằm trong mưa khẽ nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh thều thào hỏi. Cô vẫn nhớ như in khung cảnh trước khi bất tỉnh trong biển lửa ... lúc đó Đường Tâm Như đã nắm chặt lấy tay cô để kéo cô nhảy ra khỏi cửa xe ... nhưng bọn cô đã chậm mất một nhịp...

“Nhựt Ngôn! Là cậu sao? – Đường Tâm Như nằm bên cạnh, khẽ mở mắt thều thào lên tiếng hỏi lại.

“Uhm! ... là mình! – Tống Nhựt Ngôn khẽ nói.

“... Mình và cậu vừa trải qua chuyện khủng khiếp gì vậy? ... Là một giấc mơ trước lúc chết sao? ... – những giọt nước mắt của Đường Tâm Như hòa vào những giọt nước mưa, cô run rẩy lên tiếng.

“... Không! ... Không phải mơ ... là thật! ... Cậu nhìn mình thật kỹ xem!” – Tổng Nhựt Ngôn khẽ lắc đầu nhìn sang Đường Tâm Như nói.

Trong màn mưa trắng xóa, Đường Tâm Như trợn mắt kinh ngạc khi nhìn thấy người nằm bên cạnh mình lúc này là một cô bé khoảng 6 – 7 tuổi, khuôn mặt đầy vết chém, trên người là những vết thương đang tuôn máu theo dòng nước mưa.

“Cậu ... cũng giống y như mình ... là một cô bé ... khuôn mặt đầy những vết dao chém ... thân thể cũng ướt đẫm máu tươi!” – Tổng Nhựt Ngôn cắn môi khẽ nói.

Đường Tâm Như và Tổng Nhựt Ngôn nhắm chặt mắt, khắc sâu những hình ảnh vừa diễn ra vào lòng: “Dù có xấu xí hay tàn phế ... bất cứ giá nào cũng vẫn phải sống! ... Nhất định phải sống! ...”

“Ma Y! Lão nói xem hai đứa trẻ này có sống nổi hay không?” – một giọng nói khàn đục vang lên.

Tổng Nhựt Ngôn và Đường Tâm Như vội mở mắt nhìn xem người vừa nói kia là ai? ... Trong màn mưa trắng xóa hai cô nhìn thấy hai ông lão ăn mặc cổ quái. Một người thấp bé mập mạp, mái tóc dài màu trắng cột lên một cách cầu thả mặc y phục một màu đen tuyền, ánh nhìn tinh quái. Người còn lại là một ông lão cao ráo quắc thước, mái tóc bạc búi thành một búi gọn gàng, chòm râu dài ngang ngực, y phục trắng tinh, ánh nhìn đôn hậu.

“Hai đứa nhóc muốn sống hay muốn chết?” – Ông lão áo trắng mỉm cười vuốt chòm râu bạc lên tiếng hỏi, giọng nói ôn hòa nghiêm nghị.

“Muốn sống!” – Tổng Nhựt Ngôn và Đường Tâm Như lấy hết tất cả sức lực còn sót lại đồng thanh đáp.

“... Vậy để xem hai đứa có thành ý muốn sống như thế nào?” – Ông lão áo trắng nghiêng đầu vuốt râu mỉm cười rồi nói, nói xong ông ta và ông lão áo đen như một con gió lốc bay đi.

“... Muốn sống thì đến đây nắm chặt lấy tà áo của chúng ta mà cầu xin! ... Nhanh lên ... Chúng ta không rảnh rồi đứng dầm mưa chờ hai người!” – giọng nói khàn đục lại vang lên.

“Chúng ta đếm đến mười ... nếu các người không chạm vào chân chúng ta được, chúng ta lập tức rời đi!” – Giọng nói ôn hòa nghiêm nghị lại vang lên.

“Một!”

Đường Tâm Như và Tổng Nhựt Ngôn cắn chặt răng trở người nằm sấp xuống.

“Áaaaa !” – Hai tiếng hét chói tai vang lên cùng tiếng xương khớp kêu răng rắc, hai cái đầu gục xuống mặt đất.

“Hai!”

Tổng Nhựt Ngôn và Đường Tâm Như lại cắn chặt môi cố hết sức chống khuỷu tay xuống đất lấy thế lết về phía trước.

“Ba!”

Nước mắt và máu hòa cùng nước mưa như làm cho tâm trí Đường Tâm Như và Tổng Nhựt Ngôn thêm tỉnh táo, hai cô cắn răng chịu đựng đau đớn, từng chút ... từng chút một lết thân đang tuôn máu tiến về phía hai ông lão phía trước.

Tiếng đếm đều đặn vang lên!

Hai thân thể nhỏ bé vẫn không bỏ cuộc cố gắng lê người nhích từng chút một.

“Mười!”

Hai bàn tay nhỏ xíu đầy máu nắm chặt hai tà trường bào một trắng một đen, hai cặp mắt sáng trong veo như hắc ngọc ngược nhìn hai ông khản khoản cầu xin:

“Xin hãy cứu chúng tôi!”

Lời vừa dứt cũng là lúc hai thân thể nhỏ bé khắp người đầy máu kia vô lực úp mặt xuống nền đất nhor nhóp bùn đất rồi bất tỉnh.

“Thiếu chủ! ... Thiếu chủ!... Ngài hãy mở mắt ra nhìn thuộc hạ đi! ... Thiếu chủ!!!”

Lâm Khả Doanh mơ màng nghe một giọng nam trầm thấp vang lên bên tai. Cô nhắm chặt mắt cố gắng vượt qua cơn đau đớn như đang cắt từng tắc da thịt để lấy lại một chút ý thức rồi khẽ mở mắt.

“Thiếu chủ! Ngài đã tỉnh dậy rồi!!! ... Tạ ơn Trời Phật đã phù hộ!” – Người đàn ông có bộ râu quai nón xa lạ nhìn cô mừng rỡ lên tiếng.

“Ông là ai?” – Lâm Khả Doanh lấy hết sức mấp máy môi khẽ hỏi.

“Thuộc hạ tên Từ Chấn, là phó tướng của Từ nguyên soái! ... Thuộc hạ tuân mệnh của nguyên soái ... nhất định phải đưa thiếu chủ chạy thoát!”

“... Từ nguyên soái là ai? ...” - Lâm Khả Doanh nghe những lời người đàn ông có bộ râu quai nón kia nói cảm thấy vô cùng mơ hồ, cô thều thào hỏi thêm.

“... Từ Hành Mộ nguyên soái là tướng công của Vương gia Nhan Lạc Tâm... cũng là phụ thân của ngài! ... Thiếu chủ! ... Bọn chúng đã bắt ngài uống loại thuốc gì rồi phải không? ... Tại sao ngài lại không nhớ phụ thân và mẫu thân của mình như vậy??? ... Thiếu chủ!!! ...”

Mặc dù thân thể đang bị những cơn đau thấu tim gan hành hạ, nhưng Lâm Khả Doanh vẫn nhìn rõ trên khuôn mặt của người đàn ông râu quai nón xa lạ kia hiện lên sự hoảng hốt, bị thương lẫn căm phẫn. Lâm Khả Doanh dồn hết can đảm quyết tâm hỏi thêm một câu nữa:

“... Vậy tôi là ai? ...”

“... Thiếu chủ! ... Thuộc hạ van xin ngài! ... Xin ngài hãy ghi nhớ những câu nói ngày hôm nay của thuộc hạ cho thật kỹ: ... Ngài tên là Nhan Lam Nguyệt, là nữ nhi độc nhất của Nguyên soái Từ Hành Mộ và Vương gia Nhan Lạc Tâm của Thiên Hoa Quốc... Nguyên soái là võ tướng danh tiếng của Doanh Quốc nhưng vì yêu mẫu thân của ngài nên mới đến Thiên Hoa Quốc ở rể! ... Mạc tướng là thuộc hạ thân cận của tướng quân, cũng là người Doanh Quốc! ... Ba ngày trước Hoàng đế Thiên Hoa Quốc cho cận vệ xông vào Tướng phủ bắt ngài mang đi. Vương gia và Nguyên soái trăm phương ngàn kế mới cứu được ngài ra khỏi địa ngục đó! ... Thiếu chủ! ... Để ngài và thuộc hạ vượt ra khỏi vòng vây của tướng lĩnh cầm vệ quân ... Nguyên soái và Vương gia đã dùng thân mình để mở đường máu cho chúng ta chạy thoát! ... Thiếu chủ! ... Thuộc hạ cầu xin ngài! ... Xin ngài hãy khắc sâu thân thể của mình cùng mối thâm thù này mà nhất định phải sống sót! ... Thuộc hạ cầu xin ngài! ...” - Người đàn ông dáng người lực lưỡng như dốc toàn bộ ruột gan mà giải bày...

Lâm Khả Doanh vừa chịu đựng những cơn đau buốt đến từ khắp nơi trên cơ thể vừa cảm thấy đầu óc quay cuồng bấn loạn: “... Cái quái gì thế này? ... Tại sao người đàn ông này có thể nhắm mắt cô với vị chủ nhân của mình như vậy được? ... Cô phải giải thích như thế nào cho ông ta hiểu bây giờ? ...”

Lâm Khả Doanh vừa tỉnh mở miệng lên tiếng thì người đàn ông tự xưng là Từ Chấn kia đột nhiên đưa ngón tay trở lên miệng ra hiệu cho cô im lặng ... Sau khi nhú mảy tập trung nghe ngóng, ông ta nhanh chóng nói nhỏ vào tai cô:

“Thiếu chủ! ... Bọn truy binh đến rồi! ... Thuộc hạ bế người tìm chỗ ẩn nấp! ... Thiếu chủ! ... Ngài phải hứa với thuộc hạ bằng mọi giá nhất định phải sống sót! ... Thuộc hạ xin tạ tội vì không thể tiếp tục đi theo bảo vệ Ngài!”

Vừa nói, người đàn ông tên Từ Chấn vừa quỳ gối cúi thấp người rồi dập đầu xuống đất hành lễ với Lâm Khả Doanh.

Lâm Khả Doanh chưa từng gặp qua tình huống kỳ quái như vậy, cô vội vàng đưa hai tay muốn ngăn không cho ông ta tiếp tục dập đầu như vậy nữa ... nhưng khi nhìn thấy hai cánh tay ngắn cùng bàn tay nhỏ xíu hiện ra trước mắt mình, Lâm Khả Doanh lập tức mở to mắt kinh ngạc rồi bất động như một bức tượng bằng đá.

Từ Chấn cảm nhận được động tác muốn đưa tay đỡ lấy ông của vị thiếu chủ non nớt nên càng cảm động, ông nhanh tay gạt phắt giọt nước mắt vừa trào ra khỏi khóe mắt, vội vàng bế Lâm Khả Doanh đứng dậy đi thật nhanh đến một bụi cỏ lau cao đến nửa thân người của ông rồi đặt cô nằm xuống. Trước khi quay người rời đi, ông mím môi, nắm chặt bàn tay của mình lấy hết can đảm rồi nhanh tay điểm huyệt đạo trên người Lâm Khả Doanh làm cho cô nằm yên bất động ... dường như vẫn chưa yên lòng, Từ Chấn cho tay vào trong áo giáp của mình lấy ra một tấm khăn lụa màu vàng, vo tròn lại rồi nhét vào miệng Lâm Khả Doanh.

“Mạc tướng xin đắc tội! ... Thiếu chủ, hãy bảo trọng!”

Thân thể Lâm Khả Doanh cứng đờ như đá không tài nào cử động được, chỉ còn một bộ phận duy nhất có thể cử động là cái đầu nhỏ nhắn. Cô ra sức lắc đầu cầu mong cho người đàn ông không quen biết nhưng rất mực trung nghĩa kia quay đầu lại nhìn cô ... nhưng dường như ông Trời đã không chấp nhận lời cô khẩn cầu.

Từ Chấn quay người tiếp tục đi về phía trước, bàn tay phải nắm chặt thanh trường kiếm, sẵn sàng đương đầu với kẻ địch.

Không bao lâu sau, trong sự bất lực cùng nước mắt, Lâm Khả Doanh nghe tiếng vó ngựa và sau đó là những tiếng tiếng binh khí va vào nhau chói chói ... rồi tiếng rên siết vì đau đớn ... Âm thanh cuối cùng xuyên thẳng vào tai cô trước khi cô hôn mê bất tỉnh chính là:

“Khởi bẩm tướng quân! Hắn ta đã chết!”

Dương Hiểu Băng khẽ nhú mảy rồi từ từ mở mắt tỉnh dậy. Cô có thể cảm nhận được từ đầu đến chân, thậm chí là khắp nơi trên cơ thể đều đau buốt.

“Tiện tỳ, mau giao tên từ tội đó cho bọn ta! Nếu không đừng trách bọn ta ra tay tàn ác!” - một giọng nam lạnh như băng bất ngờ vang lên.

“Ta có chết cũng sẽ không giao Thư Dao cho các ngươi!” - một giọng nữ cứng cỏi lập tức đáp trả.

“Chà chà, Thi Thi cô nương thật sự rất oai phong a! ... Cô tưởng cô vẫn còn là thiên kim tiểu thư sống vinh hoa phú quý trong phủ quận vương sao? ... Một giọng nói bán nam bán nữ chua ngoa bỗng vang lên.

“Chỉ là một tên thái giám quen mà cũng dám lên tiếng nói chuyện với bản tiểu thư sao? ... - giọng nữ êm tai nhưng không kém phần cứng cỏi lại vang lên

đáp trả.

“Cố Thi Thi, ta nói cho ngươi biết! Ca ca của ngươi và Hoa Vương Gia của chúng ta vừa bị cầm y vệ của Bộ Hạ dùng loạn tiễn bắn chết! ... Nếu ngươi giao tên nghiệt chủng trên tay cho bọn ta, bọn ta sẽ cho ngươi chết một cách tử tế ... bằng không ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị khi cùng bọn thuộc hạ của ta hoan ái cho đến chết! Haha ... haha...” – tên biến thái bán nam bán nữ nói xong lập tức cất cao tiếng cười hưng phấn lẫn tà dâm.

“Haha ... haha! ... Thái giám thì cuối cùng vẫn là thái giám! Đã là con chó thì không thể mở miệng nói tiếng người! ... Ngươi tưởng Cố Thi Thi ta là kẻ dễ dàng cho các ngươi chà đạp sao? “- Cô gái cất giọng cười to rồi khinh thường lên tiếng. Nói xong, cô cúi đầu nhìn Dương Hiểu Băng dịu dàng nói tiếp:

“Thư Dao, cô cô bị trúng kịch độc nên sẽ không sống được bao lâu nữa ... nhưng con thì khác! Con là niềm tự hào và hy vọng của chúng ta! ... Con nhất định phải sống! ... Tất cả chúng ta rất yêu con! “

Lời vừa dứt, cô gái xinh đẹp tên Cố Thi Thi ôm chặt Dương Hiểu Băng rồi buông mình xuống dòng sông nước chảy cuộn cuộn.

“Cố Thi Thi! ... Cô là ai??? ... Dương Hiểu Băng?! ... Mày là ai??? ... Nhất định phải sống! ... Phải sống!!! “

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ân thân học nghệ

Đường Tâm Như và Tống Nhượng Ngôn đã mơ rất nhiều giấc mơ cùng với cảm giác đau đớn thường xuyên hành hạ thể xác ... Đó là giấc mơ về trận động đất bất ngờ đã chôn vùi cả ngôi trường tiểu học cùng rất nhiều bạn bè trong đồng đất đá hoang tàn đổ nát ... Là giấc mơ hai cô nằm dưới đồng đất đá kia mà cầu mong được gặp ba mẹ ... Giấc mơ tràn ngập những đốm ánh sáng trong suốt như pha lê khi hai cô nghe được những tiếng nói chuyện xung quanh đề rồi sau đó biết rằng mình may mắn được cứu sống ... nhưng tất cả những người thân của cả hai đều không còn! ... Hai cô còn mơ thấy những gương mặt xinh đẹp xa lạ nhưng họ lại ôm lấy hai cô khóc rất nhiều, dằn dụa rất nhiều và yêu thương rất nhiều ... “Nhất định phải sống! “ ... “Nhất định phải sống! “ Nếu đã sống thì phải sống cho thật tốt!

Đường Tâm Như và Tống Nhượng Ngôn không biết mình đã mê man bất tỉnh bao lâu?... Không biết hai lão quái nhân kia đã đem hai cô về chỗ ở của hai ông bằng cách nào? ... Cũng không biết mình đang ở đâu? ... Hai cô chỉ biết khi mở mắt tỉnh dậy hai cô đã bị hai ông dùng những tấm lụa trắng quấn từ trên đầu xuống dưới chân chỉ chừa ra hai cặp mắt rồi bắt nằm yên một chỗ không được phép cử động mạnh.

“Tứ chi bị đánh gãy ... trên mặt thì có 6 vết dao rạch ... từ trên xuống dưới không có chỗ nào lành lặn, không bị thương thì cũng gãy xương ... lại còn bị nội thương nữa chứ?! ... Hai đứa còn giữ được cái mạng thật đúng là kỳ tích!” – Ông lão áo trắng vuốt chòm râu dài lắc đầu ngao ngán lên tiếng nói.

“Hai người bọn ta thương hoa tiếc ngọc không nỡ để hai vị mỹ nhân tương lai bị hủy hoại dung mạo nên đang nghiên cứu cách để cứu chữa gương mặt của hai đứa! ... Chỉ phí thuốc thang quả thật không ít đâu đó! “ – Ông lão áo đen lém lỉnh nói thêm vào.

“... Nếu chúng ta chữa khỏi cho hai đứa, hai đứa phải lấy thân báo đáp hai lão già chúng ta ... bằng cách nhận chúng ta làm sư phụ! ... À không! ... Phải gọi là gia gia! ... Ở cùng chúng ta trên đỉnh Vu Sơn này học y thuật và độc thuật! ... “ – Ông lão áo trắng vuốt râu gật gù chậm rãi nói tiếp.

“... Không lên tiếng ... cũng không lắc đầu ... chúng ta coi như hai đứa đã đồng ý rồi nha! ... Haha ... haha ! ... “ – Ông lão áo đen vui mừng cười to.

“... Thật tốt! ... Thật tốt!... “ – Ông lão áo trắng vuốt râu gật gù tỏ ý hài lòng.

Đường Tâm Như và Tống Nhượng Ngôn chỉ biết nằm yên trừng mắt với cái trần nhà được lợp bằng ngói đỏ tươi: Hai ông lão này kẻ hát người hò thật hay a! ... Quấn hai cô thành hai cái xác ướp như vậy làm sao hai cô có thể gật đầu hay lên tiếng được hả!!!

Những ngày tháng tiếp theo là một khoảng thời gian dài đằng đẳng mà Đường Tâm Như cùng Tống Nhượng Ngôn phải sống kiếp “chuột bạch” trong hình dạng hai cái xác ướp Ai Cập. Một ngày hai cô không biết phải uống bao nhiêu chén thuốc, thoa lên người không biết bao nhiêu loại dược với đủ loại mùi hương và màu sắc khác nhau, từ thơm cho đến hôi, từ một màu đến hỗn hợp nhiều màu trộn lẫn ... lâu lâu hai cô còn nằm nghe giọng hai ông lão kia thủ thi rì rầm.

“Độc Quỷ, lão cho nhiều nọc rắn vào dược thoa lên da rồi, thảo nào da của hai đứa nhỏ bị nổi mẩn đỏ như vậy a! “

“Con hoàng xà kia rất quý hiếm, khó khăn lắm ta mới bắt được! ... Nọc độc của nó là loại độc dược hiếm có nhất trong thiên hạ nên ta cho vào dược hết! ... Kệ đi! ... Thoa vào bị dị ứng một chút rồi sẽ hết mà ... hoàng xà không có nhiều đâu!!! “

Hay đại loại như:

“Ma Y, lão đã thí nghiệm loại thuốc này trên mấy con khỉ lông vàng chưa mà đã cho hai đứa nhỏ uống vậy? “

“Chưa! ... Thời gian gấp rút, dược liệu chưa tìm đủ nên ta phối dược theo cảm tính! ... Không sao đâu! ... Bọn nhỏ uống này giờ nhưng chưa thấy hiện

tượng gì bất thường xảy ra nha! “

Khi nghe được những đoạn hội thoại to nhỏ có nội dung kiểu này Đường Tâm Như và Tống Nhựt Ngôn rất muốn ngồi bật dậy, đập cửa xông ra ngoài rồi bóp chết hai lão quái nhân kia nhưng khi đưa mắt nhìn người bên cạnh đang trong hình dạng xác ướp không khác gì mình, hai cô đành chỉ biết nghiêng đầu đưa cặp mắt bi ai nhìn nhau rồi cầu nguyện Trời cao thương tình cho hai cái mạng sống nhỏ bé của mình kéo dài được thêm một chút.

Đường Tâm Như và Tống Nhựt Ngôn nghe nói đề trị thương và hồi dung cho hai cô mà trong một năm đó hai ông lão kia đã dùng sạch hết dược liệu quý hiếm mọc trên núi, những loài côn trùng bò sát sống trên Vu Sơn xem chút nữa thì bị tuyệt chủng ...

Sau một năm, Đường Tâm Như và Tống Nhựt Ngôn chính thức được thoát khỏi hình dạng xác ướp, trở về hình dạng bình thường của hai cô bé 7 tuổi trắng trẻo xinh đẹp... nhưng kiếp “chuột bạch” vẫn y như cũ không có dấu hiệu thay đổi.

Một năm tiếp theo hai cô chính thức đập đầu “bái sư” làm “đệ tử” của hai ông, Đường Tâm Như theo Ma Y học Y Thuật, Tống Nhựt Ngôn theo Độc Quý học Độc Thuật ... Người ta bái sư thì gọi là thầy, là sư phụ hoặc gọi là lão sư còn hai cô “bái sư” xong liền chuyển qua gọi hai ông là “gia gia” theo chi thị! ... Nghe có vẻ ngộ ngộ! ... Nhưng thôi kệ! ... Hai lão quái nhân này tính khí và suy nghĩ thật sự không giống người bình thường a! ... Gọi hai ông là gia gia hai cô cũng cảm thấy thân thiết hơn gọi sư phụ nên cũng gạt thắc mắc nhỏ nhoi của mình qua một bên mà chuyên tâm học chữ.

Chữ viết trong thế giới này rất lạ mắt! ... Nhưng nghe hai gia gia nhà mình nói “sáu quốc gia lớn trong khu vực” lại sử dụng chung một bộ chữ viết nên hai cô cũng ráng phân đầu để thoát kiếp mù chữ. Trong thời gian học chữ, Đường Tâm Như và Tống Nhựt Ngôn được hai ông cho đọc qua sách sử nên cuối cùng hai cô cũng biết được cái thế giới mà mình đang sống là cái thế giới quái quỷ nào rồi! ... Nó chính là cái thế giới giả tưởng trong cuốn tiểu thuyết tâm thương nói về vị tuyệt thế nữ hoàng mà giáo sư đã gửi cho bọn cô “nghiên cứu, thảo luận và học hỏi” ... Khi biết được sự thật phũ phàng này Tống Nhựt Ngôn nhìn Đường Tâm Như tức giận nghiêng răng nói:

“Khốn kiếp! ... Nếu mình biết có ngày mình và cậu sẽ bị kéo vào thế giới này sớm... mình sẽ nói mình muốn trở thành nữ hoàng aaaaa! “

“... Không ngờ mình và cậu lại có thể xuất hiện trong cái thế giới hư cấu này! ... Còn Khả Doanh và Hiểu Băng thì sao? ... Hai cậu ấy bây giờ như thế nào? ... Đã tan xác trong ngọn lửa đó ... hay cũng giống như mình và cậu xuyên đến một thế giới xa lạ nào khác? “ - Đường Tâm Như cúi đầu thấp giọng thù thủ.

“... Trước mắt tụi mình phải cố gắng học võ nghệ và y thuật để phòng thân! ... Khi chúng ta học thành tài ... mình và cậu nhất định sẽ lục tung cái thế giới này để tìm kiếm tung tích của Hiểu Băng và Khả Doanh! ... Lúc mình và cậu chết, cậu vẫn nắm chặt tay mình nên chúng ta xuất hiện cùng một nơi ... Khả Doanh và Hiểu Băng có lẽ sẽ xuất hiện ở một nơi khác! ... Mình có cảm giác hai cậu ấy cũng bị kéo vào cái thế giới này cùng tụi mình! ... “ - Tống Nhựt Ngôn nhìn vào mắt Đường Tâm Như thẳng thắn nói ra những điều mà suốt thời gian qua cô bận tâm suy xét.

Một năm xóa mù chữ cùng vận động nhẹ nhàng để tay chân gân cốt hoạt động bình thường của hai cô trôi qua vô cùng êm đẹp... Không biết hai lão “gia gia” kia làm gì để có tiền mà thỉnh thoảng lại mua về cho hai cô những tập giấy trắng tinh, rồi bút lông, nghiên mực cùng hai bộ quần áo mới, một bộ màu trắng như tuyết, một bộ màu tím không đậm không nhạt nhìn vô cùng đẹp mắt, sờ vào lại vô cùng mịn màng lại có cảm giác mát lạnh thật thích.

“Hai đứa thích hai bộ y phục mới này không? “ – Độc Quý nheo mắt nhìn hai cô mỉm cười hỏi.

“Dạ thích! Cảm ơn gia gia! “ – Hai cô đồng thanh đáp.

“Không cần cảm ơn hai ta đâu! Đồ này không phải của hai ta mua! “ – Ma Y vuốt chòm râu dài cười híp mắt nói.

“... “

Năm thứ 3 ở Vu Sơn, lúc này Tống Nhựt Ngôn và Đường Tâm Như tròn 8 tuổi, sau khi kiểm tra gân cốt và kinh mạch của hai cô một cách vô cùng cẩn thận, Ma Y và Độc Quý quyết định dạy võ công cho hai cô song song với Y thuật và Độc Thuật.

Đường Tâm Như chính thức từ biệt con bạn chí cốt của mình mà vác đồ lên đỉnh Vu Sơn theo Ma Y học Y Thuật cùng võ thuật. Vu Sơn quanh năm mây mù bao phủ nhưng leo lên đến đỉnh núi thì mặt trời sáng tỏ, không khí vô cùng trong lành, kỳ hoa dị thảo mọc ngút ngàn trải dài khắp sườn núi. Trên đỉnh núi có dựng sẵn một căn nhà bằng gỗ đơn sơ, đây cũng là nơi Đường Tâm Như bắt đầu trải qua những năm tháng khổ luyện gian khổ cùng khắc nghiệt gấp 10 lần những khóa huấn luyện khi còn phục vụ trong quân đội.

Mỗi ngày trời chưa sáng, Đường Tâm Như đã bị Ma Y lôi xuống giường bắt đi học võ công, Đường Tâm Như phải học cách uốn dẻo và vận dụng sự linh hoạt dẻo dai của cơ thể một cách tối đa, rồi luyện tập chạy bộ kết hợp vận dụng khí tức trong cơ thể để đạt đến sự nhanh nhẹn tuyệt đối ... cái này gọi là “Khinh công” trong truyền thuyết. Kết hợp cùng khinh công là môn võ dùng những thứ gọn nhẹ có thể cầm trên tay mà phóng vào 36 tử huyệt của đối thủ một cách thật nhanh và chính xác, vật hy sinh cho môn học này là những con thú nhỏ bé yếu ớt nhưng nhanh nhẹn trên đỉnh Vu Sơn.

Đến khi mặt trời lên cao, Ma Y sẽ lên lớp môn học thứ 2 gọi là: “Châm Pháp” bao gồm nhiều phần như: “Kinh mạch, huyết đạo, phi châm, trần châm quyết, hồi châm kỹ và cuối cùng là tiên ngoại phi châm” ... toàn là những tên gọi đao to búa lớn nhưng có thể gom gọn lại mà nói đó chính là: cầm một mớ ngân châm cắm lên cắm xuống trên người một con hình nhân bằng vải nhìn y hệt bộ dạng của cô hai năm trước ... nhưng nếu sơ ý hay lơ tay mà châm sai một hay hai phần thì cô sẽ không khác gì con hình nhân xấu số đó.

Sau khi ăn trưa xong sẽ bắt đầu học môn học thứ 3 với tên gọi mỹ miều: “Thảo dược học”. Đường Tâm Như phải vận dụng hết chất xám, đã thông hệ thống noron thần kinh của mình để ghi nhớ tên gọi, hình dáng, thuộc tính, nơi phân bố của số lượng thảo dược có thể so sánh với cuốn từ điển bách khoa.

Buổi tối sẽ là phần “tự học”, Đường Tâm Như phải tự ngồi xem tất cả những quyển y thư, y kinh cùng nghiên cứu tất cả những quyển sách hướng dẫn điều phối dược liệu do Ma Y biên soạn... Nếu muốn được lết về chiếc giường thân thương để đi ngủ, Đường Tâm Như còn phải vượt qua bài kiểm tra về khả năng “vọng, văn, vấn, thiết” tức là nhìn, nghe, hỏi và bắt mạch để “chẩn đoán” tình hình sức khỏe trong ngày của Ma Y... Nếu không nói rõ ràng rành mạch tình trạng sức khỏe của Ma Y thì tối hôm đó Đường Tâm Như chỉ có một con đường là ra ngoài sân “vận động thể lực”!

Đường Tâm Như bị ngược đãi thì tất nhiên Tổng Nhựt Ngôn cũng không thoát khỏi số phận bị dày vò ở Vu Vực.

Nếu trên đỉnh Vu Sơn không khí trong lành cùng ánh mặt trời tỏa sáng thì ở Vu Vực quanh năm hiem hoi lắm mới nhìn thấy ánh nắng mặt trời, không khí ẩm ướt lạnh lẽo, chướng khí dày đặc, chính vì thế nên ở Vu Vực sản sinh ra rất nhiều loại độc vật, cùng độc thảo hiem thấy, những loài trùng độc khó giải mà lỡ mắc phải thì coi tàn đời.

Trời tờ mờ sáng, cô đã bị Độc Quý lôi xuống giường bắt đầu học “võ công”, Độc Quý nói cơ thể của cô rất thích hợp để luyện môn võ học thiên về sự mềm dẻo và linh hoạt của cơ thể... và thế là Tổng Nhựt Ngôn phải nhắm mắt cưỡng ép não bộ cho rằng mình là một đám mây rồi đứng giữ thăng bằng trên những cái cọc gỗ có bề ngang bằng phân nửa bàn chân của cô... Cấp độ khó tăng dần theo năm tháng... từ đứng bằng bàn chân rồi đến nửa bàn chân và sau cùng là giữ thăng bằng bằng mũi chân trên một chiếc cọc gỗ dẻo dai bằng cây mây... Kết hợp với giữ thăng bằng là tốc độ di chuyển và xuất chiêu nhanh gọn lẹ tận dụng tối đa sự dẻo dai của cơ thể và dùng một vật nhỏ gọn tiêu diệt đối thủ.

Sau khi học võ công, Tổng Nhựt Ngôn lên lớp học tiếp môn Độc dược. Nội dung môn học này làm Tổng Nhựt Ngôn cực kỳ phấn khích: các loài nấm độc, thạch tín, hạc đỉnh hồng... hoàn toàn không là cây đinh gi so với Cổ Độc, Kỳ Độc, Dị Độc... nói tóm lại là các loại độc dược cổ quái làm cho giang hồ khi nghe đến tên đều cảm phần vô cùng.

Buổi chiều, Tổng Nhựt Ngôn phải nghiên rằng thân chinh đi thăm viếng, cùng cố tình cảm và tiếp xúc mật thiết với một đám độc vật có ngoại hình vô cùng đối lập với sở thích và tâm hồn yêu cái đẹp của cô.

Trước khi đi ngủ, Tổng Nhựt Ngôn còn phải thấp đèn đọc thêm một mớ sách: Thiên Độc, Địa Độc, Quỷ Độc, Thủy Độc... loạn cào cào! Cô còn phải trả lời đúng ba câu hỏi của Độc Quý mới được lê tấm thân tàn tạ về giường nằm ngủ.

Đường Tâm Như và Tổng Nhựt Ngôn được đào tạo riêng biệt khắc nghiệt ròng rã suốt 6 năm trời. Đến năm thứ 9 sống trên Vu Sơn cùng Ma Y và Độc Quý, Đường Tâm Như và Tổng Nhựt Ngôn mới được gặp lại nhau, lúc này hai cô đã 16 tuổi.

Khi nhìn thấy một thân bạch y thanh khiết lấp lánh phản chiếu ánh nắng mặt trời, khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mày đẹp như một cảnh liễu, cặp mắt phượng đen láy xinh đẹp như hút lấy linh hồn của người đối diện, chiếc mũi cao thẳng nhưng nhỏ nhắn, đôi môi đỏ tươi mềm mại, nước da trắng mịn màng như ngọc trai, mái tóc đen dài đến thắt lưng tiêu sái như một ngọn gió đi sau lưng ông lão bạch y trắng tinh cùng chòm râu bạch kim... Độc Quý và Tổng Nhựt Ngôn phải sững sờ mất mấy phút mới định thần lại được.

Đường Tâm Như cùng Ma Y cũng kinh ngạc mở to mắt nhìn tuyệt sắc mỹ nhân từ y như ngọc, cao ngạo tôn quý đang đứng sau lưng Độc Quý... Tổng Nhựt Ngôn của bây giờ có một gương mặt trái xoan kiều mỹ xinh đẹp, đôi mày cong cong, cặp mắt hạnh to tròn sáng trong như một viên hắc ngọc long lanh kiều diễm, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng không dày không mỏng sáng bóng ướt át, khóe miệng cong lên vô cùng gợi cảm, mày hoặc cùng mái tóc dài đen óng như mực... phong thái hờ hững lẫn cao ngạo như một áng tường vân không nhiễm đến khói bụi nhân gian.

Đường Tâm Như và Tổng Nhựt Ngôn sau khi sững sờ nhìn ngắm nhau liền vội vàng chạy đến ôm chầm lấy nhau mừng mừng tủi tủi.

Ma Y và Độc Quý chậm rãi bước đến khề xoa đầu hai cô học trò nhỏ của mình với sự thương yêu và niềm tự hào khó che giấu.

“Năm cuối cùng, Tư Tuyệt - Khuynh Ngọc, hai đứa con phải luyện tập cách phối hợp với nhau để chiến đấu hay hỗ trợ cho nhau. Chúng ta có hai món quà tặng hai con!” – Độc Quý lên tiếng nói. Nói xong ông đưa tay ra sau lưng tháo cái bọc vải đang đeo trên lưng xuống, trong đó là một cây cỏ cầm, nước gổ màu đen bóng nhìn rất đẹp. Độc Quý hai tay cầm cây cỏ cầm đưa đến trước mặt Tổng Nhựt Ngôn ôn hòa nói:

“Vật hoàn cổ chủ... Ta nghĩ trong 1 năm sắp đến con nên học cách sử dụng cây cỏ cầm này, nó cũng có thể là một loại vũ khí lợi hại đó!”

“Con cảm ơn gia gia!” – Tổng Nhựt Ngôn rom róm nước mắt cảm động bước đến ôm chầm lấy Độc Quý chân thành nói.

Ma Y cũng nhìn Đường Tâm Như nở nụ cười ôn hậu ấm áp rồi đưa tay lấy từ trong ngực áo của mình ra một cây tiêu bằng bạch ngọc tuyệt đẹp, trên cây tiêu còn gắn một cái kết đồng tâm hình bông hoa tử vi màu hồng phấn.

“Di vật của phụ mẫu, ta đã đem đến cho con!... Ta sẽ dạy con cách sử dụng hết công dụng của cây tiêu này!”

“Gia gia, con cảm ơn người!” – Đường Tâm Như ôm chặt Ma Y cảm động nói trong nước mắt.

Trong một bầu không khí nghĩa nặng tình thâm như vậy hai lão quái nhân Ma Y và Độc Quý không thể nói với hai cô rằng:... thật ra người tìm hai món đồ này về cho hai đứa không phải là bọn ta a!...

“Doanh Nguyệt!... Con đã chữa khỏi cái chân bị đá thương của con bạch hồ này bằng cái phương pháp “phẫu thuật” cổ quái mà con hay nói thật sao?

“ - Ông lão mặc y phục bằng lụa màu trắng ngà, râu tóc bạc phơ, hai mắt sáng như sao cùng da dẻ hồng hào không khác gì vị tiên ông được miêu tả trong những câu chuyện cổ tích đang hưng phấn nói chuyện với một cô gái trẻ tuổi mặc thanh y tinh khiết như một dòng sông.

“ Gia gia về rồi ạ! ... Hôm nay gia gia có tìm thêm được dược thảo mới không? ... Có mệt lắm không?! “ - cô gái mặc thanh y đang ngồi xổm, chăm chú quan sát một con cáo trắng muốt đang chậm rãi di chuyển, khi nghe giọng nói quen thuộc vang lên, cô vội ngẩng đầu rồi đứng dậy vui vẻ trò chuyện cùng ông lão tựa tiên nhân đứng đối diện với mình.

“ Con sắp luyện xong cuốn kiếm phổ gia gia cho con rồi! ... Không bao lâu nữa con có thể giúp gia gia ra ngoài tìm được liệu rồi đó! “ - Lâm Khả Doanh mỉm cười nhìn ông lão tiên nhân tự tin lên tiếng nói.

“ Doanh Nguyệt à, cho dù con luyện xong quyển kiếm phổ của ta ... nhưng con không nghe câu: mãnh hổ nan địch quần hồ hay sao? ... Con không soi gương để nhìn xem mình xinh đẹp đến mức nào à? ... Con chỉ cần bước ra khỏi sơn cốc rồi đi thẳng đến thôn gần nhất thì sẽ biết câu nói của lão già này có đúng hay không ạ? “

“ ... Làm gì đến mức đó! ... “ - Lâm Khả Doanh bĩu môi tỏ vẻ không tin.

“ ... Con đến đây nói cho lão nghe xem cái phương pháp phẫu thuật kỳ quái của con có thể chữa được cho con người không? “ - Dược Lão bước đến chiếc bàn đá cẩm thạch, ông ngồi xuống một chiếc ghế rồi vẫy tay ra hiệu cho Lâm Khả Doanh bước đến ngồi xuống bên cạnh.

“ Tất nhiên là được ạ! ... Nhưng phẫu thuật trên cơ thể người cần phải điều chế thêm thuốc giảm đau, thuốc tê và thuốc gây mê nữa ạ! ... Dụng cụ phải đầy đủ hơn thì cơ hội thành công cũng nhiều hơn. “ - Lâm Khả Doanh thành thật đáp lời.

“ Ta đã mang bản vẽ của con đến tiệm rèn binh khí nổi tiếng nhất ở Doanh Quốc này để đặt thợ rèn chế tác rồi, không bao lâu sẽ có! ... Lão thợ rèn còn tưởng ta vừa nghĩ ra một loại tiểu phi đao mới nữa ạ! Haha ... haha! “ - Dược Lão vui vẻ chuyện trò.

“ Doanh Nguyệt, con đã sống với lão phu trong Dược Cốc buồn chán này được mười sáu năm rồi! ... Thời gian quả thật trôi qua rất nhanh! ... Ta vẫn còn nhớ cái đêm mưa bão vẫn vũ đó! ... Lúc ta nhìn thấy con từ trong bụi cỏ lau lết từng chút một, lê tấm thân đầy rẫy thương tích của mình trong mưa mà tiến về phía xác chết của vị tướng quân kia ... nhìn vào đôi mắt sáng và kiên định của con ... ta đã biết khi trưởng thành con nhất định sẽ không tầm thường! ... Quả nhiên, ta đã không nhìn nhầm! ... Ta nghĩ đã đến lúc ta để cho con bước ra khỏi cái sơn cốc chật hẹp này để sải cánh tung bay rồi! ... Nhưng trước khi bước chân ra khỏi nơi này, con phải đánh thắng được lão phu và làm sao để che giấu đi dung mạo của mình mới được! “ - Dược Lão vừa xoa đầu Lâm Khả Doanh vừa yêu thương lên tiếng nói.

“ ... Con nhớ khi gia gia cứu con, con đã nói: con không cần giữ lại dung mạo, xấu xí cũng chẳng sao, chỉ cần con được sống! ... Vậy mà gia gia nhất quyết làm theo ý của mình để rồi bây giờ lại bảo con phải làm sao cho mình xấu xí! ... Quả thật rất nan giải nha! “ - Lâm Khả Doanh ngồi dưới đất, dựa đầu vào đầu gối của Dược Lão như một đứa trẻ nhỏ, nghe ông nói xong cô ngẩng đầu nhìn ông rồi cố tình nhắm mắt ca thán.

“ ... Không cứu chữa dung mạo cho con sẽ làm tổn hại đến danh tiếng của ta ạ! ... Với lại lão tiên nhân là ta không thể sống chung với một đứa cháu gái có dung mạo như Quỷ Dạ Soa được?! “ - Dược Lão hóm hỉnh đáp trả.

“ ... Vậy thì con cần gì phải tự làm xấu mình? ... Có lão tiên nhân bên cạnh thì cần quái gì phải sợ? “ - Lâm Khả Doanh hùng hồn tuyên bố.

“ ... Nếu con đã đề cao bản lĩnh của lão phu như vậy, lão phu sẽ về thư phòng giúp con điều chế loại dược để con xinh đẹp lộng lẫy bước chân ra giang hồ có được không? “ - Dược Lão cười hiền nhưng giọng điệu sắc mùi nguy hiểm từ tốn nói tiếp.

“ ... Gia gia! ... Con có nấu canh gà hầm hạt sen cho gia gia tắm bổ đó! Gia gia đi rửa mặt rồi dùng com nha! “ - Lâm Khả Doanh lập tức thay đổi 180 độ, bày ra vẻ mặt nịnh bợ vừa dăm lưng cho Dược Lão vừa liếng thoáng.

Dược Lão mỉm cười, vẻ mặt đắc thắng vui vẻ dời bước tiến về phía thư phòng của mình. Lâm Khả Doanh buồn bã thu lại nụ cười rạng rỡ như mặt trời của mình, cô đứng dựa vào thân một cây đào cổ thụ nhắm mắt tự nhủ:

“ Lâm Khả Doanh, mày đã sống thêm được mười sáu năm rồi! ... Nhan Lạc Tâm - Từ Hành Mộ - Từ Chấn ... con nhất định sẽ thay Nhan Lam Nguyệt tìm ra chân tướng sự việc và trả mối huyết hải thâm thù này cho các ngài! ... Hiểu Băng, Tâm Như, Nhược Ngôn ... nếu các cậu đã chết ... hãy chờ mình! ... Mình sẽ sớm gặp lại các cậu! ... Nếu các cậu còn sống và cũng bị kéo vào thế giới này giống mình thì hãy cho mình một tín hiệu ... mình nhất định sẽ tìm được các cậu! ... “

Trong một khu rừng trúc tuyệt đẹp, có hai người đang say sưa hòa tấu một khúc nhạc mang âm điệu du dương, khung cảnh như ở chốn bồng lai tiên cảnh. Người đàn ông độ tuổi ngũ tuần nhưng dáng người phong độ cùng khuôn mặt tuấn tú tay cầm cây tiêu bằng ngọc phi thủy, nét mặt ung dung tự tại nhưng âm điệu phát ra từ cây tiêu trên tay mỗi lúc một nhanh, một luồng nội lực cũng phát ra theo tiếng sáo đánh thẳng vào một cô gái mặc thanh y như hòa làm một cùng rừng trúc.

Thanh y nữ tử sắc mặt không hề thay đổi, nụ cười như có như không hiện ra trên khuôn mặt tuyệt mỹ. Mười ngón tay của cô lướt như bay trên những dây đàn của cây cổ cầm màu đen cũng phát ra một luồng nội lực đánh trực diện về phía trước.

Hai luồng nội lực va mạnh vào nhau tạo ra một sức chấn động cực lớn làm cho một loạt cây trúc gần đó bị gãy ngang.

Nam tử trung niên vẫn không có ý định ngừng lại, ông tung người bay lên cao, cây tiêu vẫn giữ trên môi, tiếng tiêu vẫn phát ra du dương không hề lệch đi

một nhịp, tiếp tục tung thêm một đòn đánh về phía đối diện.

Thanh y nữ tử thu lại nụ cười, nhanh như chớp đập bàn tay phải của mình xuống đất vận công lực, bàn tay còn lại ôm cây cổ cầm xoay người như một cánh bướm tung bay, bàn tay phải tiếp tục gảy phím đàn, bản hòa tấu một đàn một tiêu vẫn không bị sai lệch một nhịp nào. Cùng lúc đó một mũi tên từ cổ tay phải của cô xé gió bay thẳng về phía ông lão.

Nam tử trung niên mỉm cười vung tay dùng cây tiêu đón lấy mũi tên nhỏ, cây tiêu khẽ xoay nhẹ làm chuyển hướng của mũi tên khiến nó bay thẳng về phía rừng trúc, mũi tên cắm phập vào thân một cây trúc làm nó lập tức gãy làm đôi.

“Haha ... haha! ... Lâu rồi ta mới đánh nhau sáng khoái như vậy a! “ - Người nam tử trung niên tuấn tú phong độ hài lòng lên tiếng.

“Dao nhi tiến bộ không ít a! ... Ta có thể yên tâm để con hành tẩu giang hồ rồi! “

“Tạ ơn Cầm Đế đã khen ngợi! “ - Thanh y nữ tử khẽ lườm người nam tử trung niên mặc hoàng y bày ra bộ dáng khách sáo đáp lời.

“Dao nhi ngoan! ... Hôm nay ta chỉ kiểm tra Cầm Nghệ của con thôi! ... Vài hôm nữa ta sẽ kiểm tra đến Tiêu Kỳ! “ - Ai đó được nước lấn tới.

“Sur phụ! Sao tên Hoàng Đế Vân Quốc trả tự do cho người sớm vậy? ... Hay người lên trốn đi? ... Có cần đồ nhi phi cấp truyền tin bẩm báo cho Hoàng đế bệ hạ biết ngài đang lẩn trốn ở Tiên Trúc mà cho người đến đón không a? “ - Dương Hiểu Băng cười tà bày ra vẻ mặt không sợ trời cao đất dày lên tiếng nói.

“Đồ nhi có lòng vì sư xin nhận! ... Ta nghe nói tên Hoàng đế bệ hạ đó đang muốn tuyển một vương phi người Thiên Hoa Quốc! ... Rất may vì sư lại có một đồ nhi ngoan cũng là người Thiên Hoa Quốc! ... Con nghĩ xem, ta vừa nuôi nấng vừa truyền thụ cầm nghệ cho con đạt trình độ điều luyện như ngày hôm nay! ... Ta nên thu của hần ta bao nhiêu lượng hoàng kim? “

“Sur phụ bán đồ nhi có lời như vậy sao? “ - Dương Hiểu Băng không nhịn được khẽ bật cười rồi lên tiếng hỏi.

“Đồ nhi của ta muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn cầm nghệ có cầm nghệ! ... Ta phải nghiêm túc định giá a! “ - Người nam nhân trung niên nhún mày rồi đáp lời.

“Đệ tử lập tức tung tin chỗ ở của Cầm Đế cho toàn bộ giang hồ biết! ... Đến lúc đó hoa cỏ đầy rừng, ong bướm bu quanh cho ngài hết “ nhưng nhớ “ đến đệ tử! “ - Dương Hiểu Băng gian tà hăm dọa.

“Haizzz! ... Ta biết ta rất được hâm mộ! ... Nhưng giang hồ có câu: Tre già măng mọc! ... Ta sẽ nhanh chóng quy y cửa Phật! Thoái ẩn giang hồ! ... Trước lúc đó ta sẽ phát thiệp mời toàn bộ anh hùng hào kiệt khắp giang hồ đến làm chứng rồi trao hết danh hiệu lại cho đồ nhi tiếp quản! ... Đồ nhi thấy vì sư an bài như vậy có được không? “

“Sur phụ, đồ nhi đổi ý rồi! ... Đồ nhi rất yêu quý cuộc sống một thầy một trò tương thân tương ái như bây giờ! Đồ nhi lập tức đi bắt gà rừng làm món gà nướng cho sư phụ nhắm rượu nhaaaa! “ - Dương Hiểu Băng tươi cười nịnh bợ.

“Biết sợ rồi sao??? “ - Nam tử được giang hồ khắp lục quốc xưng tụng là Cầm Đế nửa cười nửa không gian tà như một con hồ ly chấp tay sau lưng ghé sát vào mặt Dương Hiểu Băng lên tiếng hỏi.

“Sur phụ à! ... Giang hồ đồn sư phụ ngài ... đóooo! “ - Dương Hiểu Băng nhanh chóng chuyển đề tài.

“... Tên nào chán sống vậy? ... “

“... Tên Trung Nghĩa Vương đó! ... “

“Dao nhi! Vì sư giao tên đó cho con xử lý! Vì sư có chuyện quan trọng cần giải quyết nên đi trước đây! ... Ba ngày sau ta sẽ kiểm tra tiêu kỹ của đồ nhi! “ - Cầm Đế như chợt nhớ ra điều gì đó, ông khẽ nhún mày rồi đưa bàn tay thon dài búng vào trán Dương Hiểu Băng cất tiếng dặn dò, dứt lời ông lập tức tung người như một con gió bay đi.

Dương Hiểu Băng đứng nhìn theo bóng lưng sư phụ của mình một lúc rồi ngồi bệt xuống đất vừa ôm hai đầu gối vừa đưa mắt nhìn những đám mây trắng lững lờ trôi trên nền trời xanh ngắt:

“Xuyên không! Chuyện nực cười như vậy hóa ra lại có thật! ... Cái thế giới hư cấu trong một cuốn ngôn tình cũng có thể tồn tại! ... Mười sáu năm! ... Cuối cùng mình cũng biết được đây là đâu và mình trở thành ai! ... Cố Thi Thi - Cố Ngọc Phong - Nhan Lạc Hoa, con sẽ không để cho mọi người phải chết oan! Mối thù diệt gia con sẽ đòi lại cho bằng hết! ... Khả Doanh, Nhược Ngôn, Tâm Như ... các cậu cũng không chết đúng không? ... Các cậu đang ở phương nào? ... Mình sẽ đi tìm các cậu! “

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ngoại truyện nhỏ: Gom góp ngân lượng nuôi nấng tử bé bỏng.

Gần đây Sở Hy Phong và Mộ Tử Diệp có cơ hội nhìn thấy hai vị gia gia nổi danh nhà mình xuất hiện khá thường xuyên.

Hoàng cung Quang Quốc:

“Aaaa! Hy Phong ngoan, đến đây cho gia gia ôm một cái nào! “ – lão quái nhân mặc trường bào màu đen đầu tóc bù xù vui mừng bay đến ôm một cậu bé mặc y phục màu đỏ tươi cùng khuôn mặt vô cùng đáng yêu, cặp mắt màu nâu sáng rực nhìn cực kỳ thông minh lẫn yêu mị.

“... Gia gia mau đi tắm đi! ... “ – cậu bé nghiêng người tránh né rồi lạnh lùng nói.

“... Không kịp! Gia gia vào quốc khố lấy một ít thảo dược rồi phải đi đây! “ – Độc Quỷ bữu môi lắc đầu nói.

“Gia gia lại muốn đục tường khoét vách lấy kỳ trân dị bảo gì của phụ hoàng nữa sao? “ – tên nhóc áo đỏ khoanh tay đứng nhìn Độc Lão híp mắt tra hỏi.

“Gia gia lấy thảo dược quý hiếm thôi mà ... để cứu mạng người ta đó! “ – Độc Quỷ gãi đầu thành thật trả lời.

“Độc Quỷ lại đi cứu người saoooo? “ – Áo đỏ vẫn khoanh tay híp mắt nghi ngờ hỏi.

“Aaaa! ... Gần đây gia gia cứu được một bé gái rất đáng yêu nha! “ – Độc Quỷ lập tức đổi chủ đề.

“... Thật sao? ... Đáng yêu đến mức nào? ... Có đẹp hơn Tiểu Hoa của Phong Nhi không? “ – Áo đỏ nghiêng đầu hỏi.

“Tiểu Hoa là ai? “ – Độc Quỷ gãi đầu hỏi lại.

“Tiểu Hoa là con báo tuyết Phong Nhi nuôi đó! “

“... “

“Người ta là nữ nhân nha, không phải loài cầm thú súc sinh đâu ... bây giờ đã rất xinh đẹp đáng yêu rồi ... không biết lớn lên còn khuynh quốc đến mức nào đâu! “ – Độc Quỷ lườm tên áo đỏ đang đứng trước mặt bữu môi nói.

“... Thật không? ... Nữ nhân đó phải nuôi khi nào mới lớn? “ – Áo đỏ vẫn khoanh tay, chân khễ nhíp nhíp nghiêng đầu hỏi tiếp.

“... Bây giờ chỉ mới 7 tuổi thôi! ... Còn lâu mới lớn! “ – Độc Quỷ tùm tùm cười rồi híp mắt trả lời.

“... Phong Nhi đã 10 tuổi rồi đó! ... Sắp lấy vợ được rồi! ... Phong Nhi chờ nữ nhân kia lớn rồi lấy nàng ta làm nương tử được không? “ – Áo đỏ nghiêng đầu híp mắt suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Được! ... Nhưng Phong Nhi phải kiếm thật nhiều ngân lượng để nuôi nương tử nha! “ – Độc Quỷ hí hửng nói.

“Gia gia cần bao nhiêu lượng hoàng kim? “ – Áo đỏ nghiêm túc hỏi.

“Gia gia không cần ngân lượng, gia gia chỉ cần Phong Nhi tìm giúp thảo dược và những món đồ gia gia cần thôi được không? “

“Được! “ – Áo đỏ gật đầu đồng ý.

Tổng Nhục Ngôn sau này đi lại trên giang hồ trên người mặc tử y cao quý được dệt bằng tơ của loài tử tằm trân hiếm, trên tay cầm cây quạt bằng gỗ đàn hương vô cùng quý giá, dưới chân mang đôi giày màu trắng làm từ da bạch xà, mặt nạ màu tím bạc được làm từ da báo tuyết ... từ trên xuống dưới ... toàn là những món đồ trị giá vạn lượng hoàng kim, đều do “tướng công áo đỏ “ nhà mình cung cấp từ năm cô 7 tuổi.

Hoàng cung Hoàng Quốc:

“Diệp Nhi của gia gia giờ này còn thức ngồi kiểm kê tài sản giúp phụ hoàng của con sao? “ – Ông lão áo trắng cùng chòm râu dài nhìn thấy đứa cháu yêu của mình đang ngồi chăm chú nhìn vào cuốn sổ ghi chép, những ngón tay nhỏ bé lướt như bay trên bàn tính, trên bàn là mười hàng ngân phiếu cao ngất, dưới đất là những rương bảo vật quý giá to đùng thì nhủ mày tỏ vẻ không hài lòng lên tiếng nói.

“... Không! Đây là tài sản của Diệp Nhi! “ – Tên nhóc áo đen vẫn chăm chú làm việc lên tiếng trả lời.

“Diệp Nhi tích trữ tài sản nhiều như vậy tính thôn tính quốc gia nào hay tính nuôi binh tạo phản sao? “ – Ma Y vuốt râu tò mò hỏi.

“Diệp Nhi không thích làm hoàng đế!... Làm hoàng đế như phụ hoàng rất khổ nha! ... Không có gì vui! “ – cậu bé mặc trường bào màu đen, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ nhìn giống hệt các vị thần quân bất phàm được miêu tả trong truyền thuyết cùng cặp mắt màu hổ phách tuyệt đẹp đến mê hồn.

“Diệp Nhi làm gì mà có nhiều tài sản như vậy a?” – Ma Y vuốt râu nheo mắt nhìn áo đen tò mò hỏi.

“Diệp Nhi làm việc mà có đó! ... Rồi nhiều người cho Diệp Nhi nữa! “

“Nói ta nghe một chút thử xem! “

“Diệp Nhi trông được chậu hoa thược dược ngũ sắc cho mẫu hậu dùng làm hoa cài tóc – thu phí 100 lượng hoàng kim. Phụ thân nhờ Diệp Nhi viết thư phúc đáp cho hoàng đế Minh Quốc – thu phí 200 lượng hoàng kim. Bích Phi nhờ Diệp Nhi cho người tìm thợ khéo tay làm một cây trâm bằng ngọc bích theo mẫu vẽ – thu phí 500 lượng bạc và một thỏi ngọc bích...” – Áo đen liệt kê một hồi một quá liền đưa luôn cuốn sổ ghi chép của mình cho Ma Y tự đọc.

“... Như vậy là Diệp Nhi rất giàu a! ..” – Sau khi xem hết cuốn sổ Ma Y kinh ngạc lên tiếng.

Áo đen nheo mắt nhìn Ma Y rồi mím môi gật đầu.

“Diệp Nhi cho gia gia vay tiền được không?” – Ma Y nheo mắt vuốt râu hỏi.

“Gia gia cần bao nhiêu thì cứ lấy, không cần trả lại cho Diệp Nhi đâu!” – Áo đen nghiêm túc nhìn Ma Y đáp.

“Không được! ... Đây là tiền Diệp Nhi phải lao động mới có nên ta không lấy của con đâu!”

“Gia gia cần nhiều tiền làm gì?” – áo đen bước đến gần ngồi bên cạnh ông nghiêm túc hỏi.

“Gia gia vừa cứu sống được một bé gái rất rất rất xinh đẹp nha... bây giờ cần ngân lượng để mua y phục cho cô bé, rồi sách vở, bút mực cùng ngân châm nữa đó!” – Ma Y tỏ vẻ buồn râu vuốt râu đáp.

“... Hay là như vậy đi ... gia gia giúp Diệp Nhi nuôi cô bé xinh đẹp đó lớn ... khi nào cô bé đó lớn sẽ làm nương tử của Diệp Nhi có được không?” – áo đen nheo mắt nghiêm túc suy nghĩ rồi nhìn Ma Y từ tốn nói.

“Được! ... Nhưng gia gia không cần tiền, Diệp Nhi mua giúp gia gia những món đồ mà gia gia cần là được!” – Ma Y tủm tỉm cười rồi vuốt chòm râu bạc nói tiếp.

“Vâng ạ!”

Kể từ lần gặp đó cho đến tận 10 năm sau, khi Đường Tâm Như xuất sơn náo loạn giang hồ trên người mặc bạch y thánh khiết như tuyết, mát lạnh mịn màng được dệt từ sợi tơ của loài tuyết tằm cực kỳ quý hiếm chỉ sống trên đỉnh Tuyết Sơn, trong người là một bộ ngân châm được chế tạo từ bạch kim quý giá, dưới chân mang đôi giày trắng tinh được làm từ da của loài bạch hổ với tổng giá trị trên vạn lượng hoàng kim là do tướng công áo đen nhà mình tài trợ.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dục Cổ

Đường Tâm Như và Tống Nhượng Ngôn mở to mắt hết cỡ, kinh ngạc khi nhìn rõ dung mạo của mình trong một cái gương pha lê rồi đưa mắt ai oán nhìn nhau.

“Không ngờ nữ nhân hoàng tộc Thiên Hoa Quốc lại yêu nghiệt mỹ hoặc đến như vậy!” – Đường Tâm Như lắc đầu ngao ngán nói.

“... Hai nhân vật Nhan Tư Tuyết và Nhan Khuynh Ngọc chỉ xuất hiện trong hai đoạn ngắn ngủi ở đầu truyện mà nhan sắc đã xứng với mỹ danh Yêu Hồ rồi thì không biết vị nữ hoàng kia còn khuynh thế đến mức nào nữa?” – Tống Nhượng Ngôn không giấu được sự tò mò nhàu mày nói.

“... Một năm sau, cậu tính như thế nào?” – Đường Tâm Như nhìn con bạn chí cốt của mình nghiêm túc hỏi.

“... Sau khi xuống núi, mình và cậu sẽ ngao du giang hồ để đi tìm Khả Doanh và Hiểu Băng! ... 1 năm sau, khi vị Nữ Hoàng kia tròn mười tám tuổi, mình và cậu có việc cần làm!” – Tống Nhượng Ngôn nhìn Đường Tâm Như nheo mắt nói.

“... Cậu muốn báo thù sao?” – Đường Tâm Như ngồi xuống ghé tự rót cho mình một ly trà uống cạn rồi hỏi.

“... Oan có đầu, nợ có chủ! ... Món nợ máu kia mình và cậu phải tìm Nhan Thái Dương, vị đương kim nữ hoàng cũng là chị ruột của Nhan Lạc Hà và Nhan Lạc Tần tính sổ! ... Còn đối với vị tân nữ hoàng kia mình và cậu đã trót nhận vai nữ phụ thì phải kiêm luôn nhiệm vụ phá đám để làm tròn chức trách chứ??? “ – Tống Nhượng Ngôn mỉm cười tinh quái nói thêm vào.

“ Trong cuốn tiểu thuyết kia tên tác giả có viết kẻ nào nhận nhiệm vụ đem thuốc hạ đi truy sát gia đình của họ không? “ – Đường Tâm Như nhìn Tống Nhượng Ngôn nghiêm túc hỏi.

“ Không! ... Minh và cậu vừa ngao du giang hồ vừa âm thầm điều tra vụ huyết án đó! ... Trong truyện chỉ nói sơ lược vì Nhan Khuynh Ngọc, Nhan Tư Tuyết, Nhan Lam Nguyệt và Nhan Thư Dao sinh cùng tháng cùng năm với nữ hoàng ... phạm vào “ thiên sát “ gì đó nên mẹ của vị nữ hoàng kia mới cho quân lính bao vây các phủ quận vương rồi bắt cả bốn cô bé đem vào địa lao xử lý! ... Phụ mẫu của cả bốn đứa bé kia vì quá yêu thương các con của mình nên họ đã liên kết với nhau, sau đó ra lệnh cho thuốc hạ dẫn binh tạo phản nhưng thực ra là kẻ giương đông kích tây để lên vào ngục cứu con của mình! ... Hai cặp vợ chồng Nhan Lạc Hà và Nhan Lạc Tần chạy từ Thiên Hoa Quốc đến Vu Sơn là biên giới của Quang Quốc và Hoàng Quốc thì bị truy binh đuổi theo giết chết! ... Minh đã suy nghĩ rất kỹ rồi! ... Trong chuyện này có rất nhiều điểm nghi vấn: Tại sao Nhan Thái Dương phải đợi đến năm bốn cô bé kia 6 tuổi mới ra tay sát hại? ... Tại sao lại là bốn người con gái độc nhất của các em mình? ... Với lại theo luật quy định của lục quốc, bà ta không thể sai truy binh vượt qua biên giới Quang Quốc mà đuổi theo hai gia đình của họ được bởi vì Diệp Thư Vũ vốn là Tể Tướng của Quang Quốc nhưng vì yêu Nhan Lạc Tần mà từ quan qua Thiên Hoa Quốc ở rể ... Cậu nói xem, đó là quan quân hay là một băng đảng nào đó trên giang hồ? ... Nếu là băng đảng trên giang hồ thì ai là kẻ giấu mặt điều hành phía sau? ... ” – Tống Nhượng Ngôn chậm rãi nói.

“ ... Trong truyện cả gia đình 6 người họ đều chết hết sao? “ – Đường Tâm Như thở dài một hơi rồi thấp giọng hỏi.

“ ... Uhm! Vì muốn hai nữ nhi của mình có một cơ hội sống sót nên họ đã ném hai cô bé kia xuống Vu Vực ... nhưng Nhan Tư Tuyết và Nhan Khuynh Ngọc đã chết trong lúc chạy trốn rồi! ... Minh và cậu là hai oan hồn nhập vào thân xác của hai cô bé nữ phụ đáng thương đó! ... Vậy nên, món nợ máu này Minh và cậu phải thay hai cô bé đó đòi lại cho bằng hết! “ – Tống Nhượng Ngôn kiên định nói.

“ Thực ra, Minh và các cậu không phải đã trải qua ranh giới giữa sống và chết rất nhiều lần rồi sao? ... Rốt rồi Minh cảm thấy hình như tử thần là người quen của bọn mình ... tử thần là con mèo, bốn đứa mình là bốn con chuột cùng nhau chơi trò mèo vờn chuột ... “ – Đường Tâm Như lắc đầu cười khờ rồi nói.

“ ... Minh và cậu cũng được coi như là đã đi đầu thai sống một kiếp sống mới rồi đó ... chỉ tiếc lần đầu thai này khủng khiếp quá! ... Dù sao một quân nhân đặc nhiệm như Minh và một quân y như cậu cũng từng kinh qua nhiều chuyện khủng khiếp rồi nên kiếp này tại Minh nhất định phải sống thật lâu và sống thật tốt đúng không? “ – Tống Nhượng Ngôn nói xong liền nháy mắt nhìn Đường Tâm Như rồi mỉm cười giờ nắm tay của Minh lên cao chờ đợi.

“ Uhm! Nhất trí! “ – Đường Tâm Như đưa nắm tay của mình cùng vào nắm tay của Tống Nhượng Ngôn mỉm cười gật đầu.

“ ... Nếu đã như vậy Minh và cậu vẫn giữ lại hai cái tên Khuynh Ngọc và Tư Tuyết nha! ... Minh muốn thay hai cô bé đó sống thật tốt và làm nhiều việc khác nữa! “ – Tống Nhượng Ngôn nhẹ giọng nói.

“ Uhm... chẳng phải phụ mẫu của Minh và cậu ở kiếp này rất thích hai cái tên này hay sao? ... Còn trên giang hồ chúng ta sẽ phải suy nghĩ một cái tên khác để sử dụng! “ – Đường Tâm Như mỉm cười nói tiếp.

“ Minh sẽ ghép tên của Minh trước khi chết và tên gọi của kiếp này lại thành Ngôn Ngọc để sử dụng khi đi lại bên ngoài! “ - Tống Nhượng Ngôn im lặng suy nghĩ một lúc rồi vui vẻ búng tay lên tiếng nói.

“ Ý kiến hay! ... Vậy Minh sẽ lấy tên là Tâm Tuyết! “ - Đường Tâm Như hai mắt sáng rực lập tức đưa ra quyết định.

Từ sau lần thoát chết trước lưỡi hái của tử thần, cơ thể của Tư Tuyết và Khuynh Ngọc phát triển chậm hơn so với sự phát triển của nữ nhân bình thường, mãi đến năm 16 tuổi hai cô mới có kinh nguyệt lần đầu tiên đánh dấu sự trưởng thành của một nữ nhân và cũng chính thức bắt đầu một sự tra tấn mới.

Đêm rằm tháng 8, trăng tròn vành vạnh, ở một hồ nước lạnh như băng trong một hang động dưới Vu Vực có hai nữ nhân khóa thân đang trầm mình rên siết trong hồ nước lạnh, mái tóc dài bung xỏa tán loạn, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, làn da trắng mịn như ngọc trai đỏ ửng vì nhiệt độ tản ra từ cơ thể, hai cô mắt nhắm nghiền, cắn chặt môi để kiềm chế tiếng rên rỉ đậm mùi dâm mỹ vô thức phát ra từ cổ họng, thân thể thỉnh thoảng rướn cao lên vì sự khó chịu của thể xác.

“ Ừm... aaa! “

“ Ừm... Ừm.. Khó chịu quá! “

Những âm thanh trong trẻo nỉ non mà mị thi nhau vang lên khiến cho hai ông lão đang đứng canh bên ngoài nhíu mày lo lắng đi qua đi lại không dám rời nửa bước... Cũng may Vu Sơn chướng khí dày đặc, mây phủ quanh năm nên ít có ai bén mảng tới nơi này bằng không hôm nay họ sẽ bị âm thanh mà mị của hai nữ nhân bên trong hồ nước quyến rũ lôi kéo mà sa ngã hết.

“ Ma Y, Lão bắt mạch chẩn bệnh cho hai đứa nhỏ mà không phát hiện ra dấu hiệu của Dục Cỗ sao? “ – Độc Quỷ nhíu mày nhìn Ma Y thở dài lên tiếng hỏi.

“ Cơ thể của của hai đứa nhỏ này phát triển chậm hơn bình thường, loại Cỗ trùng này chỉ bắt đầu hoạt động khi vật chủ xuất hiện nguyệt sự thôi ... Thiên Hoa Quốc thật không phải là quốc gia đơn giản a! ... “ – Ma Y vuốt râu lắc đầu thở dài nói.

“ ... Thật không ngờ, nữ nhân họ Nhan của Thiên Hoa Quốc lại dâm loạn đến mức sử dụng Dục Cỗ để ép nữ nhân trong hoàng tộc dùng đến dương cương của nam tử để kích thích cơ thể phát triển như vậy! ... ” – Độc Quỷ tức giận nói.

“... Nữ nhân Thiên Hoa Quốc tương truyền là hậu duệ của Cửu Vĩ Hồ Tiên, họ chỉ quan trọng duy trì sắc đẹp cùng sự quyến rũ của cơ thể chứ không hề quan trọng chuyện trinh tiết a! ... Hai đứa nhỏ trong kia, sau này mỗi lần bị Dục Cổ dày vò có thể tìm nam nhân làm giải được mà ... coi như bị trúng xuân dược thôi!” – Ma Y vuốt râu nói tiếp.

“... Lão đem nam nhân khác đến làm giải được để xem hai đứa cháu nội của ta và lão có đốt trụ và san bằng Vu Sơn hay không hả??? “ – Độc Quỷ híp mắt nhìn Ma Y nói.

“... Xem ra ta và lão phải cho mời hai viên giải Dục Cổ kia đến Vu Sơn một chuyến rồi!” – Ma Y lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

“... Ta thấy vẫn còn sớm...thời cơ chưa chín muồi...hai đứa cháu nội này của ta và lão tính khí còn khó đoán hơn cả ta và lão nữa ... Bọn hần không thích làm hoàng đế nên một tên thì dùng độc dược để cơ thể mang trọng bệnh làm một “ Bệnh Vương “, tên còn lại thì tự bẻ kinh mạch của mình để làm một “ Liệt Vương “ ... Ta và lão chỉ nói nuôi giúp bọn hần nương tử vậy mà đến giờ vẫn chưa có đứa nào chạm vào nữ nhân ... thằng con trai làm hoàng đế của ta còn viết thư cần nhân tài, nói ta tính để cho hoàng tộc Quang Quốc bị tuyệt tự hay sao nữa đó!” – Độc Quỷ bức mình cảm râm.

“... Hai đứa cháu này của chúng ta quả thật ta cũng hết cách với bọn nó rồi! ... “ – Ma Y lắc đầu ủ rũ phụ họa.

“Ừm... aaa!”

“Ừm... aaaa!”

Hai tiếng rên rỉ như khăn khăn van xin được nếm mùi vị hoan ái thỉnh thoảng vẫn ngấm nga vang đến.

“... Ma Y, ông nghĩ một năm Dục Cổ sẽ phát tác bao nhiêu lần?” – Độc Quỷ lo lắng hỏi.

“... Còn tùy vào sự phát triển của vật chủ nữa! ... Nhưng ta đang lo ngại chuyện khác!” – Ma Y vuốt râu trầm tư suy nghĩ.

“... Theo cổ kinh ghi chép, Dục Cổ của Thiên Hoa Quốc là song trùng cổ, 1 âm 1 dương, con âm sẽ cấy vào nữ nhân, con dương sẽ cấy vào nam nhân... Thiên Hoa Quốc xem trọng nữ nhân nên chỉ chú trọng cổ âm mà không chú trọng cổ dương... nếu song trùng Dục Cổ một âm một dương tương ứng thì khi sinh con, con trai và con gái đều rất xinh đẹp nhưng nếu âm dương không tương ứng thì chỉ có con gái xinh đẹp còn con trai lại vô cùng xấu xí... Từ Tuyết và Khuynh Ngọc từ lúc mới sinh đã được cấy cổ âm vào người theo hình xăm đoá hàn mai và đỉnh hương ở vai trái rồi ... nhưng còn cổ dương thì sao? ... Những lần Dục Cổ phát tác liệu có phải chịu sự ảnh hưởng từ nam nhân được cấy cổ dương không?” – giọng Ma Y chậm rãi vang lên.

“... Uhm, lão nói cũng rất có lý! ... Chuyện của Thiên Hoa Quốc chúng ta không quan tâm nhưng bây giờ chắc cũng phải nghiêm túc tìm hiểu và truy xét ngọn nguồn rồi! ... Nhưng ta nghĩ cái cổ dương kia không ảnh hưởng đến đời con cháu đâu vì nữ nhân Thiên Hoa Quốc được gả đi làm vợ của những quốc vương khác vẫn sinh con trai dung mạo tuấn mỹ bình thường mà!” – Độc Quỷ nheo mắt đáp lời.

“... Có khi nào cổ dương trong ngày tân hôn mới được cấy vào cơ thể nam nhân không? ...Ta và lão vẫn phải tìm ra được câu trả lời chính xác!” – Ma Y vuốt râu nhừ mày suy nghĩ rồi nghiêm túc nói.

Trong lúc Ma Y và Độc Quỷ đang thảo luận bỗng nhiên nghe một tiếng hét bên trong sơn động vọng ra:

“Áaaaa!”

Ma Y và Độc Quỷ đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức tung người bay vào trong sơn động. Vừa vào đến nơi, hai ông kinh hoàng khi nhìn thấy máu tươi từ hai chiếc mũi xinh xắn của Từ Tuyết và Khuynh Ngọc tuôn ra như nước suối.

“Khốn kiếp!”

Ma Y và Độc Quỷ tức giận kêu lên rồi lập tức lấy ngón châm phong tỏa tất cả các huyệt đạo trên người hai cô, Khuynh Ngọc và Từ Tuyết cũng kiệt sức rồi ngất lịm.

“Không ổn rồi, ta và lão phải cầu cứu hai tên gia hỏa kia rồi!” – Ma Y nhìn Độc Quỷ lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: “Giải dược”

Ma Y và Độc Quỷ sau khi dùng ngón châm phong tỏa tất cả các huyệt đạo trên người Khuynh Ngọc và Từ Tuyết liền khoác y phục lên người giúp hai cô, rồi hai ông bế hai cô đi vào băng động nằm sâu phía trong hồ nước. Băng động là nơi hai ông bế quan tu luyện nội công nên trong băng động này hai ông lấy hai tảng băng to làm thành hai tấm phản để ngồi hoặc nằm trên băng luyện công, vì Ma Y và Độc Quỷ tu luyện hai bộ tâm pháp khác nhau nên

nơi luyện công của hai ông cũng được tách ra thành hai nơi riêng biệt. Sau khi đặt Tư Tuyết và Khuynh Ngọc nằm ngay ngắn trên tấm phản, Ma Y và Độc Quỷ lấy trong người ra hai miếng nhân sâm ngàn năm đã được chuẩn bị sẵn để chờ khi hai cô qua cơn dày vò của Dục Cổ sẽ dùng để hồi phục sức khỏe nhưng xem ra hai miếng nhân sâm lần này đóng vai trò duy trì sự sống cho hai cô trong thời gian chờ “giải được” đến.

Hai con bạch ưng của Ma Y và hắc ưng của Độc Quỷ sải cánh bay không ngừng nghỉ tròn hai ngày trời thì mang lời nhắn của hai ông đến tay hai “viên giải được” một đen một đỏ.

Mộ Từ Diệp và Sở Hy Phong khi đọc xong lời nhắn của hai ông thì không nói tiếng nào lập tức xoay người như một con gió bay đến Vu Sơn, tổng thời gian mất trọn 5 ngày.

Khuynh Ngọc và Tư Tuyết mặc dù được nằm trong băng động nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn rất nóng, nóng đến mức băng động không làm cho thân thể của hai cô đông băng được.

Sở Hy Phong và Mộ Từ Diệp vừa đặt chân đến Vu Sơn đã lập tức bị hai lão gia gia nhà mình bắt uống hai viên đan dược rồi kéo tay lao xuống Vu Vực, sau đó đá vào băng động, hai ông chỉ nói với hai đứa cháu trai có khuôn mặt yêu nghiệt không kém hai nữ nhân đang nằm bên trong băng động kia gọn một câu:

“Vào trong đó tự biết sẽ phải làm cái gì!” – rồi hai ông vội vàng bay ra ngoài “niêm phong” băng động.

Mộ Từ Diệp trường bào màu đen viền hoàng kim lạnh nhạt đi vào trong băng động, vào đến nơi khi nhìn thấy một nữ nhân trên người khoác y phục màu trắng một cách qua loa, cánh tay và chiếc cổ mảnh mai lộ hẳn ra ngoài, khuôn mặt tuyệt đẹp, đôi môi đỏ tươi, làn da trắng mịn màng, mái tóc dài bung xỏa tán loạn càng làm tôn thêm sự mỹ hoặc đến mê hồn đang nằm bất động, cặp mắt nhắm nghiền thì thoáng sững sờ.

Mộ Từ Diệp ngồi lên tấm phản băng, dùng bàn tay đỡ lưng của Tư Tuyết giúp cô ngồi dậy. Vì thời gian gấp gáp nên Ma Y chỉ khoác hờ y phục lên người cô để bê cô vào băng động nên khi Mộ Từ Diệp đỡ cô ngồi lên thì bộ y phục kia cũng theo làn da trơn mịn rơi xuống nền băng lạnh giá. Mộ Từ Diệp khẽ nhủ mảy may rồi dùng nội lực xoay người cô lại để cô xoay lưng về phía mình rồi tập trung nội lực vào ngón tay trở hóa giải những huyết đạo đã bị Ma Y phong tỏa. Khi Mộ Từ Diệp vừa giải tỏa huyết đạo xong thì Tư Tuyết khẽ rên lên một tiếng rồi nhủ mảy may, nhiệt độ cơ thể lại bắt đầu tăng cao, chiếc mũi nhỏ nhắn lại ửng đỏ rồi bắt đầu nhỏ máu. Mộ Từ Diệp vội để đầu của Tư Tuyết dựa vào ngực mình, những giọt máu của cô rơi xuống thấm vào trường bào đen tuyền quý giá của chàng. Mộ Từ Diệp dùng ống tay áo của mình nhẹ nhàng lau đi những vệt máu trên chiếc mũi nhỏ nhắn của cô rồi dùng một cánh tay ôm cô vào lòng tay kia cõng trường bào đen tuyền của mình ra hơn nửa người để cho da thịt của cô tiếp xúc với cơ thể của mình.

Khi da thịt của Mộ Từ Diệp và Tư Tuyết tiếp xúc với nhau thì nhiệt độ trên người Tư Tuyết lại từ từ giảm xuống, chiếc mũi nhỏ nhắn ngừng nhỏ máu, sự khó chịu từ từ thay thế bằng nhịp thở ổn định.

Mộ Từ Diệp một tay ôm chặt lấy Tư Tuyết, chàng vận nội công vào bàn tay còn lại rồi nhẹ nhàng truyền nội lực vào sau lưng của cô giúp cô đã thông kinh mạch cùng khí tức trong cơ thể.

Tư Tuyết mê man mơ hồ cảm nhận được một luồng nhiệt mát lạnh từ từ lan tỏa trong cơ thể, cảm giác dễ chịu càng lúc càng nhiều, càng lúc càng thoải mái nên cũng theo cảm giác của xác thịt mà dựa sát vào lòng Mộ Từ Diệp, hai cánh tay mềm mại bắt gác vòng qua giữ chặt lấy cánh tay đang ôm mình của Mộ Từ Diệp.

“Ừm..!” – một tiếng ngậm nga thoải mái vô thức vang lên làm cho khuôn mặt vốn băng lãnh của Mộ Từ Diệp phỉm hồng, Mộ Từ Diệp mỉm cười rồi cúi đầu khẽ hôn lên cái miệng nhỏ xinh vừa phát ra âm thanh ám muội kia như muốn cảnh cáo... Nhưng nữ nhân trong lòng chàng lại vô cùng không biết liêm sỉ mà khẽ mở hai cánh môi mềm mại của mình ra mút lấy cánh môi mỏng của chàng. Mộ Từ Diệp quyết tâm trừng phạt nữ nhân dám mạo phạm mình bằng cách thực hành hôn môi, bài học mà ngày trước những cung nữ chịu trách nhiệm hướng dẫn đã thực hành cùng “thái giám” để làm mẫu cho chàng xem qua nhưng lúc ấy chàng lại chán ghét cùng kinh tởm vô cùng... nhưng khi thực hành cùng nương tử nhà mình Mộ Từ Diệp lại cảm thấy cái gọi là hôn môi thật sự rất ngọt ngào rất mê đắm.

Sở Hy Phong thông thả bước đến chiếc phản băng rồi chăm chú nhìn ngắm vị tuyệt thế mỹ nhân tử y đang nằm ngủ say, dung mạo của nàng chàng chỉ có thể dùng hai từ “yêu nghiệt” để diễn tả. Sở Hy Phong thở mạnh một hơi rồi bước đến ngồi bên cạnh Khuynh Ngọc, chàng tụ nội lực vào ngón tay trở của mình sau đó nhanh như chớp giải tỏa những huyết đạo đã bị phong tỏa của cô.

Huyết đạo vừa được giải xong thì Khuynh Ngọc nhủ mảy may khẽ rên một tiếng: “Ừm...!” rồi nhủ mảy may biểu lộ sự khó chịu, máu từ chiếc mũi tinh xảo lập tức rỉ ra. Sở Hy Phong ngồi bên cạnh cũng nhận thấy sự bất ổn liền vội đỡ cô ngồi dậy.

Chiếc áo được khoác hờ hững trên người Khuynh Ngọc cũng theo sự vội vàng của Sở Hy Phong mà rơi xuống nền băng lạnh lẽo.

Sở Hy Phong nhanh như chớp choàng cánh tay của mình ôm Khuynh Ngọc, dùng tay áo lau đi vệt máu đang chảy dài trên khuôn mặt của cô rồi để cô dựa sát vào trước ngực mình, chàng tụ nội lực vào một bàn tay, chậm rãi truyền nội lực của mình vào thân thể đang nóng như lửa của cô. Đôi mày đang nhíu chặt vì khó chịu của Khuynh Ngọc từ từ giãn ra, thân nhiệt đang nóng hừng hực từ từ giảm xuống, chiếc mũi nhỏ xinh cũng ngừng rỉ máu... cảm giác mát mẻ thoải mái từ từ lan rộng khắp cơ thể của Khuynh Ngọc... Cảm giác mát mẻ thoải mái kia như kích thích cô càng ngày càng ham muốn chiếm hữu thêm nhiều, thật nhiều nữa nên hai cánh tay của cô đang ôm Sở Hy Phong cũng bắt đầu làm loạn, cái đầu nhỏ nhắn dựa trước ngực chàng cũng không ngừng cọ xát làm vạt áo trước ngực chàng không biết từ lúc nào cũng bung ra. Sở Hy Phong vẫn ôm lấy Khuynh Ngọc, chàng khẽ mỉm cười để mặc cho cô làm loạn, chiếc trường bào màu đỏ cao quý uy quyền cuối cùng cũng bị cô làm cho rơi xuống người chàng hơn phân nửa... Khi da thịt của chàng và cô cọ xát vào nhau mới làm cho Khuynh Ngọc cảm giác thật sự thoải mái, khuôn mặt xinh đẹp kiều mị không ngừng dụi dụi cọ xát trước ngực chàng, hai cánh tay của cô choàng qua sau lưng chàng càng lúc càng siết chặt càng lúc càng làm loạn.

Sở Hy Phong mỉm cười dùng bàn tay khê nâng khuôn mặt của cô ngẩng lên cao rồi đặt vào cánh môi đỏ mọng quyến rũ kia một nụ hôn để trừng phạt cô vì tội làm loạn... Khuynh Ngọc dường như rất thích sự trừng phạt này của Sở Hy Phong, cô lập tức lộ ra bản tính không sợ trừng phạt của mình bằng cách hai cánh tay đang choàng qua sau lưng của chàng lập tức chuyển sang quàng qua cổ của chàng rồi cô nhướn cao cái cổ thanh mảnh của mình mút thật sâu cánh môi của Sở Hy Phong vào trong cái miệng nhỏ xinh của mình sau đó ngậm thật chặt.

Sở Hy Phong mở to cặp mắt màu nâu tinh anh của mình vì bất ngờ trước phản ứng đáp trả của người đang ở trong lòng, chàng nhắm mắt, cùng cô chơi trò hôn môi trừng phạt nhau một cách phần khích cùng ngọt ngào hạnh phúc.

Ma Y và Độc Quỷ đứng làm lính gác bên ngoài đóng tai nghe ngóng nhưng không nghe phát ra âm thanh kỳ lạ nào liền nhíu mày đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu ... Không lẽ bốn đứa nhỏ này là tiên quân giáng thế nên bọn nó mới có thể không làm gì hết dù ở bên nhau suốt cả một đêm dưới sự kích thích của “xuân dược” như vậy a?! ... Độc Quỷ và Ma Y có nằm mơ cũng không thể ngờ được lý do để hai cặp bên trong băng động kia không làm đến bước cuối cùng là vì hai cô học trò nhỏ của hai ông sau khi chơi trò hôn môi đến mức mệt mỏi cuối cùng đành chấp nhận đầu hàng rồi chìm vào giấc ngủ một cách vô cùng thoải mái, mặc cho hai tên “Bệnh Vương” và “Liệt Vương” nào đó vừa tức vừa tiếc đến xem chút nữa bị nội thương mà học máu.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bệnh Vương – Liệt Vương

Sáng sớm hôm sau, Mộ Tử Diệp mặc y phục cho Nhan Tư Tuyết một cách cẩn thận rồi bế cô từ trong băng động bước ra sau đó phi thân bay lên khỏi Vu Vực, khi Mộ Tử Diệp nhẹ nhàng đặt Nhan Tư Tuyết nằm lên chiếc giường ngủ trong phòng thì Sở Hy Phong cũng vừa bế Nhan Khuynh Ngọc trên tay bước vào.

Mộ Tử Diệp neho mắt nhìn Sở Hy Phong, Sở Hy Phong híp mắt nhìn lại Mộ Tử Diệp.

Sở Hy Phong sau khi đặt Nhan Khuynh Ngọc nằm xuống chiếc giường một cách cẩn thận thì bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại rồi quay sang nhìn tên áo đen đang ngồi bên cạnh chiếc bàn đá trước cửa phòng cười tà lên tiếng:

“Diệp đệ! Đã lâu không gặp! ... Huynh rất nhớ đệ a!”

“Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi? ... Ta mới là huynh còn ngươi là đệ! “ – Mộ Tử Diệp lạnh lùng lên tiếng.

“Ngươi đi hỏi gia gia của ngươi thử xem! ... Rõ ràng là ta ra đời trước ngươi nha! ... Mẫu hậu ta sinh ta xong rồi mẫu hậu ngươi mới sinh ngươi xong a! “ – Sở Hy Phong híp mắt cãi lại.

“... Có gì khác nhau sao? ... “ – Mộ Tử Diệp mím môi rồi lên tiếng hỏi.

“... Ta sinh ra trước! ... Ta mới là huynh! ... “ – Sở Hy Phong nhướn mày lên giọng khẳng định.

“... Phong Nhi! ... Đệ nằm mơ rồi! “ – Mộ Tử Diệp mỉm cười lắc đầu đáp trả.

“... Vậy thì chúng ta tiếp tục so tài! ... Ai thắng kẻ đó làm huynh! “ – Sở Hy Phong cười tà thách thức.

“Được! “ – Mộ Tử Diệp cầm ly trà trên tay một hơi uống cạn, mỉm cười nói.

Vừa nói xong hai tuyệt thế mỹ nam một đỏ một đen lập tức xuất chiêu so tài. Sở Hy Phong cầm một chiếc lá trúc trong lòng bàn tay nhẹ nhàng phóng chiếc lá bay về phía Mộ Tử Diệp, chiếc lá mềm mại bỗng chốc trở nên sắc bén như một thanh phi đao vun vút lao về phía trước. Mộ Tử Diệp vẫn ngồi yên trên ghế, chàng cầm ly trà nhỏ trong tay phóng về hướng chiếc lá đang bay đến... Chén trà chạm vào chiếc lá vỡ tan thành từng mảnh vụn, chiếc lá cũng tả tơi rơi xuống đất. Sở Hy Phong nhoen miệng cười thích thú rồi lập tức nhanh như tia chớp phóng cùng một lúc hai thanh phi đao sắc bén tằm một gang tay, mỏng như cánh ve, ánh bạc sáng chói bay vào người Mộ Tử Diệp. Mộ Tử Diệp nhanh như một ngọn gió đưa tay kéo thắt lưng bằng vàng của mình thành một thanh kiếm mỏng như lụa, ánh vàng lóe sáng rồi vung tay đem thanh kiếm trên tay mình đón đầu hai thanh phi đao đang bay đến, sau đó xoay mũi kiếm hất ngược hai thanh phi đao kia bay về phía Sở Hy Phong... Sở Hy Phong mỉm cười tà ngao tung người như một con phượng hoàng đỏ rực bay lên cao, mũi chân khê lướt qua hai thanh phi đao kia làm chúng cảm phập vào một thân cây rồi không một giây chân chừ lập tức bay đến trước mặt Mộ Tử Diệp bắt đầu so quyền cước... Mộ Tử Diệp nhoen miệng cười rồi nhanh chóng quán thanh kiếm mỏng như lụa kia lại thành đai lưng sau đó tiếp tục so chiêu thức cùng Sở Hy Phong... Những cây hoa trước sân bị nội lực của hai nam nhân kia làm cho hoa lá rơi xuống như mưa rồi tiêu điều xơ xác.

Một màn long tranh hổ đấu của hai nam nhân một đỏ một đen làm hai ông lão đang đứng ở một góc sân chăm chú phần khích theo dõi...

“... Hai tên gia hỏa này đúng là hai bậc kỳ tài võ học ... nhưng chỉ tiếc lại vì cái danh xưng huynh – đệ tào lao kia mà như chó với mèo tranh tài từ nhỏ cho đến lớn ... phiền chết đi được! Ta và lão phải lao vào can thiệp chứ không Vu Sơn thành Hoang Sơn mất ! “ – Ma Y neho mắt nhìn Độc Quỷ buồn rầu nói.

Nói xong cả hai ông tung người bay đến can ngăn cuộc quyết chiến giành làm ca ca của hai đứa cháu nội rảnh rỗi nhà mình.

Đường Tâm Như và Tống Nhựt Ngôn ngủ một giấc thật sâu cùng với cảm giác cơ thể vô cùng mát mẻ thoải mái thêm trọn 1 ngày nữa. Buổi sáng ngày thứ hai, hai cô mở mắt thức dậy, sau khi sờ soạng kiểm tra thân thể xem mình có gì bất thường hay không liền vội lấy y phục mới cùng khăn tắm chuẩn bị đi ra con suối vệ sinh tắm rửa.

Hai cô mở cửa phòng bước ra ngoài sân lập tức nhìn thấy hai vị gia gia nhà mình đang ngồi trên chiếc bàn đá cùng hai nam nhân lạ mặt: một người mặc y phục đồ tươi như máu mang chiếc mặt nạ ngân sắc che kín nửa khuôn mặt cùng đôi môi tái nhợt như cười như không; một người mặc y phục màu đen tuyền viền những hoa văn kim sắc dưới tà áo và hai ống tay áo, trên mặt lại đeo một chiếc mặt nạ hoàng kim lấp lánh, chỉ để lộ một đôi môi mỏng vô cùng quyến rũ.

Đường Tâm Như và Tống Nhựt Ngôn tuy thân thiết với nhau như chị em ruột thịt nhưng tính cách lại hoàn toàn khác nhau. Nhựt Ngôn thì lạc quan sôi nổi tính cách hướng ngoại bao nhiêu thì Tâm Như lại nhẹ nhàng, bình ổn hướng nội bấy nhiêu. Tống Nhựt Ngôn dễ bị cuốn hút với những cái gì xinh đẹp, nổi bật, rực rỡ còn Đường Tâm Như lại bị những thứ gì huyền bí, lạnh lùng thu hút... Vậy nên điều mà Ma Y và Độc Quý từng lo lắng khi sợ hai cô học trò của mình “thích” “nhắm đối tượng đã được chỉ định không thể xảy ra.

Đường Tâm Như đưa cặp mắt phượng tuyệt đẹp của mình nhìn nam nhân mặc hắc bào lạnh nhạt huyền bí kia một lúc sau đó cô khẽ gật đầu chào anh rồi cất bước đi thẳng.

Tống Nhựt Ngôn cũng đưa cặp mắt hạnh to tròn đen láy của mình quan sát nam tử mặc y phục đồ tươi vô cùng thu hút kia rồi khẽ cúi đầu chào anh sau đó bước đi theo con bạn của mình.

Đi được một đoạn khá xa, Đường Tâm Như lập tức kéo tay Tống Nhựt Ngôn tò mò hỏi:

“... Hai mỹ nam áo đen và áo đỏ kia là nhân vật nào trong truyện vậy?”

“Haizz! Người mặc áo khoác dài màu đỏ tươi cùng sắc mặt tái xanh chắc hẳn là Sở Hy Phong! ... Trong truyện tên tác giả kia có nói qua khắp lục quốc này chỉ có hắn là nam tử duy nhất mặc trường bào màu đỏ tươi mà vẫn toát ra khí chất cao quý không ai sánh bằng như vậy thôi à! ... Còn mỹ nam hắc bào viền hoàng kim, ngồi trên chiếc xe lăn bằng gỗ tuyệt đẹp kia có thể là Mộ Tử Diệp, nam phụ đúng chuẩn đại gia! “ – Tống Nhựt Ngôn khẽ nghiêng đầu rồi nhỏ giọng nói.

“... Hai người họ là hai nhân vật vì yêu mà bị thương tật và tàn phế đó hả?” – Đường Tâm Như nhún mày hỏi tiếp.

“Uhm! ... Tội nghiệp! ... Đẹp trai ngút ngàn như vậy mà lại làm nam phụ ... tiếc thật!” – Tống Nhựt Ngôn thở dài cảm thán.

“Sao cậu biết hai người bọn hắn đẹp trai ngút ngàn? ... Đeo mặt nạ kín mít như vậy thì làm sao biết đẹp hay xấu?” – Đường Tâm Như nháy mắt trêu ghẹo.

“... Haizz! ... Nhìn phong thái cũng đủ biết rồi mà! ... Mình thật sự rất muốn tháo cái mặt nạ trên mặt của anh ta xuống để xem thử anh ta đẹp đến mức nào a!” – Tống Nhựt Ngôn nhún mày suy nghĩ gì đó rồi lên tiếng đáp trả.

Hai cô ra đến con suối đi đến bụi cây bạc hà đã được Đường Tâm Như chăm sóc một cách cẩn thận hái vài chiếc lá rồi vò dập sau đó bỏ vào trong một ít muối tinh vào một chiếc lá rồi cuộn lại làm bàn chải đánh răng và dùng số lá bạc hà còn lại để làm sạch tóc. Hai cô đi sâu vào hang đá mới cõng hết y phục trên người rồi bắt đầu tắm rửa ... vừa ngâm mình trong dòng nước mát lạnh hai cô vừa nhắm mắt cố nhớ lại giấc mơ kỳ lạ mình vừa trải qua... Đường Tâm Như đưa mắt nhìn Tống Nhựt Ngôn thấp giọng nói.

“... Cậu có nhớ cái đêm mình và cậu bị sốt cao và cảm thấy ngứa ngáy khó chịu kia không? ... Sau khi mình và cậu bị phun máu mũi rồi ngất xỉu cậu có mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ không?”

“... Có! ... Mình mơ thấy mình ôm hôn một nam nhân a ... hình như lúc đó mình và anh ta không mặc gì hết! ... Cảm giác đó rất tuyệt nha!” – Hai má Tống Nhựt Ngôn phấm hồng, cô mỉm cười rồi lên tiếng trả lời.

“... Uhm ... mình cũng vậy ... mình có cảm giác như mình đang thật sự trải qua hoan ái vậy!” – Đường Tâm Như khẽ lắc đầu mỉm cười đồng tình nói.

“... Có lẽ mình và cậu thật sự thiếu thốn cái gọi là quan hệ trai gái a! ... Thử nghĩ xem, 12 tuổi mình cùng với cậu, Hiểu Băng và Khả Doanh đã vào trường thiếu sinh quân để chịu sự huấn luyện rồi, đàn ông trong quân đội thì xem bọn mình là chiến hữu, đàn ông ngoài ngành trước mặt thì sợ bọn mình như sợ cọp sau lưng thì nói chúng ta thiếu cái gọi là nữ tính! ... Chúng ta thậm chí đến mối tình đầu cũng chưa có đó!” – Tống Nhựt Ngôn nhăn mặt bất mãn nói.

“Uhm... chắc là vậy nên mình và cậu mới có giấc mơ kỳ lạ kia! ...” – Đường Tâm Như thở dài rồi nói.

Đường Tâm Như và Tống Nhựt Ngôn sau khi vệ sinh tắm rửa xong, hai cô thông thả đi bộ về đến nhà thì hai vị khách một đen một đỏ kia cũng đã rời đi, chỉ có Ma Y và Độc Quý nhìn hai cô với ánh mắt lo lắng cùng ái ngại. Hai ông chậm rãi giải thích lý do vì sao hai cô bị nóng sốt và khó chịu vào buổi tối hôm đó, cuối cùng Ma Y vuốt râu nghiêm nghị nhìn hai cô nói:

“Nữ nhân mạng Dục Cô khi 18 tuổi mà không trải qua hoan ái thật sự thì thất khiếu sẽ bị chảy máu đến chết. Hai đứa lần đầu tiên chịu sự dày vò của Dục Cô mà máu mũi đã phun ra như suối rồi thì sau này sẽ tình trạng sẽ còn khủng khiếp hơn nữa ... ta và lão Quỷ chỉ có thể kéo dài thời gian giúp hai đứa thêm 1 năm 6 tháng nữa thôi! ... “

“... Hai đứa hãy nghiêm túc suy nghĩ chuyện này đi ... thời gian càng kéo dài thì mức độ nguy hiểm đến tính mạng càng cao! “ – Độc Quỷ thở dài một hơi mới lên tiếng nói.

Tổng Nhục Ngôn và Đường Tâm Như nhìn nhau rồi cười khò: “... Tại sao hai cô chỉ muốn được sống nhưng lại gặp nhiều khó khăn trắc trở như vậy chứ??? ... “

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Khách không mời

Lâm Khả Doanh ngồi nép sát vào nhánh cây to của một cây mơ cổ thụ lưng lảnh vô số những trái mơ chín vàng tỏa hương thơm ngào ngạt một góc rừng, cô vừa nhắm nháp những trái mơ chín vừa thích thú quan sát vị khách mặc bộ đồ dạ hành màu đen trên tay ôm một đứa trẻ tầm khoảng ba, bốn tuổi đang cố dốc hết sức lực để phá vỡ trận pháp mà tiến vào trong cốc. Cô đã ở trong Dục Cốc này tròn mười năm trời, đã từng ngồi ở vị trí này quan sát không biết bao nhiêu nhân sĩ giang hồ vì muốn gặp Dục Lão cầu y chữa bệnh mà bất chấp nguy hiểm xông vào cấm địa ... nhưng chưa từng có một ai thành công. Dục Lão là một lão tiên nhân tinh thông y thuật cũng là một dục sư kỳ tài nhưng tính tình của ông cũng thuộc dạng cổ quái. Ông có thể vui vẻ thuận tay cứu chữa cho những người bệnh mà vô tình ông gặp trên đường đi hái thuốc nhưng lại tuyệt nhiên không thích chữa trị cho những ai đến cốc cầu xin, nhất là những nhân sĩ giang hồ, chính vì thế nên Từ Tinh trận pháp đã ra đời.

Từ Tinh trận pháp được Dục Lão thiết kế dựa theo Bát Quái Đồ, lấy những bông hoa đại chứa chất độc và những loại ám khí làm vũ khí để ngăn bước những kẻ nuôi ý đồ muốn tiến vào cốc, trận pháp này chỉ có một lối vào duy nhất đòi hỏi người phá trận phải thật khéo léo đi theo hướng có những đóa hoa Tinh Từ bốn cánh màu tím nhạt rồi từ từ hóa giải trận pháp mà từng bước tiến vào trong cốc. Một rừng hoa đại lẫn ám khí dày đặc như thế này đã thành công ngăn chặn lẫn lăm nhụt chí không biết bao nhiêu nhân vật đến từ khắp nơi trên giang hồ ... Ấy vậy mà hôm nay Lâm Khả Doanh lại có cơ hội quan sát một tên nam nhân áo đen đang bình tĩnh phá trận pháp cuối cùng để đường đường chính chính đi vào cốc mà trên y phục không một chút mây may suy suyến hay chạt vật vì ám khí mặc dù một tay hấn ta đang ôm một đứa bé nép sát vào lồng ngực.

“Àm! “ – Âm thanh báo hiệu trận pháp đã hoàn toàn bị phá giải vang lên, Lâm Khả Doanh nhoen miệng cười, hai mắt sáng rực, thích thú cảm thanh kiếm đang để bên cạnh lên rồi trở người đứng dậy, cô phi người bay đến trên tay cầm thanh kiếm chìa thẳng vào tên nam nhân vừa đặt chân xuống mặt đất. Nam tử áo đen một tay vẫn ôm chặt đứa bé trong ngực ra sức bảo hộ, tay còn lại ko hề sử dụng vũ khí, hấn ta chỉ xoay người dùng bàn tay trái nhẹ nhàng phá những chiêu thức của Lâm Khả Doanh mà không hề vận dụng nội lực.

“Ngươi đến đây với mục đích gì? “ – Lâm Khả Doanh cầm thanh trường kiếm chìa thẳng vào tên nam tử đứng đối diện, không mảy may nhúc nhích lên tiếng hỏi.

“Ta đến đây để bái phỏng Dục Lão, xin ông ấy cứu hời tử của ta! “ – Nam nhân ngẩng đầu đưa mắt nhìn người đối diện nói rõ ràng từng chữ.

Khi ánh nhìn của Lâm Khả Doanh dừng trên khuôn mặt của tên nam nhân vừa xông vào cốc, cô bất giác thần thờ vì ở bên trái trên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của hấn ta có một vết sẹo kéo dài từ vành tai đến tận mép môi trên, tuy chỉ là một vết thương đã lành cũng không đến mức kinh tởm nhưng vết sẹo này đã thành công phá hủy một dung mạo chỉ có thể dùng bốn từ tuấn mỹ tuyệt luân mà diễn tả.

Trong giây phút ánh mắt của Lâm Khả doanh đặt vào vết sẹo trên khuôn mặt của người đối diện, cô hoàn toàn không biết rằng đôi mắt nâu sáng rực của tên nam nhân đang đứng đối diện lặng lẽ thu hết những biểu cảm vừa rồi của cô vào thật sâu, khóe môi của hấn cũng bất giác khẽ cử động. Tiểu nha đầu đứng trước mặt hấn đáng người cao ráo, thon thả, y phục đơn giản, mái tóc dài đen như mực lại bị chủ nhân tùy ý búi lên cao cố định bằng một dây lụa ngấn màu thiên thanh, khuôn mặt ửng đỏ chỉ chút những đốm tàn nhan màu nâu nhạt, là một tiểu nha đầu tính cách khá thú vị mặc dù dung mạo lại cách hai từ xinh đẹp một khoảng rất xa.

“Ngươi tên gì? “ – Lâm Khả Doanh khẽ nhíu mày rồi lên tiếng hỏi.

“Ta tên Dương Tư! “ – Nam tử từ từ đáp lời.

“Dục Lão lên núi hái thuốc từ sáng sớm chắc cũng phải đến chiều mới trở về. Nếu ngươi không chê tẻ xá thiếu thốn thì ở lại đây ngồi đợi, còn không thì ngươi có thể ra về, khi nào Dục Lão trở về ta sẽ nhận lại! “

“... Ta sẽ ở đây chờ ông ấy! “ – Nam tử không suy nghĩ lập tức lên tiếng nói.

“Ngươi đứng đây chờ ta một chút, ta sắp xếp lại trận pháp rồi dẫn đường cho ngươi! “ – Lâm Khả Doanh đưa mắt nhìn tên nam nhân lên tiếng nói rồi xoay người tính rồi đi.

“... Cô nương, ta có thể thiết lập lại trận pháp! ... Cô nương có thể ôm hời tử thay ta được không? ... “ – Nam tử đưa mắt nhìn Lâm Khả Doanh rồi đưa

ra lời đề nghị.

“... Người biết về trận pháp sao? ...” – Lâm Khả Doanh tò mò hỏi lại.

“... Ta có nghiên cứu qua! ...” – Nam tử dùng ngữ điệu ôn hòa trả lời câu hỏi của Lâm Khả Doanh rồi đưa mắt chờ đợi phản ứng tiếp theo của cô.

Lâm Khả Doanh sau khi nghe câu trả lời từ tên nam tử xa lạ lập tức nhoen miệng nở nụ cười rồi đưa hai cánh tay thon dài trắng muốt về phía trước ra dấu cho hắn giao hải tử trên tay cho mình, khi bế hải tử cẩn thận trong vòng tay, cô đưa cặp mắt sáng rực thông minh của mình nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu sâu hút của hắn chậm rãi nói:

“Ta giao hết cho ngươi! Nếu không may có tên thứ hai xông vào được nơi này, ngươi sẽ phải đứng ở đây làm Môn Thần bảo hộ Dược Cốc! “ - Nói xong cô ôm đứa bé trên tay bước lùi về sau để cho hắn ta bắt đầu công việc.

Nam tử trẻ tuổi mỉm cười cố nén cười rồi nhanh chóng điểm mũi chân vận nội lực lấy thế tung người bay lên cao, bàn tay phải dùng nội lực tạo thành một luồng gió nhẹ nhàng thiết kế lại trận pháp giống y hệt như lúc ban đầu cùng đáng vẽ và khí chất như một vị thần quân trước cặp mắt mở to vì kinh ngạc của Lâm Khả Doanh.

“... Phụ thân! ... Hải nhi đau quá! ...” – thanh âm trong trẻo khẽ vang đến bên tai của Lâm Khả Doanh làm cô bừng tỉnh.

“... Con đau ở đâu? ...” – Lâm Khả Doanh dùng bàn tay còn lại nhẹ nhàng vuốt đầu đứa bé mình đang ẵm trên tay, cô để đầu bé dựa sát vào lồng ngực của mình dịu dàng hỏi.

“... Chân con đau lắm! ...”

Nghe được câu trả lời, Lâm Khả Doanh vội vàng chuyển sang dùng cánh tay trái ôm bé, bàn tay phải thuận chiều từ trên đùi xuống từng bàn chân để kiểm tra giúp bé, khi bàn tay của cô chạm vào chiếc chân bên phải của bé, bàn tay của cô bỗng nhiên cứng đờ.

“... Là kẻ nào tàn ác đến mức bẻ gãy toàn bộ khớp xương chân của một đứa bé như vậy? ... Kẻ đó là ai ??? ...”

Lâm Khả Doanh cắn chặt môi cố kiềm nén cơn giận, cô đưa tay vuốt tóc bé vỗ về an ủi.

“Con đừng sợ! ... Sẽ nhanh hết đau thôi! ... Ta nhất định sẽ chữa khỏi cho con!”

Lâm Khả Doanh nói xong lập tức xoay người ôm bé đi thẳng vào một gian phòng mà không hề chú ý đến người nam tử sau khi bày bố trận pháp đã lặng lẽ đứng bên cạnh mình từ lâu, nhất cử nhất động của cô đều không lọt khỏi ánh mắt thâm sâu của hắn.

Lâm Khả Doanh lấy chân đạp cho cánh cửa bằng trúc mở rộng ra rồi nhanh chóng ôm đứa bé trên tay đặt nằm lên trên tấm đệm bằng lông chim hồng hạc thơm tho sạch sẽ của mình. Cô khom người nhẹ nhàng đưa tay lên trán kiểm tra nhiệt độ cho bé. Khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn nhưng cực kỳ thông minh xinh đẹp của bé, cô thoáng ngây người. Lâm Khả Doanh nhắm mắt hít sâu một hơi để lấy lại tinh thần. Cô nhanh chóng xắn hai ống tay áo của mình lên thật cao rồi đưa tay cời y phục trên người của bé cẩn thận bắt mạch rồi dùng bàn tay ấn nhẹ vào vị trí của những cơ quan nội tạng kiểm tra tỉ mỉ:

“May quá! ... Lục phủ ngũ tạng không có dấu hiệu bị tổn thương! ...”

Lâm Khả Doanh nhíu mày rồi lẩm nhẩm tự nói với chính mình, nói xong cô đứng dậy bước ra khỏi phòng lấy một cái thùng nhỏ bằng gỗ đi về phía giếng nước lấy nước. Lấy nước xong cô trở về phòng, mở chiếc tủ gỗ lấy ra một xấp những chiếc khăn lụa màu thiên thanh ngâm vào thùng nước sau đó cô dùng tay vắt một chiếc khăn hơi ráo nước rồi bắt đầu lau từ trên khuôn mặt của bé rồi lau khắp người. Vì sốt cao nên làn da trắng trẻo của bé ửng đỏ, khi được chiếc khăn mát lạnh trên tay của Lâm Khả Doanh chạm vào da thịt, cảm giác mát mẻ dễ chịu ủa đến làm cho gương mặt đang nhăn nhó vì khó chịu của bé từ từ giãn ra. Lâm Khả Doanh vừa lau người vừa chăm chú quan sát những biểu hiện trên gương mặt của bé, khi nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của bé, cô khẽ nhoen miệng cười, bàn tay trái khẽ vén những sợi tóc mai của bé sang một bên rồi thủ thỉ nói chuyện.

“... Bây giờ con thoải mái hơn rồi đúng không? ... Con ngủ thật ngoan nha! ... Ta sẽ đi nấu cháo cho con ăn nha!”

Lâm Khả Doanh nhẹ nhàng đắp một tấm vải mỏng lên người bé rồi xoay người nhẹ nhàng cất bước tiến về phía cửa phòng, trước khi bước ra khỏi cửa phòng ánh mắt của cô vô tình lướt qua một bóng dáng đang đứng khoanh tay tựa lưng vào tấm vách trúc ở góc phòng, bước chân của Lâm Khả Doanh đột nhiên ngừng lại, cô xoay đầu nhìn người nam tử đang lặng lẽ đứng, suy nghĩ một chút rồi chuyển hướng bước đến gần hắn ta thấp giọng nói:

“Ta có việc cần bàn bạc với ngươi!”

Nam tử đưa cặp mắt nâu của mình nhìn cô rồi khẽ gật đầu đồng ý, rồi đưa tay ra hiệu mời Lâm Khả Doanh đi theo mình. Nam tử nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi đi theo Lâm Khả Doanh đến một chiếc bàn bằng đá cẩm thạch màu trắng, Lâm Khả Doanh ngồi xuống chậm rãi rót trà vào hai chiếc tách bằng bạch ngọc, cô dùng hai tay đưa tách trà cho hắn rồi cầm lấy tách trà của mình lên uống.

“Chân phải của hải tử nhà ngươi bị như vậy bao lâu rồi?”

“Khang nhi bị tàn phế tròn một năm rồi! ... Ta đã từng tìm đến tất cả những vị danh y khắp lục quốc để chữa bệnh cho hải tử nhưng đều vô vọng! ... Khang nhi cũng dần quen với cuộc sống có một bên chân tàn phế nhưng thời gian gần đây hải tử bị những cơn đau dày vò nhiều hơn và sức khỏe cũng sa sút rất nhiều! ... Một vị danh y còn nói hải tử sẽ không sống được thêm bao lâu nữa! ... Ta không còn cách nào khác nên đành phải xông vào cấm địa

Được Cốc cầu Được Lão thương tình cứu giúp! “

“... Nếu ta nói, ta có thể giữ được tính mạng và chữa khỏi chiếc chân bị phế của bé con ... Ngươi! ... Ngươi có đồng ý để cho ta toàn quyền chữa trị hay không? ... “

“... Cô nương có khả năng làm được điều đó sao? ... Có hơn hai trăm vị danh y đã từng chẩn bệnh cho Khang nhi nhưng chưa có bất kỳ vị nào dám nói với ta những lời cô vừa nói! “

“... Ta có đủ tự tin để khẳng định với ngươi là ta làm được những gì ta vừa nói ... tuy phương pháp của ta có chút quái dị và nguy hiểm nhưng hiệu quả mà nó mang lại rất đáng để mạo hiểm! ... Tình cảnh của bé con bây giờ có phần giống ta mười năm về trước nên ta mới nghiêm túc đưa ra lời đề nghị này với ngươi! ... Quyết định như thế nào là do ngươi! ... Tính mạng của bé con lúc này không còn nguy hiểm nữa, ngươi có thể yên tâm ... Những lời ta nói ngươi hãy suy nghĩ! ... Ta đi nấu cháo cho bé con đây! ... Ngươi về phòng theo dõi thân nhiệt của bé nếu thấy cơ thể bé nóng sốt trở lại thì lập tức gọi ta! “ – Lâm Khả Doanh nói xong, cô đưa mắt nhìn người nam tử trước mặt mỉm cười khách sáo rồi chậm rãi uống hết ly trà của mình mới đứng dậy rời đi.

Lâm Khả Doanh rời khỏi một lúc lâu, Nhạc Dương Tư mới thả lỏng người, một môi lấy tay ấn vào huyệt thái dương của mình. Ba ngày nay, chàng một tay ôm Khang nhi, một tay nắm chặt dây cương ngồi trên yên ngựa không ăn không ngủ thức ngựa như bay từ hoàng cung Doanh Quốc đến tận nơi này với chỉ với một mục đích duy nhất là giữ được mạng sống cho Khang nhi ... nhưng khi nghe những lời vị cô nương trẻ tuổi kia đề nghị chàng lại phải đắn đo cân nhắc rất nhiều.

“Khang nhi! ... Ta không phải là phụ hoàng của con! ... Ta là thúc thúc của con! “

“... Con không có phụ hoàng! ... Người là phụ thân của Khang nhi! “

“... Tư Dương! ... Nếu đệ không lĩnh chỉ trở về hoàng cung làm Nhiếp Chính Vương, Trẫm sẽ đập nát hai chân của nó! ... “

“... Nhạc Tư Dương! ... Đệ thấy chưa? ... Người nàng yêu là một hoàng đế như Trẫm chứ không phải một tên Chiến Thần xấu xí như đệ! ... Rốt cuộc đệ vẫn chỉ là một tên thủ hạ bại tướng của Trẫm mà thôi! ... “

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Dẫn đo suy xét

Lâm Khả Doanh chậm rãi nhắc chân bước về phía được phòng, trong căn phòng rộng lớn này được bố trí những chiếc tủ bằng gỗ đàn hương cao gấp đôi người bình thường, đây là nơi Được Lão dùng để tích trữ dược liệu. Lâm Khả Doanh nhanh chóng mở những ngăn tủ gỗ lấy ra những dược liệu mà mình cần rồi xoay người đóng cửa phòng đi thẳng xuống phòng sắc thuốc, cô cẩn thận dùng chiếc cân bằng vàng cân được liệu rồi cho vào siêu thuốc sau đó đổ nước sạch vào siêu bắt đầu đun thuốc.

Lâm Khả Doanh cảm chén thuốc nóng hơi vừa sắc xong đi về phía căn phòng của tiểu hải tử xinh đẹp nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Vừa bước chân vào phòng cô đã nhìn thấy nam tử tên gọi Dương Tư kia đang ngồi trên chiếc ghế gỗ túc trực bên giường bệnh của hải tử nhà hần. Lâm Khả Doanh trải qua hai kiếp làm người, tình thân là thứ mà trong cả hai kiếp sống của mình cô chưa từng được nếm thử nên từ sâu thẳm trong cõi lòng của mình cô luôn có một sự trân trọng khó diễn tả thành lời với loại tình cảm này, vậy nên khi nhìn thấy Nhạc Tư Dương khẽ đưa tay lên trán tiểu hải tử để kiểm tra nhiệt độ trái tim Lâm Khả Doanh như có một cơn mịm mại chạm vào. Cô khẽ nở nụ cười nhắc chân bước đến cạnh chiếc giường khẽ nghiêng người đưa chén thuốc trên tay của mình đến trước mặt chàng dụ giọng lên tiếng nói:

“Chén thuốc ta vừa sắc xong, ngươi nuốt cho bé con uống ... đi nào bé con tỉnh lại mới có thể dùng cháo loãng, ngươi đừng lo lắng quá! “

“... Cô nương ... “ – Nhạc Tư Dương ngập ngừng cất tiếng.

“Ta tên Doanh Nguyệt! ... Ngươi có điều gì muốn nói với ta sao?“ – Lâm Khả Doanh đưa mắt nhìn hần cùng biểu cảm chờ đợi hần nói tiếp.

“... Ta không biết dứt thuốc cho hải tử uống như thế nào mới đúng ... “ – Nhạc Tư Dương ngần ngại tiếp lời.

“Àn! “ – Lâm Khả Doanh nghe câu nói này của hần khóe môi lại nhẹ nhàng cong lên, cô cũng không nói nhiều, chỉ ngồi xuống bên cạnh giường, nghiêng người đỡ tiểu hải tử xinh đẹp ngồi dậy rồi ra hiệu cho phụ thân của bé ngồi lên giường làm gối tựa cho bé thoải mái dựa vào, một tay cô cầm chén thuốc, một tay cầm cái muỗng sứ màu trắng nhẹ nhàng khuấy đều cho bay hơi nóng, cô khẽ múc một muỗng thuốc đầy nhẹ nhàng khẽ chạm môi mình vào muỗng thuốc kiểm tra độ nóng, bởi vì thuốc vẫn còn quá nóng để uống nên Lâm Khả Doanh khẽ đưa muỗng thuốc lên miệng thổi nhẹ rồi lại làm động tác kiểm tra độ ấm, khi muỗng thuốc trên tay có độ ấm vừa đủ cô đưa mắt nhìn Nhạc Tư Dương nhẹ nhàng hướng dẫn .

“Ngươi kiểm tra độ nóng của thuốc giống như ta vừa làm đến khi thuốc có nhiệt độ giống như vậy thì có thể dứt cho bé con uống, ngươi thử xem! “ – Lâm Khả Doanh đưa muỗng thuốc trên tay đến vị trí ngang miệng của chàng, Nhạc Tư Dương dường như quá mức nhập tâm ngắm nhìn phong thái xuất thần của vị cô nương đang ngồi trước mặt chàng đến mức không nghe rõ những lời cô vừa nói, chàng khẽ cúi đầu kề miệng của mình vào muỗng thuốc cô đưa đến uống cạn muỗng thuốc.

“ Ân! ... Không cần phải uống hết như vậy, chỉ cần nhấp môi để cảm nhận được nhiệt độ thôi! “ – Lâm Khả Doanh tận tình hướng dẫn.

Lâm Khả Doanh cũng không quá chú ý đến một tia ngưng ngưng xuất hiện nhanh chóng trên gương mặt tuần mỹ bất phàm của Nhạc Tư Dương, cô mức một muỗng thuốc khác, khẽ thổi thổi rồi tự mình đút cho tiểu hài tử xinh đẹp uống hết chén thuốc.

“ Tiểu Nguyệt! Gia gia về rồi! “ – giọng Dược Lão ám áp hiền từ vang lên từ phía ngoài sân. Lâm Khả Doanh cũng không vội vàng lên tiếng đáp lời ông, cô khẽ trở người đứng lên rồi cúi người ôm bé con đang tựa vào lòng Nhạc Tư Dương, đặt bé nằm ngay ngắn trên giường rồi nhìn sang chàng nhẹ giọng nói:

“ Người đi cùng ta ra ngoài gặp Dược Lão! “

“ Dược! “ – Nhạc Tư Dương khẽ gật đầu đáp ứng.

Dược Lão vừa múc nước giếng rửa mặt và tay cho sạch bụi đường, rửa mặt xong ông ngẩng đầu quan sát hai người đang tiến về phía mình. Tiểu nha đầu nhà ông mới vừa pha chế ra một loại dược để làm giảm bớt sự xinh đẹp của mình, nhìn cô lúc này ông quả thật cảm thấy không thuận mắt chút nào; ánh mắt của ông nhanh chóng lướt nhìn khuôn mặt của người đàn ông mặc bộ y phục dạ hành màu đen đang thông thả bước đi theo cô, diện mạo này, phong thái này, khí độ này ông vô cùng quen thuộc... Dược Lão đưa tay khẽ vuốt chòm râu bạc của mình, ông quyết định xử lý tiểu nha đầu nhà ông trước.

“ Tiểu Nguyệt a, con không cần phải giúp ta tiết kiệm dược liệu ... con có soi gương chưa? ... ta bảo con làm con bớt xinh đẹp một chút thì có thiếu gì cách làm ... con không cần phải làm ta cảm thấy vô phúc khi có một đứa cháu gái với nhan sắc do nóng trong người mà không được chữa trị ra hồn như vậy a!!! “ – Dược Lão cảm thán.

“ Con có soi gương ... cảm thấy rất ổn mà! “ – Lâm Khả Doanh nghiêng đầu suy nghĩ một lúc mới lên tiếng đáp lại lời ông.

“ Dược Lão, chúng ta có khách! ... Người này đã vượt qua Tử Tinh trận để vào cốc! “

“ Ân! Tiểu Nguyệt người ta chính là biểu ca của con đó! ... Nhanh đi xử lý cái khuôn mặt khó coi của con cho ta rồi chuẩn bị cho ta ít món ngon để ta trò chuyện với biểu ca của con một lúc! “

“ Dạ! “ – Lâm Khả Doanh không nói thêm lời nào lập tức xoay người cất bước rồi đi.

“ Lão thần tham kiến điện hạ! “ – Lâm Khả Doanh vừa đi khuất, Dược Lão vội vàng quỳ gối hành lễ với nam tử vẫn im lặng đứng sau lưng của cô.

“ Quốc sư! Ta không dám nhận lễ của người! “ – Nhạc Tư Dương quỳ một gối xuống đất dùng hai cánh tay nâng Dược Lão đứng lên.

“ Tiên đế có chấp, bỏ ngoài tai những lời lão phu can gián để lập đại điện hạ lên ngôi! ... Lão già như ta cảm thấy mình không còn tâm huyết với chuyện giang sơn xã tắc nên đã ẩn thân chốn thâm sơn cùng cốc, nhị điện hạ hôm nay đến đây tìm lão phu chắc hẳn phải có chuyện rất quan trọng cần đến sự trợ giúp của ta! “

“ Ta đến đây cầu ngài chữa bệnh cho Khang nhi! “

“ Là Tiểu Thái Tử sao? “

“ Ân! “

Dược Lão vừa đi vừa thì thầm trao đổi với Nhạc Tư Dương về căn bệnh của tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang.

Dược Lão sau khi bắt mạch cho tiểu thái tử, khuôn mặt cũng không còn vẻ nghiêm trọng như khi vừa nghe Nhạc Tư Dương khai bệnh, ông đưa mắt nhìn nam tử đối diện khẽ thở dài.

“ Đại diện hạ đến cả con ruột mà còn xuống tay tàn nhẫn đến như vậy! ... Giao cả vận mệnh của lê dân bách tính Doanh Quốc vào tay hãn ta là điều lão phu căm phẫn nhất... Nhị điện hạ thứ lỗi lão phu nói thẳng: tân đế chân chính trong lòng của lão phu từ trước đến giờ chỉ có một người duy nhất mà thôi ... “

“ ... Huynh ấy hiện giờ đã ở Thiên Hoa Quốc làm thượng khách rồi! ... Cái chức vị Nhiếp Chính Vương hiện giờ của ta cũng không đơn giản. Lấn quyền vua thì sẽ lập tức bị định tội mưu phản, làm cọp giấy cũng không yên với đám hồ ly trong triều ... nhưng một năm nay ta đùa giỡn với mấy tên hồ ly đó cũng không đến nỗi vô vị, thu hoạch cũng không ít! ... “

“ ... Nhị điện hạ, ta biết ngài làm việc tự có chừng mực nhưng bệnh tình của tiểu thái tử ngài muốn định đoạt như thế nào? “

“ ... Khang nhi từ khi vừa sinh ra đời thì mẫu phi của nó đã bị hoàng huynh của ta ép phải thắt cổ tự sát ... Khang nhi chỉ là một quân cờ giúp huynh ấy lấy lòng phụ hoàng cùng mẫu hậu để nhanh chóng được đăng cơ mà thôi. Nó cũng không khác gì vị thúc thúc này của nó, cũng bị chính người thân máu mủ của mình lợi dụng rồi ruồng rẫy! ... Ta cũng xem nó giống như hài tử của mình ... chính vì vậy mà chiếc chân kia của nó mới bị huynh ấy tàn nhẫn dùng nội lực đập nát ... Cô nương tên Doanh Nguyệt kia vừa nãy có đề cập với ta về chuyện cô ấy có phương pháp chữa khỏi chiếc chân tàn phế kia của Khang nhi nhưng đó là một phương pháp mang tính mạo hiểm, ta muốn chờ ngài về để nghe ý kiến của ngài! “

“ Ân! Tiểu Nguyệt nó đã nói với Điện hạ những lời như vậy sao? “

Nhạc Tư Dương không lên tiếng đáp lời chỉ khẽ gật đầu ra hiệu.

“Đứa nhỏ này thân thể cũng không hề đơn giản, lão phu cảm thấy trời cao đã ban phúc cho mình khi vô tình cứu được nó năm ấy, lão phu đích thân truyền dạy sở học cả đời về y dược cho nó nhưng về lĩnh vực y thuật có lẽ lão phu cũng đành cam bại hạ phong, những thủ pháp cổ quái kỳ lạ mà nó sử dụng lại mang đến tác dụng nhanh và hoàn hảo hơn so với những cách chữa trị mà lão phu được biết rất nhiều lần ... nếu điện hạ lập chí nhất quyết phải chữa khỏi chiếc chân tàn phế của thái tử và nguyện ý tin tưởng tiểu Nguyệt ta nghĩ kết quả rất đáng để chúng ta mong đợi.”

“Thân thể thật của cô ấy như thế nào?” – Nhạc Tư Dương nhíu mi tâm cắt tiếng hỏi.

“Nhị điện hạ còn nhớ cố tướng quan Từ Hành Mộ của Doanh Quốc chúng ta hay không? ... Tiểu Nguyệt chính là con gái của Từ tướng quân cũng chính là một trong bốn vị thiếu vương gia của Thiên Hoa Quốc ... năm ấy phu thê của Từ tướng quân cùng tất cả gia nhân trong phủ đều bị hoàng đế Thiên Hoa Quốc hạ lệnh giết chết ... nhưng đứa con gái duy nhất của họ Nhan Lam Nguyệt lại được lão phu cứu sống!”

“Nhan Lam Nguyệt!” – Nhạc Tư Dương khẽ lặp lại tên của nàng, trong đầu chàng lại hiện lên cánh môi hồng như một đóa hoa đào nhẹ nhàng thổi từng làn hơi thở mang theo hương thơm hòa vào trong luồng thuốc...

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tâm bệnh

“Ừm! ... Phụ thân! ...” – tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang khẽ nhíu mi tâm, mấp máy môi khẽ gọi.

Nhạc Tư Dương nghe âm thanh non nớt khẽ vang đến bên tai, chàng vội xoay người cất bước đi đến bên cạnh chiếc giường tiểu thái tử đang nằm, chàng nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, vừa đưa bàn tay lên trán tiểu thái tử để kiểm tra nhiệt độ vừa dịu giọng hỏi:

“Khang nhi tỉnh dậy rồi sao?”

“Khang nhi khát nước!” – tiểu thái tử thì thào đáp lời.

Tiểu thái tử vừa dứt lời, Nhạc Tư Dương đã thấy Dược Lão trên tay cầm một ly trà, ông khẽ nghiêng người, dùng hai tay cung kính dâng lên. Nhạc Tư Dương khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi nhẹ nhàng đỡ Nhạc Nghiêm Khang ngồi dậy, để tiểu thái tử dựa lưng vào lồng ngực của chàng rồi mới đưa tay nhận lấy ly trà trên tay Dược Lão chậm rãi cho tiểu thái tử uống nước.

Tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang sau khi uống cạn chén nước mới tỉnh táo đưa mắt quan sát xung quanh:

“... Phụ thân, ngài lại đưa Khang nhi đi tìm thần y để chữa bệnh sao?” – giọng nói non nớt lại vang lên.

“Àn! ... Vị này là Dược thái gia gia, ông ấy cũng chính là ân sư của ta đó! Khang nhi phải lễ phép với ngài ấy có biết không? ... Chúng ta sẽ ở nhà của Dược thái gia gia một thời gian nên Khang nhi phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?”

“Vâng ạ!” – Nhạc Nghiêm Khang ngoan ngoãn đáp lời.

“Gia Gia ơi! ... Con chuẩn bị cơm tối xong rồi!” – Lâm Khả Doanh dừng chân trước cửa phòng, mềm mại cất tiếng gọi.

“... Thời gian ta ở đây, xin ngài hãy xem ta như là một tiểu bối mà tiếp đãi, không cần bận tâm đến lễ nghi quân thần! ...” – Nhạc Tư Dương thấp giọng dặn dò.

“Lão thần tuân lệnh!” – Dược Lão khẽ nghiêng người, cúi đầu hành lễ.

Lâm Khả Doanh sau khi đến gian phòng khách mời Dược Lão ra ngoài dùng cơm xong cũng xoay người cất bước rời đi, cô vừa chạy xuống bếp mang một bình rượu ấm đặt lên bàn ăn thì nhìn thấy Dược Lão đi cùng người nam tử tên Dương Tư bước vào phòng khách.

Vừa nhìn thấy cô, Dược Lão lại khẽ nhíu mi tâm, vẻ mặt trầm trầm lên tiếng:

“Ở đây không có người ngoài ... con có thể không cần phải giả trang ... ta nhìn con thật sự rất không thuận mắt!”

“Gia gia à, con đã bỏ bớt mấy đốm tàn nhan kia rồi ... bây giờ trông rất ổn mà!” – Lâm Khả Doanh khẽ nhíu mày, nhẹ giọng phân trần.

“Gia gia ơi, bé con xinh đẹp kia đã tỉnh lại chưa?” – Lâm Khả Doanh nhanh chóng chuyển đề tài.

“Đã tỉnh!” – Dược Lão gật đầu khẽ vuốt chòm râu dài đáp lời.

“Gia gia, ngài dùng cơm trước nha. Con chạy đi thăm bé con xinh đẹp kia một lát! “ – Lâm Khả Doanh vui mừng lên tiếng, nói xong cô xoay người như một cánh bướm bay ra khỏi phòng.

Được Lão mang tâm tình rên sất không thành thép khế thờ dài rồi lắc đầu bất lực: Nha đầu ngốc này sao không có nhãn quan gì như vậy a?

Lâm Khả Doanh khẽ đẩy cửa bước vào gian phòng, cô đến bên chiếc giường trúc khế nghiêng người rồi đưa bàn tay mềm mại thon dài của mình chạm vào cổ tay của bé con xinh đẹp cẩn trọng xem xét mạch tượng.

“Ngươi là ai? ... Ai cho phép ngươi chạm vào bản thiếu gia? “ – một giọng nói non nót bất ngờ vang lên.

Lâm Khả Doanh nhoen miệng cười, bàn tay của cô vẫn không rời cổ tay của bé con xinh đẹp, cô đưa mắt quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp của tiểu hài tử rồi dịu giọng lên tiếng:

“ Bé con xinh đẹp giọng điệu cũng lớn thật! “

Nhạc Nghiêm Khang như bị ánh mắt sâu thẳm tựa hồ sâu không đáy ẩn chứa vẻ đẹp của sự tĩnh lặng cùng thông thái của vị cô nương đang ngồi bên cạnh mình làm cho tâm tình dịu lại:

“Đôi mắt của ngươi rất đẹp! “ – Nhạc Nghiêm Khang không kiềm lòng được khẽ lên tiếng.

Lâm Khả Doanh thuận thế đỡ bé con xinh đẹp ngồi dậy, một tay cô đỡ lưng của bé, một tay chắt cao những chiếc gối nhỏ trên giường làm điểm tựa lưng cho bé, cô ngồi ở mép giường bắt đầu trò chuyện.

“ Bé con xinh đẹp tên gì? “ – Lâm Khả Doanh mỉm cười trò chuyện.

“ Ta tên Khang nhi! “

“ Ta tên Doanh Nguyệt! “

“ Khang nhi bao nhiêu tuổi? “

“ Nữ nhân không được phép hỏi tuổi của nam nhân! “ – bé con xinh đẹp nhũ mi tâm tỏ vẻ không hài lòng lên tiếng đáp lời.

“ Ở đâu ra luật lệ kỳ quái như vậy? “ – Lâm Khả Doanh nhin cười phản bác.

“ Sau này ta lớn lên, ta sẽ ban hành điều luật này! “ – bé con xinh đẹp oai phong đáp trả.

“ Khi nào bé con xinh đẹp mới lớn lên? “ – Lâm Khả Doanh gài bẫy.

“ Rất nhanh ta sẽ lớn lên! “ – bé con xinh đẹp khẽ nghiêng đầu suy nghĩ rồi trả lời.

“ Ân! “ – Lâm Khả Doanh tủm tỉm mỉm cười, bé con xinh đẹp quả nhiên rất thông minh.

“ Ngươi chưa có trượng phu đúng không? “ – Nhạc Nghiêm Khang nghiêm túc lên tiếng hỏi.

Lâm Khả Doanh bị giọng nói non nót nhưng giọng điệu nghiêm túc của bé con xinh đẹp tra hỏi cảm thấy vô cùng thú vị, cô nhoen miệng cười rồi bày ra bộ dáng lầu cá hất mặt đáp lời:

“ Tiểu hài tử, không được phép hỏi nữ nhân câu hỏi này! “

“ Ở đâu ra luật lệ như vậy? “

“ Ở trong lãnh địa của ta, luật lệ là do ta đặt! “

“ Nữ nhân to gan! “

“ Nhóc con, cung ở trong lãnh địa của ta nên phải ngoan ngoãn nghe lời của ta biết không? “

“ Ta sẽ nói phụ thân của ta giáo huấn ngươi! “

“ Ô! ... Ta sẽ mở rộng cửa ngôi chờ phụ thân của nhóc giá đáo! “ – Lâm Khả Doanh vừa nói vừa khẽ đưa ngón tay vuốt ve khuôn mặt đẹp trai của nhóc con lém lỉnh.

“ ... Mẫu thân của Khang nhi chắc phải rất xinh đẹp mới sinh ra được một hài tử đẹp đến như vậy a! ... “ – Lâm Khả Doanh bắt giắc dịu giọng tán thưởng.

“ ... Ta không có mẫu thân! ... “ – trên gương mặt non nót của Nhạc Nghiêm Khang thể hiện sự mất mát cùng tủi thân, bé ầm ức lên tiếng.

“ Ân! ... Ta xin lỗi! ... Ta lỡ lời rồi! ... ” – Lâm Khả Doanh rồi rít xin lỗi. Cô không ngờ mẹ của bé con xinh đẹp lại qua đời sớm như vậy nên mới lỡ miệng nhắc đến niềm đau của bé.

“ Ngoan nào! ... Đừng khóc! ... Ta đi lấy cháo cho con ăn nha! ... Cháo hạt sen nấu với gà rừng vừa ngon vừa bổ! ... Khang nhi ngoan, đừng khóc nữa được không? ”

Lâm Khả Doanh đau lòng nhìn những giọt nước mắt to bằng hạt đậu trên gương mặt xinh đẹp của bé con tí tách rơi xuống gối, cô dịu dàng ôm bé con xinh đẹp vào lòng vỗ về an ủi.

Tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang ẩm ức gục đầu vào lồng ngực của người nữ nhân có đôi mắt tuyệt đẹp đem hết những uất ức cùng tủi thân của mình trút hết ra ngoài ... Nữ nhân này thật thơm a! ... Ở trong lòng của nữ nhân này cũng ấm áp như ở trong lòng của phụ thân vậy! ... Phụ thân của bé cũng rất thơm nha! ... Bé rất thích nữ nhân này nha! “

“ ... Khang nhi! ... Những gì mà người thích Trẫm sẽ làm cho chúng biến mất! ”

“ ... Máu ... máu của Hoa Ly ... Máu của Tiểu Thuận Tử, Tiểu Mao Tử ... máu của Tiểu Đào, Tiểu Thúy ... và cả máu của phụ thân nữa ... ”

Nhạc Nghiêm Khang nghe một giọng nói âm hiểm vang lên bên tai, cậu nhắm chặt đôi mắt ... những hình ảnh khủng khiếp kia lại xuất hiện trong đầu, cơ thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy.

“ Khang nhi! ... Con cảm thấy không khỏe chỗ nào? ”

“ ... Máu ... Nhiều máu lắm! ... Khang nhi không thích có máu thân! ... Khang nhi không thích Hoa Ly ... Không thích Tiểu Đào cũng không thích Tiểu Mao Tử ... Ngài đừng giết họ! ... Đừng mà! ... Đừng mà! ... ” – tiểu thái tử run rẩy hoảng sợ gào lên.

“ Khang nhi, con đừng sợ! ... Có ta ở đây! ... Không có người nào chết hết! ... Ở đây chỉ có ta cùng Khang nhi thôi! ... Ngoan nào! ... Khang nhi ngoan, con hít thở sâu vào rồi mở mắt ra nhìn xem, ta không gạt con đâu! ” – Lâm Khả Doanh đau xót nhìn bé con xinh đẹp co rúm người run rẩy vì hoảng sợ, mồ hôi tuôn ra như tắm, gương mặt bé nhỏ đỏ bừng, nhiệt độ cơ thể lại tăng cao. Tiểu thái tử càng lúc càng hoảng sợ, cái đầu nhỏ không ngừng lắc qua lắc lại trong lồng ngực của cô, hai tay bé cũng càng lúc càng túm chặt lấy cổ áo của cô. Một loạt hành động này của tiểu thái tử vô tình làm cho một gói giấy nhỏ để trong vạt áo trước ngực của Lâm Khả Doanh bung ra, những hạt bụi li ti như phấn tảo ra xung quanh vị trí cô đang ngồi. Lâm Khả Doanh âm thầm than khổ, bột thuốc giải được bám vào da mặt cô làm cô cảm thấy mát mẻ thoải mái nhưng cô thật sự không muốn để cho bất cứ một ai nhìn thấy được dung mạo này của mình ... bé con xinh đẹp ở trong lòng cô lại không ngừng run sợ cùng hoảng loạn, Lâm Khả Doanh không suy nghĩ nhiều nữa, cô lại tiếp tục cúi đầu vuốt ve cùng trấn an cục bột nhỏ mềm mại trong lòng

“ ... Mẫu thân ơi! ... Khang nhi sợ lắm! ... Sợ lắm! ” – hai cánh tay ngắn của Nhạc Nghiêm Khang siết chặt cổ của Lâm Khả Doanh như muốn bám víu vào nơi an toàn nhất.

“ Khang nhi, mẫu thân ở đây! ... Mẫu thân đang ôm Khang nhi mà! ... con nhìn xem, ở đây ngoài mẫu thân và Khang nhi ra thì không có người nào khác nữa ... ”

“ Khang nhi, phụ thân ở đây! ” – một giọng nam tử trầm ấm vang lên.

Lâm Khả Doanh vừa vỗ về tấm lưng của bé con vừa cúi xuống hôn lên mái tóc của cậu bé không ngừng lên tiếng trấn an, khi vừa ngẩng đầu nhìn lên đập vào mắt cô là hình ảnh của Nhạc Tư Dương không biết từ bao giờ đã đứng sát bên cạnh của cô.

Nhạc Tư Dương đang cùng Dược Lão dùng cơm, nhưng với thính lực cực kỳ nhạy bén của người luyện võ cùng thời gian chiến đấu trên chiến trường nhiều năm, chàng có thể nghe được những âm thanh rất nhỏ từ một khoảng cách rất xa, vậy nên khi nghe tiếng Khang nhi hoảng sợ la lên, chàng vội vàng vận nội lực phi thân bay đến gian phòng của tiểu hài tử nhà mình.

Nhạc Tư Dương không thể nào rời mắt khỏi khuôn mặt tuyệt thế mỹ mạo mà ánh mắt chàng vô tình chạm phải. Nữ nhân ở trước mặt chàng ngũ quan xuất chúng, không hề tỏ son điểm phấn, đôi môi màu hồng anh đào xinh đẹp mềm mại, làn da trắng như bạch ngọc thượng đỉnh tron mịn, nổi bật nhất chính là đôi mắt của nàng, đôi mắt thăm thẳm như một hồ nước trong trẻo sâu không thấy đáy, ẩn chứa vẻ tĩnh lặng vĩnh hằng, mái tóc dài được búi nửa đầu, cài huyền trầm, lọn tóc đen hờ hững buông xuống trên trường bào màu thiên thanh, đầu mày thấp thoáng vẻ đoan trang, thông thái và tôn quý bẩm sinh.

“ Ân! ” – Lâm Khả Doanh khẽ nhủ mi tâm tỏ vẻ khó chịu, nghiêng đầu né tránh ánh mắt nghiêm cần quan sát cô của nam tử đang đứng đối diện.

Trong lòng cô, tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang khi vừa nghe giọng của phụ thân bé vang lên vội vàng cố gắng chớp chớp hai mí mắt rồi mở mắt ra tìm phụ thân. Khi vừa ngẩng đầu nhìn lên, tiểu thái tử sững sờ vì người đang ôm bé trong lòng là một nữ nhân vô cùng vô cùng xinh đẹp, đôi mắt đó bé lập tức nhận ra vì đó chính là đôi mắt đẹp nhất mà bé từng nhìn thấy, bàn tay nhỏ xíu của bé nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tuyệt mỹ, bé mấp máy môi khẽ lên tiếng:

“ Mẫu thân! ... Người đồng ý làm mẫu thân của Khang nhi rồi đúng không? ”

“ Ân! ... Nếu con thích ta làm mẫu thân của con thì ta cũng không ngại có một hài tử xinh đẹp như con đâu! ” – Lâm Khả Doanh cũng đưa tay vuốt ve khuôn mặt của bé con xinh đẹp mềm mại đáp lời.

“Mẫu thân, Khang nhi rất thích mẫu thân! ... Khang nhi và phụ thân sẽ bảo vệ mẫu thân! ... Mẫu thân ơi! ... Mẫu thân ơi! ... Cuối cùng Khang nhi cũng có mẫu thân rồi! “

“Tiểu hài tử con nghe ta hỏi đây? “

“Nếu một ngày nào đó ta không còn xinh đẹp, da dẻ nhăn nheo, làn da đen sạm con có còn muốn ta làm mẫu thân của con hay không? “ – Lâm Khả Doanh nhìn thẳng vào mắt Nhạc Nghiêm Khang nghiêm túc đặt ra câu hỏi.

“Cho dù mẫu thân có biến thành ma nữ xấu xí Khang nhi cũng sẽ ở bên cạnh mẫu thân mà! ... Khang nhi rất xinh đẹp, phụ thân lại vô cùng xinh đẹp nên mọi người sẽ không chú ý đến mẫu thân đâu, người đừng lo! “

“... “ – Lâm Khả Doanh nuốt xuống một ngụm khí nghẹn lời.

“Mẫu thân tối nay ngủ cùng Khang nhi được không? ... Khang nhi rất sợ bóng tối! “

“Khang nhi phải ăn hết một chén cháo, sau đó rửa mặt rửa tay sạch sẽ rồi uống hết chén thuốc thì ta mới ngủ cùng con, con làm được không? “

“Khang nhi làm được! “

“Ngoan! ... Khang nhi ở đây cùng phụ thân, ta ra ngoài lấy cháo mang vào cho con! “ – Lâm Khả Doanh xoa đầu bé con xinh đẹp lên tiếng dặn dò rồi bước xuống giường xoay người đi ra khỏi phòng.

“Phụ thân, Khang nhi thích có thật nhiều tiểu đệ đệ cùng tiểu muội muội! ... Khang nhi sắp được làm đại ca rồi đúng không? “ – tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang hai mắt sáng rực nhìn phụ thân đẹp tựa thần quân của mình hào hứng lên tiếng.

“Ân! “ – Nhạc Tư Dương không đáp lời bé mà đưa xoa xoa vào huyệt thái dương của mình: Tên nhóc con này học được những điều như thế này từ khi nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Quyết định mạo hiểm

Lâm Khả Doanh sau khi dứt cho bé con xinh đẹp ăn hết một chén cháo rồi pha nước ấm giúp bé rửa mặt rửa tay sạch sẽ sau đó nhìn bé ngoan ngoãn tự mình uống cạn chén thuốc mới mỉm cười hài lòng. Cô ra ngoài đi đến bên cạnh chiếc giường nước bằng trúc đưa tay hứng nước rửa mặt sạch sẽ, cô dùng một chiếc khăn lụa màu thiên thanh lau mặt xong mới xoay người đi đến gian phòng của bé con xinh đẹp. Lâm Khả Doanh giữ đúng lời hứa, cô nhẹ nhàng đặt lưng xuống giường, dịu dàng vỗ về bé con y hệt một chú chim non đang rúc vào lòng mẹ rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Quá nửa đêm, ở bên ngoài Dược Cốc lại xuất hiện thêm hai nam nhân khuôn mặt tuấn mỹ nhưng khí chất băng lãnh lạnh lẽo quỳ gối chờ chủ nhân xuất hiện.

Nhạc Tư Dương từ trong cửa cốc bình thân bước ra, mặc dù trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của chàng có một vết sẹo dài nhưng khi kết hợp với phong thái trầm ổn điềm nhiên của một võ tướng từng trải qua phong ba bão táp lại tạo nên một khí thế bức người, làm cho người khác bất giác phải cúi thấp đầu không dám vọng động.

“Ám Phong! “

“Ám Dạ! “

“Tham kiến chủ nhân! “

Nhạc Tư Dương khẽ đưa mắt nhìn sang hai người đang quỳ một gối xuống đất, thẳng lưng, hai bàn tay chắp lại thành quyền trước ngực cúi thấp đầu vừa cung kính hành lễ, rồi nhàn nhạt cất lời:

“Ám Phong, người trở về hoàng cung Doanh Quốc tung tin bản vương vẫn một lòng một dạ say mê lưu luyện thái tử Nhan Hoa Dương của Thiên Hoa Quốc nên đã lao tâm khổ tứ thúc ngựa lên đường truy tìm bảo vật muốn dâng tặng nâng đỡ bầy tỏ tâm ý rồi cải trang thành bản vương, thay ta chơi đùa với đám tay chân của hắn! “

“Ám Dạ! ... Người mang lệnh bài này của ta đến gặp Triệu thái y, Đao thái y và Bình bộ thị lang Thượng Quan Thanh; truyền lệnh cho bọn họ lập tức lên đường đến đây gặp ta đồng thời phong tỏa tin tức về bệnh tình của tiểu thái tử, tiểu thái tử vẫn ở trong Đông Cung dưỡng bệnh! “

“Thuộc hạ tuân lệnh! “ – hai thanh âm đồng thanh vang lên.

Hai nam tử tên gọi Âm Phong, Âm Dạ trước khi rời đi, họ dùng hai tay cung kính dâng lên Nhạc Tư Dương hai bọc đồ đựng trong những chiếc túi bằng vải gấm thượng hạng rồi cúi đầu xuống sát mặt đất hành lễ với Nhạc Tư Dương sau đó mới trở người đứng dậy thi triển khinh công rồi mất hút trong bóng đêm.

Nhạc Tư Dương thông thả vác hai túi đồ trên vai rồi xoay người bình thản bước vào Dược Cốc.

Buổi sáng hôm sau, tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang vừa mở mắt thức dậy đã đảo đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm mẫu thân của bé: rõ ràng hôm qua bé ôm mẫu thân rất chặt cơ mà ... Tại sao sáng nay mẫu thân rời đi lúc nào mà bé không biết? - Bé vội vàng chống hai cánh tay xuống giường lấy thể nâng thân thể nhỏ nhắn của mình ngồi dậy rồi một tay chống xuống giường làm điểm tựa, một tay nhanh chóng xếp những chiếc gối nhỏ ở đầu giường thành một tấm đệm lưng sau đó ngồi tựa lưng vào chồng gối, động tác vô cùng trình tự gọn gàng.

Nhạc Nghiêm Khang buồn bã đưa mắt nhìn xuống chiếc chân tàn phế của mình ... Nếu nó không bất động như thế này bé đã lao xuống giường chạy đi tìm mẫu thân rồi! ... Nhạc Nghiêm Khang! Mày thật vô dụng! ... Là đồ tàn phế vô dụng! – những giọt nước mắt buồn bã lần bắt lực lại tí tách rơi xuống thấm ướt chiếc áo nhỏ.

“Cạch! “ – tiếng cửa phòng được mở ra, ánh nắng ban mai ảm áp tràn vào phòng cùng hương thảo mộc thoang thoảng, tiểu thái tử vội vàng lấy tay dụi dụi hai mắt, đưa mắt nhìn về phía cánh cửa vừa được mở.

“Mẫu thân, hôm nay người quả thật rất xấu! ... Khang nhi bị người dọa chết rồi a! “ – tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang khẽ lắc lắc cái đầu nhỏ tỏ ý không hài lòng bĩu môi lên tiếng nói.

“Sao? ... Chưa gì đã chê ta xấu rồi à? “ – Lâm Khả Doanh héch mui nhếch mặt bày ra bộ dáng đau lòng cảm thán.

“Quả thật rất xấu! “ – Nhạc Tư Dương từ phía ngoài bước vào, chàng đi thẳng đến chiếc giường của tiểu hài tử nhà mình ngồi xuống, khẽ liếc mắt nhìn dung nhan của Lâm Khả Doanh rồi gật gù đồng ý với nhận xét của Khang nhi.

Lâm Khả Doanh nuốt một ngụm khí, hai phụ tử nhà này đang kỳ thị nhan sắc cùng phân biệt chủng tộc đây mà!!! Lâm Khả Doanh khẽ mím môi nén giận, sáng nay cô cố tình thức dậy thật sớm, cặm cụi hí hoáy nghiên cứu trong dược phòng cả buổi mới cho ra mắt một “dung nhan không quá bắt mắt “ như hiện tại ... vậy mà cái biểu cảm ghét bỏ của hai phụ tử nhà này khi nhìn dung nhan của cô là có ý gì hả???

“Tiểu Nguyệt! ... Gia gia cùng biểu ca có chuyện quan trọng cần bàn bạc với con! ... “ – Dược Lão vui vẻ bước chân vào gian phòng hiền từ lên tiếng nói. Nhưng khi vừa đưa mắt nhìn đến khuôn mặt với màu da ngăm đen cùng chiếc mũi tẹt và đôi môi dày của Lâm Khả Doanh ông lập tức thu lại nụ cười trên môi, rất muốn vung tay vỗ thật mạnh vào đầu của tên tiểu nha đầu đang ở trước mặt, ông khẽ nghiêng răng giọng điệu sắc mùi nguy hiểm lên tiếng nói:

“Tiểu Nguyệt! ... Gia Gia cho con thời gian nửa tách trà nếu con không đem dung mạo giống con cá phơi khô này sửa lại thì đừng gọi ta là gia gia nữa! “

“Dạ! “ – Lâm Khả Doanh cúi thấp đầu lí nhí đáp lời rồi đưa tay vào ống tay áo lấy ra một chiếc bình bằng gốm sứ đổ ra một viên thuốc nhỏ rồi đưa vào miệng nuốt xuống, Dược Lão lại vô cùng phối hợp đưa đến cho cô một tách trà ấm, Lâm Khả Doanh tiu nghỉu uống cạn tách trà rồi ngẩng đầu lên nhìn Dược Lão, dung mạo lại trở về với hai từ tuyệt thế.

Hai mắt tiểu thái tử lại rực sáng, khuôn mặt tươi tỉnh vui vẻ trở lại, hải lòng thay mặt hai nhân vật uy quyền còn lại lên tiếng nói:

“Mẫu thân à, có thái gia gia cùng phụ thân đại nhân ở đây người thật sự không cần phải giả trang a!!! “

“Ân! “ – Lâm Khả Doanh trên mặt đầy hắc tuyến bất mãn cắn môi tỏ vẻ không tán thành.

“Khang nhi! ... Mẫu thân của con nói nàng ấy có thể chữa lành chiếc chân bị thương của con, con có đồng ý để cho mẫu thân của con trị thương cho con không? “ – Nhạc Tư Dương xoay người đi đến ngồi bên cạnh giường của tiểu hài tử ảm áp lên tiếng hỏi.

“... Mẫu thân ... người có thể trị khỏi chiếc chân vô dụng kia của Khang nhi thật sao? ... Khang nhi lại có thể đi lại, có thể chạy nhảy, còn có thể học võ công cùng phụ thân đúng không? “ – hai mắt tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang long lanh, bé như nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ trước khi chiếc chân kia trở nên đau đớn rồi tê liệt.

Lâm Khả Doanh bước đến khẽ nghiêng người nửa quỳ nửa ngồi xuống bên cạnh bé con xinh đẹp, cô nở nụ cười tươi chứa đầy sự tự tin lẫn khích lệ, đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của bé rồi mềm mại lên tiếng:

“Khang nhi chỉ ngủ một giấc thật sâu ... sau khi tỉnh dậy sẽ cùng với mẫu thân luyện tập mấy bài vận động để giáo huấn cho chiếc chân nhỏ không chịu nghe lời kia trở nên ngoan ngoãn rồi Khang nhi sẽ nhanh chóng được chạy nhảy chơi đùa, lại tiếp tục theo phụ thân học võ nghệ ... Khang nhi thấy thế nào? “

“Mẫu thân, Khang nhi đồng ý! “ – Tiểu thái tử mím môi khẽ nghiêng đầu suy nghĩ rồi hít sâu một hơi lấy hết can đảm kiên định đáp lời.

“Tốt! ... Khang nhi chỉ việc thoải mái ngủ một giấc thật sâu, mơ một giấc mơ thật đẹp, những việc còn lại cứ yên tâm giao hết cho mẫu thân, được không? “

“Vâng ạ! “ – tiểu thái tử mỉm cười, trong mắt tràn đầy sự tin tưởng cùng phó thác.

Lâm Khả Doanh trở người ngồi bên cạnh giường, ôm bé con xinh đẹp vào lòng vuốt ve vỗ về.

Được Lão đứng vuốt chòm râu dài mỉm cười thích thú ngắm nhìn khung cảnh một gia đình ba người cực kỳ đầm ấm trước mặt, khuôn mặt hiền từ ánh lên vẻ mãn nguyện.

Lâm Khả Doanh và Nhạc Tư Dương sóng bước bên nhau thong thả đi đến khu vực dưới chân một đỉnh núi, trên đỉnh núi sương mù dày đặc vẫn vũ bao phủ, nhìn từ xa đỉnh núi như một tảng băng khổng lồ.

Thiên Nhai Sơn, ngọn núi kỳ vĩ nhất của Doanh Quốc, đỉnh núi quanh năm tuyết phủ đứng sừng sững trước mặt một nam tử bình thân điềm nhiên tựa thần quân xuất thế và một mỹ nhân dung mạo tuyết trần. Mỹ nhân khẽ thở dài ngẩng đầu phóng tầm mắt nhìn lên đỉnh núi rồi nhìn sang vị thần quân nhàn tản đang đứng bên cạnh thấp giọng lên tiếng:

“Chúng ta sẽ thi triển khinh công bay lên đỉnh núi để tiết kiệm thời gian ... sau khi hái được Tuyết Liên chúng ta còn phải phóng xuống vực sâu đi tìm Mạn Đà La ... những loại dược liệu cần dùng khác ở Dược Cốc đã có sẵn nên chúng ta chỉ mất thời gian hái và sơ chế hai loại dược liệu quan trọng này thôi! “

“Chúng ta lên núi thôi! “ – Dứt lời Nhạc Tư Dương nhẹ nhún mũi chân, một cánh tay choàng qua ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Lâm Khả Doanh đạp gió lướt đi.

Lâm Khả Doanh khẽ nhủ mảy, cô cảm thấy dường như mình bị vị “biểu ca “ này xem thường, cô không phải là không biết thi triển thuật khinh công, ngược lại khinh công của cô vô cùng tốt ... tuyệt nhiên không giống với hình tượng liễu yếu đào tơ được nam tử bảo bọc giống y như bây giờ a!!!

Lâm Doanh đang nhủ chật mi tâm cảm thán lẫn suy nghĩ xem nên nói như thế nào với vị “biểu ca đại nhân “ này để hấn buông cô ra để cô tự mình thi triển khinh công lên đỉnh núi thì bên tai đã nghe âm thanh “vun vút “ của tiếng gió, phong cảnh dưới chân xẹt qua chớp nhoáng, nam tử ôm nàng lướt đi với tốc độ cực nhanh ... chẳng mấy chốc đã chạm mũi chân đem nàng lên đến đỉnh Thiên Nhai.

Tà áo màu thiên thanh của Lâm Khả Doanh khẽ tung bay theo những con gió cùng những bông tuyết mềm mại, khung cảnh thiên nhiên tuyệt mỹ của tạo hóa hiện ra trước mắt làm Lâm Khả Doanh không ngừng suýt xoa tán thưởng, hai bàn chân nhỏ nhanh chóng rảo bước như muốn khám phá xung quanh.

“Nàng lần đầu tiên đặt chân đến nơi này sao? “ – Nhạc Tư Dương nhìn cô nhẹ giọng hỏi, trên gương mặt vẫn là thái độ điềm nhiên nhàn tản.

“À! ... lần mới nhất khi đến Thiên Nhai ta chỉ bò lên được đến lưng chừng ngọn núi thôi, sau khi hái được dược liệu ta cần ta lại phải lết xuống núi trở về Dược Cốc. Đỉnh Thiên Nhai Sơn và Vực Thiên Nhai ta chưa từng đặt chân đến! “ – Lâm Khả Doanh thành thật đáp lời.

“... Lần này là lần thứ ba ta đặt chân lên đỉnh Thiên Nhai, nàng muốn tìm Tuyết Liên thì đi theo ta! “ – Nhạc Tư Dương trầm giọng lên tiếng, nói xong chàng nắm lấy cánh tay của cô, dẫn cô bước đi theo sau chàng.

“... Hai lần trước ngươi lên đây tìm những thứ gì vậy? ... “ – Lâm Khả Doanh tò mò thấp giọng hỏi. Được Lão chưa bao giờ đồng ý cho cô một mình mò lên đỉnh Thiên Nhai là bởi vì nơi này vô cùng nguy hiểm, dã thú hung bạo, côn trùng độc cùng độc thảo nhiều vô kể chính vì thế Thiên Nhai Sơn rất hiểm khi có người đặt chân đến. “Vị biểu ca “ này không chỉ một mà có đến ba lần mò lên đến tận đây hỏi sao cô không tò mò cho được???

“... Lần đầu ta truy bắt một con gấu tuyết để lấy mật gấu cùng tay gấu cho đại huynh của ta trị thương ... lần thứ hai ta lên đây để hái Tuyết Liên tặng nữ nhân ... “ – Nhạc Tư Dương bỏ lửng câu nói giữa chừng ...

Lâm Khả Doanh làm người hai kiếp, nghe một hiểu mười cái đầu nhỏ gật gù rồi khẽ đưa mắt kín đáo quan sát người nam tử đang thong thả đi trước dẫn đường trong gió tuyết.

“À! ... thì ra “ vị biểu ca đại nhân “ này đã lên đây hái hoa tặng người yêu! ... Mẹ của Khang nhi quả thật là rất biết cách chọn quà a! ... Kể ra người đàn ông này cũng thuộc chuẩn soái ca nha!!! ... Đáng tiếc thế tử của hấn lại qua đời sớm ... quả thật rất đáng tiếc! “

“Doanh Nguyệt, nàng nhìn xem, phía trước là một đóa Tuyết Liên! “ – Nhạc Tư Dương trầm giọng cất tiếng nói, ngón tay thon dài chỉ về hướng một bụi hoa nằm giữa một lớp băng dày cộm.

Lâm Khả Doanh đưa mắt nhìn theo hướng ngón tay của chàng, cô nhìn thấy trong một bụi cây lá xanh dài gần như bị che lấp bởi băng tuyết vron lên một đóa hoa, đóa hoa cánh trắng vàng, nhụy đỏ tím tuy thuộc họ nhà Cúc nhưng bông lại to như bông hoa sen; đó chính là Tuyết Liên trân quý, là đệ nhất mỹ nhân trên đỉnh Thiên Nhai.

“... Thì ra Tuyết Liên thật sự trông như thế này! “ – Lâm Khả Doanh chớp mắt cảm thán, cô bước đến gần bụi hoa, nửa quỳ nửa ngồi mãi mê quan sát đóa Tuyết Liên trước mặt.

“... Nàng nghĩ nó sẽ trông như thế nào, giống hồng liên nhưng lại có màu trắng và mọc trong tuyết hay sao? ... “ – Nhạc Tư Dương khẽ cong môi mỉm cười, chàng bước đến cúi thấp người nhìn gương mặt tuyệt đẹp của Lâm Khả Doanh khẽ nhủ mi tâm thấp giọng hỏi.

“ Ặn! “ – Lâm Khả Doanh không dám thành thật gật đầu xác nhận ... Trước đây khi còn là một bác sĩ khoa ngoại, cô học Tây Y, được phẩm sử dụng để điều trị bệnh toàn là Tây Dược ... những tên được liệu như Thiên Sơn Tuyết Liên, Đông Trùng Hạ Thảo, Mạn Đà La, Hoàng Liên cô chỉ biết đến chúng sau khi “ nghiên cứu “ ngôn tình thôi a! ... Sau khi xuyên đến thế giới này, cô được Dược Lão cứu sống rồi dạy chữ cùng võ công, ông cũng truyền thụ sở học cả đời về Đông Y của mình cho cô, cô mới bắt đầu học và tìm hiểu về những loài thảo dược có trong tự nhiên ... những ghi chép về thảo dược rất nhiều nhưng lại miêu tả rất chung chung lại rất ít hình ảnh minh họa nên dù cô có ghi nhớ những miêu tả về hình dạng cùng dược tính của chúng ... thì khi được tận mắt chiêm ngưỡng vẻ đẹp thực sự của những loài kỳ hoa dị thảo như thế này cô cũng vẫn không tránh được cảm giác ngạc nhiên lẫn thích thú ... Lâm Khả Doanh không thể giải thích rõ ràng tường tận những suy nghĩ của cô cho vị biểu ca đại nhân bên cạnh hiểu rõ, cô khẽ nghiêng đầu suy nghĩ một lúc mới chậm rãi lên tiếng.

“ ... Cái này có thể được gọi là ... mở rộng tầm mắt! “ – nói xong Lâm Khả Doanh nở một nụ cười tươi tắn rồi khẽ cúi đầu đưa tay xoa xoa chớp mũi của mình để che giấu sự ngại ngùng.

Hành động vô cùng đáng yêu này của Lâm Khả Doanh làm cho đường cong trên môi Nhạc Tư Dương hiện ra càng lúc càng rõ, cả đôi mắt chàng tràn ngập ý cười.

Lâm Khả Doanh quỳ trên nền tuyết trắng, cô nhanh chóng mở túi vải đựng dược liệu đeo sau lưng, hai bàn tay cẩn trọng đào lớp tuyết dày lên, hái trọn gốc đóa Tuyết Liên sau đó vốc một nắm tuyết trên mặt đất cho vào túi rồi lập tức cột chặt miệng túi.

Hái xong đóa Tuyết Liên, Lâm Khả Doanh dùng hai bàn tay xoa xoa vào nhau để tạo ra nhiệt độ sưởi ấm đôi bàn tay đã bị tuyết làm cho tê cứng.

“ Ặn! “

Nhạc Tư Dương dịu dàng đưa tay nắm lấy hai bàn tay trắng nõn mềm mại đang tê cứng của cô sau đó chàng chậm rãi truyền nội lực của mình vào trong cơ thể của cô, nội lực của chàng ở trong cơ thể của cô chậm rãi tỏa ra hơi ấm rồi lan truyền khắp cơ thể.

“ Cảm ơn huynh! “ – Lâm Khả Doanh mềm mại lên tiếng.

“ Thì ra hái Tuyết Liên phải làm giống nàng vừa làm! ... Lần đó ta chỉ bẻ ngang đóa hoa, mặc dù ta hái đến tận năm đóa Tuyết Liên nhưng lại không có đóa nào còn giữ được dược tính! “

“ Ồi! ... “ – Lâm Khả Doanh cảm thấy đau lòng vì xót của.

“ Chúng ta nhanh chóng xuống Vực Thiên Nhai đi tìm Mạn Đà La thôi! Trời càng tối xuống vực càng nguy hiểm! “ – Nhạc Tư Dương lên tiếng đề nghị.

“ Chúng ta đi thôi ... nhưng ... “ – Lâm Khả Doanh chưa nói hết câu lại cảm thấy eo của mình lại bị ôm chặt, “ biểu ca đại nhân “ lại nhón mũi chân vịn khí bay lên.

“ Doanh Nguyệt! Ôm chặt vào, ta sắp nhảy đây! “

Lâm Khả Doanh đưa mắt nhìn phong cảnh dưới chân, thì ra bọn họ đã đến vùng rìa của ngọn núi, Lâm Khả Doanh tập trung cao độ phóng tầm mắt quan sát bên dưới, sau khi nhìn rõ khu vực mình sắp phải vượt qua để đi xuống Vực Thiên Nhai, thân thể của cô khẽ run lên.

Chờ đợi hai người bọn họ bên dưới là một khe nứt thật lớn, tựa như có một bàn tay khổng lồ đã xé toạc mặt đất bên dưới ra làm hai tạo thành một vòng xoáy cực lớn muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ vào bên trong nó.

Lâm Khả Doanh đã từng trải qua những đợt huấn luyện gặt gao trong quân đội trước khi chính thức được giao nhiệm vụ, cô cũng thuộc loại can đảm nhưng đứng trước cái miệng rộng toác đen ngòm của tạo hóa như thế này cô cần phải có thời gian chuẩn bị tinh thần.

Nhạc Tư Dương lại không hề cho cô thời gian chuẩn bị, cánh tay khẽ siết chặt chiếc eo của cô, ôm cô nhảy xuống.

Lâm Khả Doanh bất giác choàng hai cánh tay của mình ôm chặt lấy Nhạc Tư Dương, cô gần như vùi mặt vào cổ của người đang ôm mình, bên tai không ngừng vang lên tiếng gió rít cùng tiếng tim đập vững vàng của chàng.

Sau khi chạm chân xuống mặt đất, cô lại nghe giọng nói bình thản của chàng vang lên:

“ Nàng sợ à? “

Lâm Khả Doanh khẽ nghiêng đầu rời khỏi lồng ngực của Nhạc Tư Dương, cô đưa bàn tay vỗ nhẹ vào lồng ngực của mình, hít thở mấy hơi mới trấn định tinh thần mới ai oán cảm thán:

“ Đây là trò chơi cảm giác mạnh để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong ta! ... Lần sau trước khi ôm ta lao xuống huynh cho ta ít thời gian để ta chuẩn bị tinh thần được không? ... ”

“ Được! “ – Nhạc Tư Dương cong khoe môi gật đầu đồng ý.

Vực Thiên Nhai vô cùng rộng lớn, Lâm Khả Doanh khẽ cắn môi nghiêm túc suy nghĩ xem hai người bọn họ nên bắt đầu đi tìm Mạn Đà La từ đâu, nên đi chung hay tách riêng để nhanh chóng tìm thấy dược thảo???

“Nơi này rất nguy hiểm, nàng tốt nhất nên đi sát bên cạnh của ta có biết không?” – Lâm Khả Doanh đang dẫn đo suy xét lại nghe giọng nói trầm ấm của Nhạc Tư Dương vang lên bên tai.

“... Doanh Nguyệt, theo ta!” – Nhạc Tư Dương sau khi cẩn trọng quan sát địa thế xung quanh kết hợp cùng những kí ức của chàng về nơi này đã nhanh chóng xác định được phương hướng, chàng nắm tay cô dẫn cô bước đi.

Lâm Khả Doanh an ổn đi theo sau Nhạc Tư Dương, cô cùng chàng vượt qua những con đường mòn quanh co trơn trượt vì nhiệt độ ẩm thấp dưới vực sâu, hai người bọn họ bước vào trong một hang động khá tối trên mặt đất mọc đầy hoa Mạn Chu Sa hay còn gọi là Bì Ngạn hoa đỏ tươi như máu, khung cảnh tuyệt đẹp nhưng cũng toát lên sự bí hiểm.

“Bì Ngạn hoa nở rộ bờ đối diện

Bờ Vong Xuyên, vậy mà cũng quên sông

Đứng trước cầu Nại Hà làm sao biết

Đá Tam Sinh ghi chép hết ba đời

....

Bì Ngạn hoa nở rộ bờ đối diện

Chỉ thấy hoa lại chẳng thấy lá đâu

Nở ngàn năm, ngàn năm hoa cũng lụi

Hoa và lá vĩnh viễn chẳng gặp nhau

Chuyện tình cảm không phải vì nhân quả

Duyên phận này đã định từ sinh rồi...”

Lâm Khả Doanh nhìn một rừng hoa bì ngạn trải dài khắp sơn động trong ánh sáng mờ ảo huyền bí, cô bất giác nhớ lại một bài thơ mà trước đây khi mò lên mạng tìm hiểu về loài hoa có tên gọi bí ẩn này cô đã vô tình đọc được. Lâm Khả Doanh lẩm nhẩm đọc lại hai đoạn thơ mà cô tâm đắc nhất rồi khẽ thở dài.

“Bài thơ rất hay nhưng tại sao lại mang ý nghĩa đau buồn cùng chia lìa như vậy?” – Nhạc Tư Dương chăm chú lắng nghe Lâm Khả Doanh khẽ đọc hết bài thơ, chàng khẽ nhủ mi tâm suy nghĩ rồi cất tiếng nói lên suy nghĩ của mình.

“Ân! ... Rất lâu trước đây ta đã từng đọc rất nhiều ghi chép về loài hoa này, truyền thuyết kể rằng hoa Bì Ngạn chỉ mọc ở bên bờ Vong Xuyên, những vong hồn thường bước theo con đường hoa này mà đi đến cầu Nại Hà, ngửi mùi hương hoa sẽ nhớ tới mình ở kiếp trước, những vong hồn kia cứ như thể được ôn lại những kỉ niệm của mình trước khi bước vào luân hồi ... Hoa Bì Ngạn nở, nở ở bờ bên kia thế giới, chỉ là một khối đỏ rực như lửa; hoa nở không lá; lá mọc không hoa; cùng nhớ cùng thương nhưng không được gặp lại, chỉ có thể một thân một mình ở trên con đường tiến vào nơi cực lạc, cũng vì thế đã không ít người dùng nó để làm ví dụ cho những chuyện tình không có kết quả giống như bài thơ kia ...”

“... Thì ra là vậy! ... Ta chỉ biết loài hoa này tượng trưng cho những điều xấu, bản thân cây hoa này cũng mang độc tính nhưng lại không ngờ nó còn có nhiều truyền thuyết như vậy ... quả thật là được mở rộng hiểu biết!” – Nhạc Tư Dương trầm giọng tiếp lời

“Truyền thuyết vẫn là truyền thuyết thôi! ... Có mấy ai chứng thực được những điều trên đâu!” – Lâm Khả Doanh hít sâu một hơi, dẹp qua một bên những suy nghĩ lan man, cô đưa mắt nhìn nam tử đang đứng bên cạnh mình lên tiếng đề nghị.

“Theo ghi chép Mạn Chu Sa thường phát triển ở những nơi nhiệt độ ẩm thấp và chuộng bóng râm còn Mạn Đà La lại phát triển ở những nơi thoáng mát và có nhiều ánh nắng mặt trời. Ta thấy chúng ta vượt qua hang động này đi về hướng bên kia chắc chắn sẽ tìm được Mạn Đà La!”

“Được! Chúng ta qua bên đó!” – Nhạc Tư Dương bình thản đáp ứng.

Lâm Khả Doanh và Nhạc Tư Dương chậm rãi vượt qua rừng hoa Bì Ngạn đỏ rực tiến về phía bên kia hang động; bỗng nhiên Nhạc Tư Dương quay đầu nhìn về phía sau lưng của Lâm Khả Doanh, cô vẫn bước theo sau chàng nhưng về mặt lại mang vẻ suy tư, chàng nhanh tay kéo mạnh cánh tay của cô làm cô lao về phía hướng phía trước, rồi nhón chân tung người bay lên cao, bàn tay phải ngưng tụ nội lực giáng mạnh một chưởng vào đầu một con măng xà to bằng một con trăn toàn thân đỏ rực đang vươn cao đầu từ phía sau lao đến.

“Ầm!!!” – Tiếng nội lực va chạm với thân thể con cự xà tạo thành một thanh âm tựa như tiếng sấm nổ, con măng xà màu đỏ rơi thẳng xuống mặt đất bất động, trên đỉnh đầu của nó trào ra một dòng chất lỏng đen ngòm.

“... Làm sao huynh phát hiện được nó ở phía sau chúng ta?” – Lâm Khả Doanh chạy đến đứng bên cạnh Nhạc Tư Dương, cô vô cùng ngạc nhiên vội vàng cất tiếng hỏi.

“Nàng giống y như đang bước qua cánh rừng hoa này để bước vào nơi cực lạc vậy, thần trí ở tận đâu ... cũng may ta phát hiện sớm nếu không hôm nay

nàng thật sự đi thẳng xuống Hoàng Tuyền rồi!” – Nhạc Tư Dương nhìn thẳng vào mắt Lâm Khả Doanh, trầm giọng nói, trên khuôn mặt tựa thần quân đã không còn vẻ điềm nhiên bình thản, giọng điệu tức giận không hề che giấu.

* Ta nhất định sẽ không để nàng một mình cất bước vượt qua cánh rừng hoa Bỉ Ngạn đỏ như máu kia, không để nàng phải cô đơn bước qua cầu Nại Hà càng không cho phép nàng bước vào vòng luân hồi mà không có ta bên cạnh! *

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nguyệt sự

Đúng như những lời Lâm Khả Doanh nói, hai người bọn họ đi ra đến cửa hang lập tức nhìn thấy một cánh rừng hoa Mạn Đà La trắng muốt thanh sạch trong ánh nắng mặt trời.

Lâm Khả Doanh nhìn sang Nhạc Tư Dương mỉm cười lên tiếng nói:

“Mạn Chu Sa đỏ như máu mọc bên bờ Vong Xuyên, Mạn Đà La lại trong trắng thanh sạch mọc ở miền cực lạc, cả hai giống nhau về hình dạng, kích thước chỉ khác nhau ở màu sắc cùng môi trường sống nhưng lại mang đến cho con người rất nhiều cảm hứng. . . “

Lâm Khả Doanh nói xong lại nhoen miệng cười, cô cất bước đi đến rừng hoa Mạn Đà La cẩn thận lựa chọn những bông hoa trắng muốt vừa mới hé nở, chẳng mấy chốc đã ôm một bó hoa trông giống những con chim công màu trắng xinh đẹp trên tay.

“Ân! “ . . . Lâm Khả Doanh nhủ mày, khế cắn môi rồi đưa cánh tay còn lại xoa xoa vào phần bụng của mình, cô vừa cảm nhận được một dòng nhiệt nóng ấm trào ra ở phần thân dưới của cơ thể: Không lẽ cô có nguyệt sự lần đầu rồi sao? . . .

Như khẳng định nghi vấn trong lòng của cô là sự thật, càng lúc cô càng cảm giác được dòng chất lỏng ấm nóng kia đang dần dần thấm ướt lớp vải trên người: Chết rồi! . . . Làm sao bây giờ? . . . Sao lại có đèn đỏ vào lúc này a??? Ô chôn thâm son cùng cốc cùng với một nam nhân như thế này cô biết phải làm sao bây giờ??? . . . Xấu hổ chết mất a!!! “

“Doanh Nguyệt! Nàng sao vậy? “ – Nhạc Tư Dương đang chăm chú quan sát Lâm Khả Doanh giống như một tiên nữ đang cẩn trọng hái những bông hoa quý giá thì đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt thoáng vẻ ngạc nhiên rồi bối rối sau cùng là hai gò má ửng hồng, biểu cảm thay đổi liên tục vô cùng sinh động, chàng dịu giọng cất tiếng hỏi, bàn chân cũng nhanh chóng bước đến bên cạnh nàng.

“ . . . Không ổn! . . . Nhưng cũng không thể nói cho huynh biết lý do được! “ – Lâm Khả Doanh cúi đầu ấp úng đáp lời.

“ . . . Vậy chúng ta về thôi! “

“Ân! “

Dứt lời Nhạc Tư Dương dùng hai cánh tay bế ngang người Lâm Khả Doanh, ôm cô nép vào lồng ngực của chàng rồi lại nhẹ nhàng nhún mũi chân phi người bay lên cao rồi khỏi Vực Thiên Nhai.

Lâm Khả Doanh bị những cơn co thắt quặn quại ở phần bụng dưới dày vò . . . cơ thể này của Nhan Lam Nguyệt từ sau khi chịu sự tra tấn hủy hoại đã trở nên suy kiệt, mười năm trời Được Lão đem hết tài năng cùng tâm huyết của ông ra để chữa trị, sức khỏe của cô mới hồi phục hoàn toàn nhưng cơ thể lại dậy thì rất trẻ, năm nay cô đã mười bảy tuổi mà đến tận hôm nay mới có nguyệt sự lần đầu nên sự dày vò cũng theo thời gian chậm phát triển tăng lên, mức độ cũng nặng hơn. . . Bàn tay cô khẽ nắm chặt lấy chiếc trường bào màu trắng thêu những hoa văn mềm mại uốn lượn màu tím khoác bên ngoài của Nhạc Tư Dương cẩn mật chịu đựng những cơn đau, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Nhạc Tư Dương không nói không rằng nhưng nội lực dồn vào bàn chân càng lúc càng nhiều, tốc độ di chuyển cũng mỗi lúc một nhanh hơn.

“Huynh đừng gắng sức! . . . Ta không sao đâu . . . Đau bụng thôi . . . một lúc nữa sẽ hết! “ – Lâm Khả Doanh tựa đầu vào vai Nhạc Tư Dương mấp máy môi thì thầm trấn an.

“Ân! “

Nhạc Tư Dương chậm rãi lên tiếng đáp lời . . . không phải chàng không biết nàng đang bị nguyệt sự dày vò bởi vì bàn tay đang bế nàng của chàng cảm nhận được chất lỏng ấm áp đang dần dần thấm qua lớp y phục của nàng . . . nhưng chỉ cần nhìn mi tâm nàng nhũn chặt cùng vẻ mặt đang cố gắng chịu đựng của nàng, chàng lại không đành lòng để nàng bị những cơn đau kia hành hạ. . .

“Cạch! “

Nhạc Tư Dương đạp vào cánh cửa phòng của Lâm Khả Doanh, bế nàng đi thẳng vào chiếc giường nhỏ rồi nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, Được Lão cũng nhanh chóng bước theo Nhạc Tư Dương vào trong phòng, ông ngồi bên cạnh giường đưa tay bàn tay của ông lên cổ tay của Lâm Khả Doanh cẩn

trọng bất mạch:

“Tiểu nha đầu! ... Con đã thực sự ở thành một nữ nhân rồi a! ... “-Dược Lão vuốt chòm râu dài rồi gật gù lên tiếng.

“Lam Nguyệt! ... Con có cảm thấy trong cơ thể có gì kỳ lạ không? “– Đột nhiên mi tâm Dược Lão nhú chặt lại, thấp giọng hỏi.

“... Không a! ... Con chỉ bị đau bụng thôi! ... “

“... Vậy con nghỉ ngơi một chút, ta sẽ chuẩn bị nước ấm và khăn sạch cho con ... lần đầu có nguyệt sự không nên dùng thuốc để làm giảm cơn đau như vậy không tốt cho sức khỏe ... “– Dược Lão dịu dàng xoa đầu Lâm Khả Doanh vỗ về.

“... Gia gia, nước và khăn lát nữa con sẽ tự mình đi lấy! ... Gia gia giúp con điều chế Tuyệt Liên và Mạn Đà La thành bột thuốc nha! ... “– Lâm Khả Doanh mỉm cười khê cất tiếng nói.

“Nha đầu ... con sợ lão gia gia ta phải làm những việc không dành cho nam nhân giống như vậy sao? ... Con biết ta mong chờ ngày này như thế nào không? ... Cuối cùng tiểu nha đầu nhà ta cũng có thể thành thân sau đó sinh con đường tử được rồi a!!! “

“Gia gia ... ở đây còn có biểu ca a!!! “– Lâm Khả Doanh nói xong lập tức nhắm mắt giả chết: mấy chuyện nhạy cảm như thế này gia gia ngài có thể đừng nói trước mặt nam nhân khác có được không??? ... Phải giữ lại thể diện cho cô chứ!!!

“Chúng ta đi ra ngoài trước, con cứ nằm tịnh dưỡng cho thật tốt, nước ấm, trà và thức ăn sẽ được mang đến tận giường! “– Dược Lão ánh mắt hấp háy tia sáng vuốt râu nói tiếp.

“Vâng a! ... Con cảm ơn gia gia! ... Biểu ca, cảm ơn huynh! “– Lâm Khả Doanh lần lượt đưa mắt nhìn hai nam nhân đang đứng trong căn phòng nhỏ của mình chân thành lên tiếng.

Dược Lão và Nhạc Tư Dương chậm rãi gật đầu rồi xoay người bước đi ra khỏi phòng, vừa bước ra khỏi cửa phòng của Lâm Khả Doanh trên khuôn mặt của Dược Lão lập tức hiện lên sự lo lắng, mi tâm nhú chặt, vừa đi vừa vuốt chòm râu dài trầm mặc suy nghĩ.

“... Quốc sư, sức khỏe của nàng có vấn đề gì sao? “– Nhạc Tư Dương thu hết những biểu cảm của Dược Lão vào đáy mắt, chàng thấp giọng lên tiếng hỏi.

“Vừa rồi trong lúc bắt mạch cho nha đầu kia lão phu cảm thấy trong cơ thể của nó có một loại cổ trùng mà từ trước đến giờ khi xem mạch cho nó lão phu không hề phát hiện ra ... có lẽ lần nguyệt sự đầu tiên này đã làm cho loài cổ trùng này tỉnh giấc! “

“Cổ trùng? “– Nhạc Tư Dương ngạc nhiên trầm giọng hỏi lại.

“Cổ thư ghi chép trong hoàng tộc họ Nhan của Thiên Hoa Quốc lưu truyền một loại cổ trùng có tên gọi là Dục Cổ, Dục Cổ được cấy vào cơ thể của vật chủ từ khi vật chủ vừa chào đời. Nữ nhân họ Nhan của Thiên Hoa Quốc trên người đều có hình xăm một loài hoa tượng trưng cho địa vị cùng thân phận của mình, trên người tiểu Nguyệt cũng có hình xăm một đóa mộc lan, càng lớn hình xăm trên người càng hiện ra rõ ràng nhưng lại không hề sắc sảo rực rỡ như trên người những vị vương gia khác của Thiên Hoa Quốc ... điều này có thể là do cổ trùng tác động ... “

“Dục Cổ? “– mi tâm của Nhạc Tư Dương càng lúc càng nhú chặt.

“... Sở dĩ có tên gọi là Dục Cổ là vì trong cơ thể của nữ nhân có cổ trùng này sẽ cần đến sự hòa hợp âm dương với nam tử để kích thích cơ thể phát triển theo nguyên lý lấy dương bổ âm ... càng hòa hợp và càng có được nhiều dương cương của nam tử, dung mạo của nữ nhân đó càng trở nên tuyệt mỹ cùng cơ thể mỹ hoặc ... vị hoàng đế Nhan Thái Dương cùng thái tử Nhan Hoa Dương của Thiên Hoa Quốc là hai ví dụ cụ thể nhất ... Dục Cổ trong cơ thể của tiểu Nguyệt đối với nó không biết là phúc hay họa a? “– Dược Lão chậm rãi giải thích rồi lắc đầu cảm thán.

Nhạc Tư Dương nắm chặt bàn tay lại thành quyền, bên tai lại văng vẳng thanh âm ngọt ngào nhưng rất đổi hồ hững:

“Tư Dương, thiếp yêu chàng! ... Nếu chàng có thể chấp nhận cùng những nam tử khác chung sống hòa bình tận hưởng cuộc sống thần tiên luyến ái trong Cung Hoa Dương cùng thiếp, thiếp vĩnh viễn sẽ mở rộng cánh cửa cung điện này chào đón chàng ... Thiếp không thể và cũng không nguyện ý thuộc về duy nhất một nam nhân nào ... “

“Tư Đình ... người ta yêu chính là chàng ... “

Trước mặt Nhạc Tư Dương lại hiện ra hình ảnh một khuynh thế mỹ nhân mặc trường bào hoàng kim thướt tha trong gió tiến về một nam tử diện mạo giống chàng như hai giọt nước, bàn tay thon dài của nàng ta dịu dàng vuốt ve cùng trên quý khuôn mặt của hắn ... còn chàng cùng khuôn mặt đầy máu đứng lặng người nhìn bọn họ trao cho nhau những cử chỉ thân mật ...

Lâm Khả Doanh nằm trong phòng nghỉ ngơi tịnh dưỡng tròn một ngày sau khi những cơn co thắt đã không còn dày vò, cô lại bước chân xuống giường tiếp tục làm những công việc còn dang dở của mình. Vừa nhìn thấy cô bước vào phòng, tiểu thái tử lập tức hỏi thăm sức khỏe của cô rồi liếng thoảng chuyện trò:

“Mẫu thân, sắp tới Dược Cốc sẽ có thêm mấy vị khách, người không được khỏe cứ nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho thật tốt ... à còn nữa, phụ thân và

Khang nhi đã bàn bạc và thống nhất ý kiến rồi ... trong thời gian mẫu thân trị thương cho Khang nhi và có thêm người lui tới Dược Cốc, mẫu thân tốt nhất nên cải nam trang a! “

“Tại sao phải cải nam trang?” – Lâm Khả Doanh khẽ nhướn mày lên tiếng hỏi.

“Thứ nhất, nam tử tuấn mỹ rất có lợi thế, mẫu thân nhìn Khang nhi và phụ thân thì biết!”

“Àn!”

“Thứ hai, khắp lục quốc không có kỹ viện mà nam nhân bị bán vào đó làm kỹ nam!”

“Ồ!”

“Thứ ba cũng là điều quan trọng nhất ... chính là mẫu thân giả trang cho dù xấu đến mức nào thì vẫn là nữ nhân, vẫn có thể bị mấy tên nam nhân vừa xấu vừa hung tợn bắt về làm vợ lẽ nên rất nguy hiểm, tốt nhất cứ cải nam trang cho yên lành!”

“... Thì ra là vậy! ... Nhọc lòng Khang nhi phải đau đầu suy nghĩ giúp ta rồi a!!! “

Lâm Khả Doanh nghe giọng nói non nớt cùng bộ dáng nghiêm túc như một ông cụ non của Khang nhi gật gù lên tiếng giảng giải, cô đành phải mỉm cười lắc đầu chịu thua những lý luận cùng giọng điệu này của bé con nhưng vẫn bày ra vẻ mặt không mấy bận tâm nhậm đáp lời.

“Y phục của mẫu thân phụ thân đã chuẩn bị cho người luôn rồi! ... Người nhanh chóng về phòng thay đồ đi! ... “ – Nhạc Nghiêm Khang nghiêm túc thực hiện những gì phụ thân nhà bé đã căn dặn, bàn tay nhỏ nhắn lấy cảm túi vải bằng gấm đã để sẵn trên giường lễ phép đưa đến trước mặt Lâm Khả Doanh.

“... Mẫu thân đi nhanh lên! ... khách sắp đến rồi! ... “ – Nhạc Nghiêm Khang hối thúc.

Lâm Khả Doanh cầm túi đồ đứng tần ngần suy nghĩ một lúc rồi xoay người bước ra khỏi phòng của tiểu thái tử sau đó đi thẳng về phòng mình. Cô bước vào phòng đóng cửa cẩn thận rồi mới mở bọc đồ mà bé con xinh đẹp vừa đưa cho mình ra cẩn thận xem xét. Trong túi đồ ngoài những bộ y phục dành cho nam tử ra còn có một chiếc áo được dệt bằng tơ tằm màu trắng muốt không dày không mỏng nhìn gần giống với chiếc áo ông ở thời hiện đại nhưng phần eo lại rộng rãi hơn, vô cùng mềm mại và thoáng mát. Lâm Khả Doanh nhanh chóng thay y phục, sau khi nhìn hình dáng của mình trong gương, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm vì nhìn từ trước ra sau những đường cong mềm mại chỉ có ở nữ nhân đã bị chiếc áo ống đặc biệt kia làm cho biến mất không còn dấu vết. Cô nghiêm cẩn quan sát mình trong gương rồi lấy ra một chiếc hộp tròn bằng sứ tinh xảo bên trong chứa đầy những bột phấn mịn màng màu nâu nhạt tí nỉ vẽ một đường phấn vào vị trí yết hầu của nam nhân ở dưới chiếc cổ thanh mảnh của mình rồi dùng tay tán đều, hàng chân mày được cô dùng cây bút lông chấm vào hộp phấn vẽ thêm một đường cho dày và rậm hơn, mái tóc cũng được búi cao theo hình ảnh của mấy nhân vật nam hiệp cô đã từng xem trên TV ... Lâm Khả Doanh mỉm cười hài lòng nhìn một thiếu niên anh tuấn hiện ra trong gương rồi phất tay áo mở cửa bước ra khỏi phòng.

Lúc này bên trong căn phòng khách rộng rãi thoáng mát lại xuất hiện thêm ba nam tử tầm khoảng hơn hai mươi lăm tuổi, diện mạo tuấn nhã ưu mỹ cùng thần thái uyển bác trầm ổn.

Tất cả mọi người đang ngồi thảo luận trong phòng khách khẽ đưa mắt nhìn về phía cánh cửa quan sát người vừa đến, khi nhìn thấy một thiếu niên anh tuấn, khuôn mặt sáng láng thông minh cùng đôi mắt như hồ nước vào mùa thu trong trẻo tĩnh lặng, tất cả mọi người đều âm thầm tán thưởng.

Dược Lão mỉm cười, vuốt râu rồi gật gù tỏ ý hài lòng, ông dịu giọng lên tiếng giới thiệu:

“Đây là cháu trai của ta tên gọi Doanh Nguyệt!”

“Doanh Nguyệt! Đây là Triệu Thuần, Đoan Thạch và Thượng Quan Thanh, cả ba người bọn họ từng là học trò của gia gia, con có thể gọi họ là sư huynh!”

“Doanh Nguyệt xin kính chào ba vị sư huynh!” – Lâm Khả Doanh chắp hai tay lại thành quyền, nghiêng người khẽ cúi đầu cất tiếng chào hỏi ba nam tử vừa được Dược Lão giới thiệu.

“Triệu sư huynh và Đoan sư huynh đều là danh y có tiếng tăm còn Thượng Quan sư huynh đang làm mệnh quan trong triều, biểu ca của con có giao tình rất tốt với ba người bọn họ nên đã cho mời họ đến đây trợ giúp chúng ta!”

Lâm Khả Doanh nghe Dược Lão nói xong cô nhoen miệng nở nụ cười, nghiêng người hành lễ rồi nhẹ giọng lên tiếng.

“Cảm ơn Triệu sư huynh, Đoan sư huynh và Thượng Quan sư huynh đã ra tay tương trợ, Doanh Nguyệt vô cùng cảm kích!”

“Doanh sư đệ đừng khách sáo! ... Hy vọng chúng ta cùng nhau hợp sức sẽ mang lại một kết quả tốt đẹp cho Khang nhi!” – Thượng Quan Thanh khẽ mỉm cười, lịch thiệp đáp lời.

Lâm Khả Doanh hít sâu một hơi rồi tỉ mỉ trình bày trình tự của những tiến trình trị thương cho bé con xinh đẹp để tất cả mọi người đang có mặt trong phòng nắm bắt tường tận.

Lâm Khả Doanh trước đây là một kỳ tài trong lĩnh vực phẫu thuật ngoại khoa, cô đã từng đứng trước hàng trăm vị giáo sư bác sĩ thuyết trình về những

ca phẫu thuật quan trọng do mình đảm nhiệm nên khi nói về lĩnh vực chuyên môn của mình trước mặt những nam tử xa lạ này cô không hề rụt rè e ngại.

“Doanh sư đệ, đệ khẳng định cái gọi là phẫu thuật kia sẽ không gây ảnh hưởng đến tính mạng của Khang nhi đúng không?” – Đoan Thạch hoang mang lên tiếng hỏi.

“Vâng!” – Lâm Khả Doanh không do dự đáp lời.

“Mọi người không cần phải lo lắng, trước khi chính thức tiến hành ca phẫu thuật trên người của Khang nhi, chúng ta sẽ làm một cuộc phẫu thuật thí nghiệm trên một con khỉ lông vàng trước. Bây giờ mọi người có thể chưa hình dung ra được cách thức cùng quá trình điều trị nhưng sau khi làm thí nghiệm xong mọi người sẽ hiểu tường tận những gì đệ vừa nói!” – Lâm Khả Doanh nghiêm túc nói tiếp.

“Khi nào chúng ta tiến hành thí nghiệm?” – Nhạc Tư Dương đưa mắt nhìn cô rồi nhẹ giọng hỏi.

“Hôm nay ta điều chế thêm vài loại dược liệu cần thiết nữa là xong phần chuẩn bị, chiều nay chúng ta sẽ lên núi bắt một con khỉ sau đó dùng thủ pháp mà tên khốn kia đã làm với Khang nhi bẻ gãy một chiếc chân của nó, sáng mai chúng ta tiến hành thí nghiệm!” – Lâm Khả Doanh suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi lên tiếng đáp lời.

“Quyết định như vậy đi!” – Nhạc Tư Dương khẽ gật đầu tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Trị thương

Vào buổi chiều, khi Lâm Khả Doanh đang ngồi trong sân chuyện trò cùng với tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang thì Nhạc Tư Dương cùng ba nam nhân tên Triệu Thuần, Đoan Thạch và Thượng Quan Thanh chậm rãi đi đến chiếc bàn bằng đá cẩm thạch chỗ cô và bé con đang ngồi, trên tay Thượng Quan Thanh là một con khỉ lông vàng óng, ánh mắt linh động, nó bị xích cổ bằng một sợi dây xích bằng bạc, điệu bộ vô cùng bất mãn.

Tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang nhìn thấy con khỉ nhỏ dễ thương linh hoạt kia lập tức phấn khích, hai mắt bé sáng rực quay sang nhìn Lâm Khả Doanh hô hào cất tiếng nói:

“Mẫu ... Ân! ... Doanh ca ca, có thể cho Khang nhi chơi đùa với nó được không?”

“Tạm thời ta có việc cần dùng đến nó, khi nào xong ta sẽ cho Khang nhi chơi đùa với nó được không?” – Lâm Khả Doanh vuốt tóc bé con xinh đẹp dịu giọng nói.

Thượng Quan Thanh đặt con khỉ trên chiếc bàn đá rồi cả nhóm xúm lại đứng xung quanh, sắc mặt người nào người nấy đều rất ngưng trọng làm cho tiểu thái tử khẽ nghiêng đầu suy nghĩ. Lâm Khả Doanh vẫn ngồi trên ghế, cô khẽ đưa mắt nhìn Nhạc Tư Dương im lặng chờ đợi hành động tiếp theo của chàng:

“Khang nhi, ta biết con rất sợ khi phải nhìn thấy cảnh tượng này một lần nữa nhưng con là nam tử hán đại trượng phu không thể cứ mãi sống trong sự sợ hãi như vậy được! ... Khang nhi, thử thách lần này con phải tự mình vượt qua!” – vừa dứt lời Nhạc Tư Dương lập tức vận nội lực vào bàn tay rồi bình thân dùng thủ pháp nhẹ nhàng bẻ gãy một chiếc chân của con khỉ nhỏ như người ta bẻ gãy một cọng cỏ trong tiếng hét chói tai vì đau đớn của nó cùng sắc mặt trắng bệch của tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang.

Lâm Khả Doanh khẽ thở dài, người phụ thân này của bé con có cách giáo dục hài tử theo tiêu chuẩn còn cao hơn Liên hiệp quốc huấn luyện lính đặc nhiệm a ... ban đầu cô cũng không tán thành cách điều trị chứng bệnh tâm lý của bé như thế này ... nhưng quả thật muốn vượt qua thử thách chỉ có một cách duy nhất là đâm đầu vào nó mà thôi ...

Cô đưa tay nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhỏ đang run rẩy của bé con xinh đẹp rồi dịu giọng trấn an:

“Khang nhi đừng sợ ... chiếc chân của chú khỉ này cũng giống như chiếc chân không chịu nghe lời kia của Khang nhi, ta sẽ có cách làm cho nó phải vâng lời! ... Nếu Khang nhi không tin thì cứ đợi mười ngày sau sẽ có câu trả lời!”

Tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang cẩn thận ôm chú khỉ nhỏ đang ngắt liếm vì đau vào lòng, bé đưa đôi mắt ửng đỏ hơi ngấn nước của mình nhìn Lâm Khả Doanh kiên định lên tiếng:

“Người nhất định sẽ chữa trị được hai chiếc chân không chịu nghe lời của Khang nhi cùng tiểu tinh tinh! Khang nhi tin tưởng người!”

Lâm Khả Doanh nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của bé con, nghe giọng nói non nớt nhưng kiên định của bé thể hiện sự tin tưởng vào cô, trong lòng cảm thấy có chút không đành lòng vì đã im lặng thỏa hiệp để phụ thân của bé dùng phương pháp trị liệu tâm lý khá tàn nhẫn này, cô mỉm cười đưa tay véo nhẹ vào chiếc má trắng trẻo của bé, giọng điệu như của một bại tướng buông vũ khí giơ tay đầu hàng.

“Tiểu tinh tinh đang bị đau, nó nằm trong lòng của Khang nhi rất thoải mái, đêm nay Khang nhi chăm sóc nó thật tốt, sáng ngày mai ta sẽ mang nó đi trị thương trước rồi sau đó mới trị thương cho Khang nhi được không?”

“Được ạ! “ – Hai mắt tiểu thái tử lấp lánh mừng rỡ lên tiếng.

Triệu Thuần và Đoàn Thạch khẽ đưa mắt nhìn nhau thần sắc ngưng trọng, Thượng Quan Thanh không nói lời nào nhưng trên khuôn mặt tuấn tú không hề tỏ vẻ khó chịu hay không tán thành, chàng ta xoay người cẩn thận đẩy chiếc xe lăn bằng gỗ đưa bé con xinh đẹp cùng con khi nhỏ trong lòng bé về phòng.

Nhạc Tư Dương đưa mắt nhìn Lâm Khả Doanh, khẽ nhủ mi tâm, không đợi chàng lên tiếng hỏi, Lâm Khả Doanh vội vàng cất tiếng nói:

“Tội nghiệp con khi, nó mới vừa bị bẻ nát xương chân mà bắt nó quăng vào một xô thì rất là không có tình người... Khang nhi bây giờ giống như một tờ giấy trắng, rất trong sáng rất lương thiện, huynh muốn giáo dưỡng hải tử thành nam tử hán đại trượng phu ta vô cùng tán thành nhưng muốn làm gì cũng cần phải có thời gian... đừng để sự thiện lương cùng tuổi thơ tươi đẹp của bé bị tước đoạt, được không?”

“Được! “ – Nhạc Tư Dương bình thản đáp lời.

Hai vị thái y Triệu Thuần và Đoàn Thạch tuy là cận thần thân tín nhiều năm bên cạnh Nhạc Tư Dương nhưng chưa bao giờ bọn họ dám tùy tiện đưa ra một ý kiến chứ đừng nói đến việc tự ý quyết định chuyện có liên hệ đến chủ tử của bọn họ như vậy: vị tiểu sư đệ này chắc hẳn không biết mình vừa đặt một chân bước vào quỹ môn quan đâu nhỉ???

Lâm Khả Doanh hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong đầu của hai vị sư huynh kia, khi nghe được câu trả lời từ miệng của Nhạc Tư Dương cô khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi đứng dậy cùng ba nam nhân còn lại đi vào trong được phòng chuẩn bị cho ca phẫu thuật thí nghiệm trên cơ thể tiểu tinh tinh.

Cả một buổi tối, Lâm Khả Doanh trình bày tên gọi, đặc điểm cùng công dụng của bộ dụng cụ phẫu thuật mà được lão vừa mang về cho tất cả mọi người được tường tận, Nhạc Tư Dương cũng lấy từ trong ngực áo ra một cuộn tờ, sợi tơ cực kỳ mỏng manh lấp lánh phản chiếu ánh nến trông như những giọt nước nhưng lại vô cùng dẻo dai chắc chắn đưa đến cho Lâm Khả Doanh:

“Cuộn tơ này được lấy từ tơ của loài tuyết tằm chỉ sinh trưởng trên đỉnh Thiên Nhai, ta nghĩ chỉ có nó mới phù hợp với những tiêu chuẩn mà người đưa ra!”

“Cảm ơn huynh! “ – Lâm Khả Doanh cảm thấy từ khi nàng cải nam trang thì giọng điệu cùng thái độ của vị biểu ca này có phần lạnh nhạt nhưng cũng không mấy bận tâm tìm hiểu cùng đắn đo suy xét.

Buổi sáng ngày hôm sau, theo đúng như kế hoạch, Thượng Quan Thanh ở trong phòng đánh cờ cùng tiểu thái tử để cho nhóm người Lâm Khả Doanh ở trong một căn phòng sạch sẽ đã được xông hương diệt khuẩn từ trước bắt đầu tiến hành thí nghiệm.

Dù cho đã được Lâm Khả Doanh giải thích tường tận từ trước nhưng khi tận mắt chứng kiến những động tác vô cùng cẩn trọng và tỉ mỉ của cô trong quá trình phẫu thuật nối lại xương chân cho con khi nhỏ, tất cả mọi người trong phòng đều không dám hít thở mạnh, chuyên tâm theo dõi từng động tác, lắng nghe từng lời cô nói:

“Khi lông vàng là động vật có cấu tạo cơ thể gần giống với con người nhất, hôm qua biểu ca chỉ dùng ba phần công lực để bẻ nát xương chân của nó có thể hiểu nôm na là vị trí của những khớp xương trên chân của con khi lúc này sẽ tương đồng với vị trí khớp xương bị gãy ở chân của Khang nhi vì chiếc chân của Khang nhi đã bị phế từ một năm trước và xương của loài khi nhỏ hơn xương người... đệ sẽ bắt đầu nối phần xương ống chân từ khớp gối trở xuống... Đưa cho đệ nhíp và kéo!...”

Lâm Khả Doanh vừa làm vừa dịu giọng giảng giải cách thực hiện cùng những kiến thức liên quan đến việc phẫu thuật nối ghép xương trên cơ thể người cho mọi người hiểu rõ. Trong căn phòng sáng rực, Lâm Khả Doanh lại trở về làm một bác sĩ khoa ngoại đang bình tĩnh cùng tự tin tiến hành một ca phẫu thuật trong sự kính ngạc lẫn thán phục của những nam nhân đang im lặng quan sát lẫn ngấm nhìn.

Cuộc thí nghiệm kéo dài từ sáng đến đầu giờ chiều mới kết thúc. Lâm Khả Doanh cầm lấy chiếc khăn Triệu Thuần vừa đưa đến lau vội những giọt mồ hôi rịn ra trên trán rồi thở phào một hơi, vui vẻ lên tiếng nói:

“Ca phẫu thuật đã xong!... Chúng ta chỉ chờ tan hết thuốc mê, tiểu tinh tinh dậy sau đó theo dõi nó thêm ba ngày nữa, nếu nó vẫn tỉnh táo không có dấu hiệu bất thường thì sẽ nhanh chóng tiến hành phẫu thuật cho Khang Nhi. Xương chân Khang nhi to hơn xương của tiểu tinh tinh nên sẽ mất nhiều thời gian và mức độ phức tạp cũng cao hơn, nhưng nhìn chung thì quá trình phẫu thuật vẫn sẽ đi theo những trình tự và cách làm giống như đệ vừa làm!... Mọi người có thể về phòng tắm rửa nghỉ ngơi rồi!”

“Tiểu Nguyệt!... Con quả nhiên là một bảo bối vô giá a! “ – Dược Lão tự hào vỗ đầu cô rồi cất lời khen ngợi.

“... Tất cả đều nhờ gia gia đã bỏ thời gian cùng tâm huyết chỉ dạy cho con đó! Danh sư xuất cao đồ mà! “ – Lâm Khả Doanh nắm lấy cánh tay của ông vui vẻ đáp lời.

Sau ba ngày theo dõi những biểu hiện cùng quá trình hồi phục của tiểu tinh tinh, Nhạc Tư Dương đồng ý để cho Lâm Khả Doanh tiến hành phẫu thuật cho tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang. Công tác chuẩn bị cũng tỉ mỉ và kỹ lưỡng hơn lần trước rất nhiều.

Thượng Quan Thanh sau khi nghe Triệu Thuần và Đoàn Mộc tường thuật lại quá trình diễn ra ca phẫu thuật thí nghiệm cũng khẩn thiết đề nghị với Lâm Khả Doanh xin được hỗ trợ. Lâm Khả Doanh vốn có cảm tình với những người ham học hỏi và nhiệt tình nên vui vẻ đồng ý. Sáu người lại chụm đầu vào

bàn bạc kế hoạch sau đó phân công nhiệm vụ cụ thể cho từng người.

“Khang nhi hãy mơ những giấc mơ thật đẹp nha! “ – Lâm Khả Doanh cúi thấp người hôn lên trán bé con xinh đẹp rồi đeo chiếc khẩu trang bằng lụa do cô tự may vào, cô hít sâu một hơi rồi bắt đầu tiến hành ca phẫu thuật.

Nhạc Tư Dương và Dược Lão ngồi hai bên chậm rãi vận khí tức truyền vào hai cánh tay của Nhạc Nghiêm Khang giúp bé điều hòa nhịp thở cùng thân nhiệt. Triệu Thuần cùng Đoàn Thạch đứng ở hai bên trái phải của Lâm Khả Doanh chịu trách nhiệm lấy dụng cụ và hỗ trợ khi cô yêu cầu, Thượng Quan Thanh đứng bên cạnh Lâm Khả Doanh cầm sẵn khăn giúp cô chậm mồ hôi vì để có đủ ánh sáng cần thiết, bọn họ phải đốt rất nhiều ngọn nến được làm bằng sáp ong tinh khiết kết hợp với những viên dạ minh châu được bố trí trên trần nhà nên nhiệt độ trong căn phòng lúc này cao hơn nhiệt độ bên ngoài khá nhiều.

Tất cả mọi người đều tập trung cao độ tiến hành ca phẫu thuật.

Đúng như những lời Lâm Khả Doanh nói, ca phẫu thuật của tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang mất nhiều thời gian và phức tạp hơn ca phẫu thuật cho tiểu tình tình gấp nhiều lần, Lâm khả Doanh đứng tí mẫn nổi lại từng mảnh xương gãy, từng đốt xương bị lệch cho bé con xinh đẹp từ khi trời tối cho đến lúc vàng trắng tròn xuất hiện trên bầu trời. Khi cô chậm rãi dùng kéo cắt đứt sợi chỉ dùng để khâu lại vết thương trên chân của tiểu thái tử thì mọi người mới dám thở mạnh.

“Chúng ta đã hoàn tất ca phẫu thuật! ... Do thuốc gây mê được điều chế từ Mạn Đà La dùng cho Khang nhi khá nhiều nên Khang nhi sẽ ngủ thêm bốn canh giờ nữa mới có thể tỉnh dậy! ... Mọi người tranh thủ nghỉ ngơi rồi túc trực theo dõi Khang nhi như đã được phân công! ... Cảm ơn tất cả mọi người! “ – Lâm Khả Doanh nghiêng người thật sâu cúi đầu cảm ơn những người đã hết lòng hỗ trợ cô thực hiện ca phẫu thuật này.

“Doanh đệ, chúng ta không dám nhận lễ của đệ đâu! ... Chúng ta phải cảm ơn đệ mới đúng! ... Chúng ta thật sự được mở rộng tầm mắt lần học thêm được rất nhiều thứ! “ – Đoàn Thạch vỗ nhẹ vào vai Lâm Khả Doanh cảm kích lên tiếng nói.

Triệu Thuần và Thượng Quan Thanh nghiêng người cúi đầu đáp lễ rồi bước theo Dược Lão và Đoàn Thạch đi về phòng của mình.

“Ui da! ... “ – Lâm Khả Doanh vừa nhấc chân muốn bước đi bất giác nhăn trán khẽ than một tiếng. Cô chỉ lo tập trung phẫu thuật mà không cảm nhận được thời gian mình đã đứng kéo dài từ sáng đến tận tối, thậm chí còn không nhận ra đôi chân của mình đã tê cứng từ rất lâu.

“Ân! “ – Lâm Khả Doanh bất ngờ thốt lên một tiếng khi thấy mình lại được Nhạc Tư Dương bế ngang người: Tên này đừng có bế cô theo kiểu bế nương tử vào động phòng như vậy có được không??? Cô không thích như vậy đâu a!!!

“Đây đâu phải là lần đầu ta bế nàng, tại sao sắc mặt nàng lại khó coi như vậy? “ – Nhạc Tư Dương bế cô trên tay vừa nhấc chân bước đi vừa nhẹ giọng hỏi.

“Ta không thích bị bế theo kiểu này! ... Rất không thoải mái! “

“Vậy sao? “

“Ân! “

“Nhưng ta thích! “

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Phát Cổ

Tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang ngủ một giấc thật sâu đến tận năm canh giờ sau mới tỉnh dậy, trước khi ngủ bé đã cầu xin Thượng Đế lão nhân gia cho người đầu tiên bé nhìn thấy khi tỉnh dậy là phụ thân cùng mẫu thân của bé, bé không biết như vậy có bị gọi là “chơi ăn gian” giống như mẫu thân của bé hay nói mỗi khi người bị phụ phụ thân tìm thấy trong lúc bé bé trên tay cùng chơi trốn tìm hay không??? ... “Thượng Đế lão nhân gia ơi, người có nghe được lời khẩn cầu của Khang nhi không??? “

Nhạc Nghiêm Khang nhắm chặt mắt một lúc thật lâu mới gom đủ can đảm mở mắt nhìn xung quanh. Người đầu tiên bé nhìn thấy là phụ thân đại nhân của bé đang ngồi trên một chiếc ghế sát bên cạnh giường, trên tay người là một bản tấu chương ... “Vậy là bé không nhìn thấy được mẫu thân của bé rồi ... mẫu thân đã hứa là sẽ ở bên cạnh bé kia mà! “ – Nhạc Nghiêm Khang cup mắt cố gắng không òa khóc vì tủi thân cùng thất vọng.

“Ân! “ – Nhạc Nghiêm Khang khẽ thốt lên rồi vội vàng mở mắt, vừa rồi có một cái gì mềm mại vừa cọ cọ vào người bé, bé lập tức đảo mắt nhìn xuống tìm kiếm ...

“Mẫu thân của bé quả nhiên rất giữ chữ tín nha! ... Mẫu thân của bé không có gạt bé giống như mấy tên thái giám trong cung nha! ... Mẫu thân của bé cũng rất yêu bé đó nha!”

Tiểu thái tử mỉm cười đến vui vẻ, hai giọt nước mắt khề lăn dài trên gương mặt vô cùng đáng yêu khi bé con nhìn thấy cái mềm mềm cọ vào người bé là chính là mái tóc mềm mại của mẫu thân nhà bé.

Nhạc Tư Dương khẽ vuốt ve khuôn mặt tuy có phần xanh xao của hài tử nhẹ giọng lên tiếng:

“Khang nhi tỉnh dậy rồi à! ... Mẫu thân của con nhất định phải vừa ôm tay con vừa ngủ đó! ... Nàng ấy nói Khang nhi sẽ rất buồn nếu khi tỉnh dậy mà không thấy nàng bên cạnh!”

Tiểu thái tử lại được dịp công khai sự ủy mị, thút thít khóc trước mặt phụ thân của bé, phụ thân của bé không thích hài tử ẻo lả yếu đuối nhưng bé thì lại rất mong manh dễ vỡ aaa!

Nhạc Tư Dương khẽ nhủ mi tâm khi tiếng thút tha thút thít kia đã thành công đánh thức cái tên nữ cải nam trang đang ngồi bệt xuống sàn nhà, gục đầu vào cạnh giường ôm tay hài tử nhà chàng mà ngủ kia tỉnh dậy.

Lâm Khả Doanh lấy tay dụi dụi mắt rồi lập tức chồm người lên nhìn vào cục bông đang thút thít khóc, cô khẽ vuốt tóc bé, mềm mại lên tiếng:

“Ta thấy Khang nhi ngủ rất ngon, trong lúc ngủ còn mỉm cười nữa mà, sao bây giờ tỉnh dậy lại khóc như vậy? ... Chân con đau lắm phải không?”

Tiểu thái tử lắc lắc cái đầu nhỏ nhắn, hít vào một hơi thật sâu cố gắng nín khóc khề lên tiếng, giọng nói non nớt đứt quãng vì cố kiềm nén

“Lần đầu tiên ... Thượng Đế lão nhân gia nhận lời Khang nhi cầu xin ... Khang nhi vui quá ... nên khóc!”

“Àn! “— mẫu thân của bé khề thốt lên.

“Hừm? “— phụ thân đại nhân nhà bé lại trầm giọng.

Ba ngày sau đó cuộc sống của tiểu thái tử chỉ xoay quanh những việc như: ăn, uống thuốc rồi đi ngủ ... chiếc chân không chịu nghe lời kia cũng càng lúc càng bắt đầu.

Lâm Khả Doanh mang một chậu nước ấm vào phòng, cô vừa xắn cao tay áo chuẩn bị giúp Khang nhi dùng khăn sạch lau người thì đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, cô chống hai cánh tay xuống mặt bàn cố gắng đứng vững nhưng khung cảnh trước mắt lại mờ mờ ảo ảo, toàn thân như có hàng trăm con kiến bò trên da thịt làm cô ngứa ngáy bên trong cơ thể lại khô nóng làm cho cô cảm thấy cực kỳ khó chịu, bàn tay của cô bắt gặp cọ xát bên ngoài lớp áo, y phục trên cơ thể bị những động tác của cô làm cho xộc xệch, một phần xương quanh xanh thắp thoáng hiện ra.

Lâm Khả Doanh cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể tăng lên cao, cô cắn chặt môi cố lấy giọng điệu bình tĩnh, hai mắt không nhìn vào Khang nhi mà chỉ lên tiếng nói:

“Khang nhi ... ta có việc gấp phải đi ra ngoài một lúc! ... Lát nữa con nhờ Triệu thúc thúc giúp con lau người rồi đi ngủ biết không?” — vừa dứt lời cô xoay người lao thẳng ra khỏi phòng.

Nhạc Tư Dương và Dược Lão đang từ dược phòng rào bước đi đến phòng của tiểu thái tử, khi vừa nhìn thấy Lâm Khả Doanh chạy như bay từ phòng Khang nhi chạy thẳng về phía thác nước ở sau cánh rừng trúc, hai người họ lập tức đưa mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng đuổi theo sau Lâm Khả Doanh.

Lâm Khả Doanh càng lúc càng mất đi ý thức, cô chỉ có cảm giác những ngọn gió đêm làm cho cơ thể đang nóng rực này của cô cảm thấy dễ chịu nên vừa chạy vừa đưa tay cời bỏ từng lớp y phục trên người, y phục như những dải lụa màu thiên thanh rơi xuống theo từng bước chân vội vã của cô trong đêm tối tạo nên một khung cảnh ngập tràn xuân sắc. Lâm Khả Doanh chạy đến dòng suối cũng là lúc trên người cô chỉ còn mặc chiếc áo yếm màu thiên thanh thêu những đóa hoa mộc lan màu hồng phấn xen kẽ những đóa hoa màu trắng. Cô đứng trước dòng suối do thác nước tạo thành một lúc rồi không ngần ngại bước nhanh xuống dòng suối tiến thẳng về phía thác nước, đi đến chỗ mực nước cao đến phần xương quai xanh của mình rồi chìm cơ thể trong làn nước mát lạnh.

Nước suối về đêm trở nên lạnh ngắt lúc này lại giống như một liều thuốc quý giá làm cho cô cảm thấy dễ chịu, từng giọt nước nhấp nhô nhẹ nhàng chạm vào da thịt làm cho cô cảm thấy như được vuốt ve, chiếc môi nhỏ bắt gặp phát ra những tiếng ngậm nga.

Dược Lão và Nhạc Tư Dương đứng trên bờ suối quan sát hết một loạt hành động vừa rồi của Lâm Khả Doanh, hai người chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau Dược Lão khẽ lắc đầu, ảo não lên tiếng:

“Dục cô cuối cùng đã phát tác! Lão phu và điện hạ đành phải đứng ở đây túc trực chờ đến khi cô trùng hết phát tác sẽ đem nha đầu này về lại phòng!”

“Á!”

Dược Lão vừa dứt lời lại nghe một tiếng hét vang đến bên tai, ông chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy Nhạc Tư Dương nhún mũi chân phi người bay đến chỗ tiểu Nguyệt nhà ông đang ngậm mình. Dược Lão không suy nghĩ nhiều, ông cũng phi người bay đến chỗ hai người họ.

Nhạc Tư Dương lúc này cũng trầm mình trong dòng suối, mực nước ngập đến phần xương quai xanh Lâm Khả Doanh nhưng lại chỉ ở mức dưới ngực chàng, hai bàn tay của chàng lúc này đang nâng cao khuôn mặt của cô sưng sốt nhìn dòng chất lỏng màu đỏ ấm nóng phun ra từ hai cánh mũi cao mà không biết phải làm thế nào để ngăn dòng máu này tràn ra ngoài ... máu của cô tuôn ra càng lúc càng nhiều, gương mặt trắng mẩy bắt phàm của chàng càng ngày càng tái nhợt!

“Khốn kiếp! “ – Được Lão nghiêng rặng không ngăn được sự tức giận lớn tiếng mắng.

“Quốc sư, Lam Nguyệt xin giao lại cho ta! “ – Nhạc Tư Dương ôm Lâm Khả Doanh nhẹ giọng lên tiếng.

“Được! Lão phu sẽ ở bìa rừng ngăn không cho người khác đi đến nơi này! ... tiểu Nguyệt xin giao lại cho điện hạ! “

Nhạc Tư Dương chậm rãi gạt đầu thay cho câu trả lời, chàng đưa mắt nhìn theo bóng dáng của Được Lão cho đến lúc nhìn bóng ông khuất trong rừng trúc.

Chàng dịu dàng đưa mắt nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đã tái nhợt cùng dòng máu nóng không ngừng trào ra từ chiếc mũi nhỏ nhắn của cô, bàn tay thon dài của chàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô rồi nghiêng đầu đặt vào làn môi của cô một nụ hôn, bàn tay còn lại cũng dịu dàng mon trớn phần lưng trắng ngần mịn màng.

“Ừm! “ – Lâm Khả Doanh cảm thấy vô cùng dễ chịu, cô khẽ nhủ này, hai cánh môi vô thức hé mở như một bông hoa vừa nở không chút ngại ngùng mút trọn đôi môi của chàng vào trong khoang miệng của cô, tham lam cắn mút, tham lam giữ chặt chiếc môi mềm kia làm của riêng mình, nhất quyết không chịu tách rời hai cánh môi của mình ra khỏi bờ môi của chàng.

Dòng máu đỏ tươi ấm nóng không biết từ khi nào đã không còn trào ra khỏi chiếc mũi nhỏ của cô nữa, Nhạc Tư Dương kiên quyết tách chiếc môi của mình ra khỏi cánh môi ngọt ngào thơm mềm của Lâm Khả Doanh, chàng vốc từng ngụm nước suối rửa sạch vết máu còn đọng lại trên khuôn mặt của cô rồi cong môi nở nụ cười.

Lâm Khả Doanh lại nhủ mảy tỏ vẻ khó chịu giống hệt một tiểu hài tử đang ăn hồ lô ngào đường mà bị người khác giật mất cây hồ lô mình cầm trên tay, hai bàn tay cô chạy loạn trước ngực áo của chàng rồi bất ngờ vung tay giật tung chiếc đai lưng thắt ngang hông chàng làm cho từng lớp y phục trên người chàng từng lớp bung ra, chiếc đai lưng cản những viên ngọc lục bảo quý giá của chàng cũng bị cô thuận tay ném ra xa.

Lâm Khả Doanh vẫn nhắm mắt làm theo những gì bản năng của cô mách bảo nên không biết những hành động vừa rồi của nàng hiện ra trong đôi mắt màu nâu sâu hun hút của Nhạc Tư Dương lại tràn đầy sự bao dung cùng nuông chiều. Chàng kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô rồi cùng cô đi vào khu vực nước nông hơn, mực nước lúc này chỉ còn cao đến ngang hông của cô mà thôi.

“Nàng chơi ăn gian! “ – Nhạc Tư Dương kẻ cánh môi của chàng vào tai nàng khẽ nói, nói xong chàng còn cắn nhẹ vào vành tai cô, động tác vô cùng khiêu khích.

Nhạc Tư Dương lại ôm chặt chiếc eo nhỏ của Lâm Khả Doanh kéo cô ngã vào lòng chàng, bàn tay của chàng nhanh chóng giật tung chiếc yếm màu thiên thanh xinh xắn ra khỏi cơ thể của cô rồi nghiêm cẩn ngắm nhìn.

Lâm Khả Doanh khẽ rướn cao người ưỡn ngực cảm nhận từng đợt gió mát lạnh thổi đến, cơ thể cùng những đường cong hoàn mỹ, làn da trắng như bạch ngọc thượng hạng cùng những giọt nước trượt xuống trên làn da mịn màng của cô càng làm cho cô trở nên tuyệt mỹ. Nhạc Tư Dương một tay đỡ lấy tấm lưng trần mảnh mai của cô, vùi đầu vào khuôn ngực tuy chưa phát triển toàn diện nhưng đã đầy đặn và mềm mại, chân ngực cao, vòng ngực cong vút cùng hai nụ hoa màu hồng đào vênh cao, tham lam xoa nắn cắn mút.

Lâm Khả Doanh khẽ ngậm nga, cơ thể như muốn được lấp đầy bởi sự thoải mái đang mon trớn trên tầng gác da thịt, hai cánh tay cô vòng qua ôm lấy chiếc cổ của Nhạc Tư Dương rồi áp sát cơ thể của mình vào cơ thể của chàng.

“Nhan Lam Nguyệt, mở mắt ra nhìn ta! “ – Nhạc Tư Dương khàn giọng ra lệnh, giọng điệu uy nghiêm của một bậc đế vương đã thành công làm cho Lâm Khả Doanh ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê từ từ mở mắt.

“Àn! “

Lâm Khả Doanh ngẩn người nhìn ngắm nam tử vừa quen thuộc nhưng vừa xa lạ trước mặt, khuôn mặt trắng mẩy tuyệt luân của chàng hoàn hảo không có bất cứ tí vết nào, đôi mắt nâu sâu hun hút, khóe môi đỏ như son cong cong dụ hoặc.

“Nhan Lam Nguyệt! ... cả cuộc đời này nàng chỉ có một trọng phu duy nhất ... người đó chính là ta, Nhạc Tư Dương! “

Lâm Khả Doanh nhón miệng mỉm cười, khẽ gạt đầu đồng ý.

“Ừm! ... A!!!“

Hai cánh tay của Lâm Khả Doanh ôm chặt lấy chiếc cổ của Nhạc Tư Dương làm điểm tựa, cơ thể uyển chuyển lác lác theo những nụ hôn ấm nóng, cô có cảm giác cơ thể của mình bị xé rách rồi lại nhanh chóng được lấp đầy, cứ như vậy cô đắm chìm trong từng đợt, từng đợt cảm giác đau đớn cùng khoái cảm như những cơn sóng tràn vào bờ cát rồi lại chậm rãi tan ra thành muôn ngàn bọt biển. ...

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Ra đi

“Um! “ – Lâm Khả Doanh nhú chặt mi tâm rồi giật mình tỉnh giấc. Cô chống cánh tay xuống giường lấy thể ngồi dậy, cảm thấy toàn thân vô lực vì mệt mỏi, phần thân dưới lại âm ỉ đau ... Lâm Khả Doanh nhắm mắt cố gắng lục lại những kí ức còn sót lại ... nhưng trong đầu cô lúc này chỉ là những hình ảnh rời rạc mờ lung tựa như một giấc mơ, cô càng cố nhớ lại thì những hình ảnh trong đầu càng trở nên mơ hồ. Lâm Khả Doanh đưa mắt nhìn xuống kiểm tra thân thể của mình, những dấu vết vừa trải qua một đêm hoan ái kịch liệt vẫn còn lưu lại trên mỗi lần trên cơ thể của cô cùng con đau âm ỉ ở nơi đó như một chứng cứ xác thực nhất chứng minh tối hôm qua cô đã cùng nam nhân xảy ra quan hệ vượt quá giới hạn.

Lâm Khả Doanh thở một hơi thật dài, cô ngồi ôm gối mặc niệm cho sự trong trắng chưa nếm mùi ân ái của hai kiếp làm nữ nhân ... “ Tại sao những giây phút đầu tiên quan trọng như vậy của cuộc đời người con gái cô lại không thể nhớ rõ ... người đàn ông cùng cô hoan ái kia là ai cô cũng mơ mơ hồ hồ ... Lâm Khả Doanh buồn bã nhắm mắt rồi vùi đầu gục lên hai đầu gối của mình, bên tai lại văng vẳng một thanh âm uy nghiêm nhưng lại rất quen thuộc:

“Nhan Lam Nguyệt! ... Cả cuộc đời này nàng chỉ có một trượng phu duy nhất ... người đó chính là ta, Nhạc Tư Dương!”

... Nhạc Tư Dương??? ... Đó không phải là tên của vị Nhiếp Chính Vương cũng chính là Chiến Thần của Doanh Quốc được dân chúng khắp cả lục quốc sùng bái hay sao? ... Chàng ta cũng chính là một trong những nhân vật nam phụ si tình nhất mực dành trọn tình cảm cả đời cho vị khuynh thế nữ hoàng kia. ... Tại sao cô lại cùng hắn ta phát sinh quan hệ nhục cảm như thế này được chứ??? ... Có phải cô bị ảo giác nên mới nghe thấy những âm thanh vừa rồi hay không???

“Cạch!” – tiếng cửa phòng bị đẩy vào đột nhiên vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Khả Doanh, cô nhanh tay kéo chiếc mền trùm kín cơ thể rồi nghiêng đầu nhìn Dược Lão đặt chậu nước nóng trên tay lên mặt bàn rồi xoay người đóng chặt cửa phòng sau đó tiến chậm rãi bước đến đứng trước mặt cô cùng về mặt từ ái.

“Nha đầu, con tỉnh dậy lâu chưa? “ – Dược Lão yêu thương xoa đầu Lâm Khả Doanh rồi nhẹ nhàng hỏi.

“Con vừa tỉnh dậy ... y phục cũng chưa kịp thay ... “ – Lâm Khả Doanh nhẹ giọng đáp lời.

“Tiểu Nguyệt, con hãy thật bình tĩnh lắng nghe thật kỹ những lời gia gia sắp nói “

Lâm Khả Doanh im lặng chăm chú lắng nghe những lời Dược Lão vừa nói sau đó khẽ thở dài: ... trên đời này còn có loại cổ trùng tên Dục Cỗ... hóa ra cảm giác ngứa ngáy nóng bức trên người cô tối qua là do Dục Cỗ phát tác ... vị biểu ca tên gọi Dương Tư cũng chính là vị Chiến Thần đỉnh đỉnh đại danh kia chính là viên giải dược hữu hiệu nhất đã giúp cô giữ lại được cái mạng nhỏ này ...

“Tiểu Nguyệt, ba ngày sau điện hạ sẽ mang sính lễ đến Dược Cốc cầu thân! ... Gã con cho ngài ấy là một phúc phận mà gia gia chưa bao giờ nghĩ đến! ... Con hãy ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho thật tốt! “ – Dược Lão vuốt tóc Lâm Khả Doanh rồi lên tiếng nói tiếp.

“Vâng ạ! “ – Lâm Khả Doanh khẽ đáp lời, giọng nói nhẹ như một con gió thoảng không nhận ra được cảm xúc.

“Ta đã nấu cháo cho con và tiểu thái tử rồi, con thay y phục rồi ra ngoài dùng một ít cháo để nhanh lấy lại sức! “

“Dạ! “

Dược Lão vuốt chòm râu dài, gật gù tỏ ý hài lòng rồi xoay người bước ra khỏi phòng. Lâm Khả Doanh vẫn ngồi im lặng, trong đầu là những suy nghĩ cùng cảm xúc rối rắm tơi vò.

* Lâm Khả Doanh bây giờ chính là Nhan Lam Nguyệt! Mày còn phải trả thù, còn phải đi tìm Hiểu Băng, Tâm Như và Nhục Ngôn ... Bản thân mày còn không biết mày sống được thêm bao lâu nữa ... mày tốt nhất đừng có làm liên lụy đến người khác! ... Người ta chẳng qua niệm tình mày vừa cứu hài tử của hắn, không nhẫn tâm nhìn thấy mày xuất huyết tới chết nên mới xả thân làm thuốc giải cứu mày một mạng ... Người ta vốn không có tình cảm gì với mày hết vì người ta đã có người trong lòng rồi ... Mày có thể ôm cái suy nghĩ cùng phụ tử bọn họ trở thành một gia đình nhỏ sống cuộc sống vui vẻ nhàn tản đến trọn đời được hay sao??? ... *

Lâm Khả Doanh nhú chặt mi tâm suy nghĩ, hai bàn tay nắm chặt chiếc chăn mềm mại vẫn còn thoang thoảng hương thơm nghiễm túc đưa ra quyết định về tương lai của bản thân mình.

Lâm Khả Doanh dùng nước ấm và khăn sạch lau người sạch sẽ, cô thay y phục rồi mở cửa phòng bước ra phòng khách ngồi xuống cùng Dược Lão và Khang nhi dùng điểm tâm.

Tiểu thái tử Nhạc Nghiêm Khang nhìn thấy mẫu thân của bé vô cùng xinh đẹp trong y phục màu thiên thanh quen thuộc thì phần khởi không thôi, sau khi ăn hết chén cháo của mình, bé dùng khăn lau miệng sạch sẽ rồi uống hết một tách trà ấm mới khẽ nghiêng người kê miệng vào tai Lâm Khả Doanh thủ thủ tâm sự:

“Mẫu thân a ... người sắp trở thành chính thê của phụ thân rồi đó! ... Trong nhà phụ thân ngoài những nô tì là nữ nhân ra thì không có thiếp thất a! ...

Sáng nay phụ thân cùng với các vị quan gia kia hồi cung là để chuẩn bị sinh lễ đến đây cầu thân,, xin phép Dược thái gia gia cho người thành thân với mẫu thân đó! ... Khang nhi cảm thấy vô cùng vô cùng hưng phấn nha! “ – tiểu thái tử cười đến híp mắt, cái đầu nhỏ không ngừng lắc lư, chiếc miệng xinh xắn khoe ra hết hai hàm răng trắng.

“Khang nhi, ta sẽ làm những động tác xoa bóp để chiếc chân này của con bắt đầu có lại cảm giác ... Khang nhi cố gắng quan sát và ghi nhớ cho thật kỹ được không? ... Nếu con muốn chiếc chân này sớm hồi phục con phải dành nhiều thời gian làm những động tác xoa bóp như thế này biết không? ... Chúng ta sẽ bắt đầu xoa bóp từ vị trí khớp gối trở xuống giống như thế này...”

Lâm Khả Doanh vừa giảng giải vừa dùng hai bàn tay thon dài mềm mại thực hiện những động tác xoa bóp cho Khang nhi, cô hướng dẫn cụ thể cho Khang nhi rất nhiều bài vật lý trị liệu và từng giai đoạn thực hiện.

“Ngày mai ta sẽ hướng dẫn và thực hành cho con quan sát thêm một lần nữa, ngày mốt con phải tự làm một mình biết không? ... Con muốn nhanh chóng đi lại được bình thường thì thời gian sắp đến con phải tự lực cùng kiên trì thực hiện những bài tập này biết không ... thời gian đầu sẽ rất khó khăn nhưng nếu con kiên trì tập luyện và vượt qua được đau đớn cùng thử thách ta tin con sẽ sớm trở về với cuộc sống vui vẻ của một hài tử hiếu động ngày trước!”

“Có phụ thân cùng mẫu thân bên cạnh Khang nhi thì đương nhiên cuộc sống của Khang nhi sẽ vô cùng vui vẻ và hạnh phúc rồi!”

Lâm Khả Doanh chỉ nhẹ nhàng mỉm cười mà không lên tiếng đáp lời, cô khẽ nghiêng người dùng chiếc khăn lụa lau những giọt mồ hôi trên trán tiểu hài tử, rồi đẩy chiếc xe lăn nhỏ dẫn cậu đi đến gốc cây mơ cổ thụ, cô hái thật nhiều trái mơ vàng thơm trên cây xuống sau đó ngồi tựa lưng vào gốc cây cùng Khang nhi thưởng thức hương vị của những trái mơ chín.

“Khang nhi, gốc cây mơ này chính là nơi ta yêu thích nhất trong Dược Cốc, nếu thời gian trị thương ở Dược Cốc kéo dài, con có thể đến đây, ngồi dưới gốc mơ này nghỉ ngơi, cũng có thể ngồi ở đây đọc sách hay xem phụ thân của con luyện kiếm pháp đó!”

“Ồ! ... thì ra chỗ này là nơi mẫu thân thích nhất ... phụ thân từng kể với Khang nhi, lần đầu tiên phụ thân gặp người cũng ở tại nơi này ... lúc đó phụ thân đang ôm Khang nhi đang sốt cao trong lòng còn mẫu thân người lại xách kiếm đi gây khó dễ với phụ thân a!”

“Ân! ... phụ thân của con còn kể với con những chuyện gì nữa??? “ – Lâm Khả Doanh cắn môi, bối rối hỏi tiếp.

“... Phụ thân còn nói Khang nhi phải cố gắng trị thương, phải nhanh bình phục thì mới có thể chơi đùa cùng đệ đệ và muội muội được!!! ... “ – tiểu thái tử thành thật khai báo.

“Ân! “ – Lâm Khả Doanh đỏ mặt vội vàng xoay đầu nhìn sang hướng khác.

Nhạc Tư Dương nắm chặt bức thư trong tay, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân như phủ thêm một tầng băng dày, trầm giọng ra lệnh cho một nam tử mặc y phục dạ hành màu đen dung mạo sáng láng đang quỳ gối đợi lệnh:

“Âm Hương! Ngươi lần theo mùi hương mà bản vương đã cho tẩm vào những bộ y phục của nàng lập tức truy tìm hành tung của nàng cho ta! ... Tìm thấy nàng thì ngươi phải gọi tin báo cho ta ngay tức khắc rồi âm thầm đi theo bảo vệ nàng!”

“Thuộc hạ tuân lệnh! “ – nam tử tên gọi Âm Hương cúi thấp đầu đáp lời rồi lập tức xoay người thi triển khinh công rời đi.

“Ta có rất nhiều việc cần phải làm nên đã chọn cách không từ mà biệt như thế này, ta thành thật xin lỗi! ... Chàng có thể xem như giữa chúng ta chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện gì được không? Ta cũng không cần chàng phải chịu trách nhiệm về những việc đã xảy ra đêm hôm ấy. Cảm ơn chàng đã hết lần này đến lần khác ra tay tương trợ cứu ta thoát hiểm. Chàng và Khang nhi hãy bảo trọng!”

* Nhan Lam Nguyệt! ... Ta không thể! ... Nàng không nhớ những lời bản vương đã nói với nàng hay sao? ... Vậy thì ta sẽ làm cho nàng phải ghi nhớ thật kỹ! *

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nhặt trứng của nợ

Thành Hoa Long, Vân Quốc

“Tăng lão đệ, đây là đơn đặt hàng chế tạo binh khí và tiền công thiết kế của đệ, những loại binh khí do đệ thiết kế kiểu dáng nhỏ gọn lại rất đẹp mắt nên sau khi thợ rèn của xưởng chúng ta chế tác xong, sản phẩm bán rất chạy a! “ – vị chủ ngân quỹ của cửa tiệm Thiên Kiếm chuyên bán vũ khí dành cho giới quý tộc nhìn một tên nam nhân đầu tóc rối bù, hàm răng cửa bị mất vài chiếc răng cùng một bên mắt bị hư phải dùng một miếng da thú mềm che lại, vui vẻ lên tiếng nói, trên tay ông ta là một túi vải đựng những thỏi bạc trắng.

“Cảm ơn Tàn lão huynh đã khen ngợi, ta chỉ vẽ những mẫu binh khí đó mà thôi nhưng người tạo ra những loại vũ khí lợi hại kia chính là Thiên Kiếm Sơn Trang a ... làm sao ta dám ôm trọn hết công lao như vậy a! “ – gã nam nhân xấu xí kia nở nụ cười rộng đến tận mang tai, đưa bàn tay gầy gầy cái đầu đã rất giống cái tổ quạ của mình rồi chép miệng đáp lời.

“... Trời cũng không còn sớm, ta phải ghé túu lâu mua mấy bình rượu nữa, khi nào ta vẽ xong sẽ đến giao bản vẽ mẫu cho Tàn lão huynh. Ta đi trước đây! “

“Ân! ... Tạng đệ đi thông thả! “ – Tàn chương quỹ niệm nở tiếu khách.

Gã nam nhân xấu xí họ Tạng thông dong cát bước rồi đi, vừa đi vừa cầm túi tiền trên tay chơi trò tung hứng.

Gã nam nhân bị chốt một bên mắt cùng cái đầu tổ quạ đi ra khỏi cổng thành Hoa Long bước chân trở nên chậm rãi hơn, gã vừa đi vừa miên man suy nghĩ.

“Lần này vào thành lại không nghe ngóng được tin tức gì có giá trị hết, tin lá cải thì đầy rẫy nhưng những tin tức hữu ích lại không có đến một tin ... hôm nay lại không thu hoạch được gì rồi ... mình có nên nghiên cứu đổi sang địa điểm khác để thu thập tin tức không ta? “

“Á! “ – Gã chốt một mắt xấu xí bất ngờ bị một bàn tay nắm chặt lấy chiếc chân của gã làm gã lao đảo ngã nhào xuống đất.

“Tên khốn kiếp nào dám nắm chân ông? “ - gã ta tức giận gào lên rồi nhanh chóng lồm cồm bò dậy, đi thẳng mấy bước đến đứng chống hai tay lên hông đánh đá liếc nhìn cái tên trời đánh tự nhiên lại đi nắm chân của gã làm gã té sấp mặt xuống đất.

Cái tên trời đánh kia bộ dáng vô cùng chật vật, y phục màu trắng trên người bị bùn đất vấy bẩn, mặt mũi lấm lem nhưng lại không giống như người bị trọng thương.

“Giúp ta! “ – Tên trời đánh kia ngẩng đầu dốc hết sức lực nói ra hai từ ngắn gọn rồi gục đầu bất tỉnh.

Dương Hiểu Băng đứng chống hai tay ngang hông, ngược mắt nhìn trời ai oán cảm thán:

“Hôm nay bước chân ra đường mà quên xem lịch hoàng đạo hay sao vậy trời??? ... Nghe ngóng cả ngày trời không thu hoạch được gì phải cam cảnh công cốc lùi thui đi về đã đành ... Từ đây về đến Tiên Trúc còn cả một quãng đường dài đằng đẵng ... bây giờ còn gặp thêm cái tên đang nằm hôn mê bất tỉnh này nữa là sao??? “

Dương Hiểu Băng thở mạnh một hơi rồi cúi thấp người đỡ cái tên đang hôn mê đứng dậy, một tay vòng qua ôm lấy người hắn rồi nhún mũi chân thi triển khinh công hướng về phía rừng trúc nhanh chóng rời đi.

Về đến Tiên Trúc, Dương Hiểu Băng dịu tên trời đánh vẫn đang hôn mê bất tỉnh kia đi đến căn phòng của sư phụ nhà cô, đặt hắn ta nằm xuống giường rồi chạy đi đun nước giúp hắn lau tay lau mặt sạch sẽ.

“Ân! ... Nhà ngươi có cần đẹp hết phần của nam nhân trong thiên hạ như vậy không a??? ... “ – Dương Hiểu Băng sững sờ nhìn dung mạo phi thường tuấn mỹ hiện ra trước mắt kinh ngạc cảm thán.

“Nam nhân gì mà xinh đẹp muốn lấn át cả nữ nhân như vậy, hắn ta lại có vẻ không biết võ công chắc hẳn là bị người ta bắt cóc đem về làm nam sủng rồi!? ... Hay là mới vừa liều mạng đào hôn? ... Đào hôn để trốn tân nương hay tân lang vậy nhỉ??? “ – Dương Hiểu Băng nhíu mi tâm rồi nghiêng đầu nghĩ bộn.

“Nước! “ – tuyệt sắc mỹ nam nấp mấy môi cất giọng thì thầm.

“Đợi một chút! “ – Dương Hiểu Băng cất giọng đáp lời rồi nhanh chóng xoay người đi đến chiếc bàn trúc rót một ly trà rồi mang đến cho hắn. Cô nghiêng người một tay cầm ly trà một tay giúp hắn trở người ngồi dậy uống nước.

“... Nước trà gì mà vừa lạnh lại vừa nhạt như vậy? ... Ta muốn uống trà ấm! “ – Tuyệt sắc mỹ nam vừa hớp một ngụm trà xuống cổ lập tức chau mày thấp giọng lên tiếng.

“Ân! ... Người chờ ta một chút! ... Ta đi pha ấm trà mới cho người! ... Trà này để từ hôm qua đến giờ rồi a! “ – Dương Hiểu Băng gãi đầu thành thật đáp lời.

Chén trà trên tay tuyệt sắc nam tử khẽ run run.

Dương Hiểu Băng đẩy cửa phòng bước ra ngoài, cô vừa đi xuống nhà bếp vừa nghiêng đầu suy nghĩ.

“Hắn ta vừa tỉnh dậy mà đã chê trà nhà mình vừa nguội lại vừa nhạt với giọng điệu con nhà đại gia rồi a??? ... Mỹ nhân đúng là khó chiều chuộng mà! ... “ – Dương Hiểu Băng vẫn còn trong bộ dạng của tên chốt mắt cùng quả đầu tổ quạ lắc đầu cảm thán.

“Ta pha ấm trà mới cho người rồi đó! “ – Dương Hiểu Băng đẩy cửa phòng bước vào, trên tay là một ấm trà bằng sứ màu trắng vẽ những lá trúc màu xanh xinh xắn.

“Lần sau trước khi vào phòng nhớ gõ cửa! “ – Tuyệt thế mỹ nam đang ngồi trên giường nhũ mi tâm thấp giọng nhắc nhở.

“Ân! “ – Dương Hiểu Băng đưa mắt lờm hẩn lạnh nhạt đáp lời.

“Còn nữa, tướng mạo của ngươi quả thật rất chướng mắt ... bản thiếu gia ta không thích nhìn thấy những người cải nam trang nhưng tướng mạo nhìn không khác gì phế vật như vậy! “ – Tuyệt sắc mỹ nam nhàn nhạt nói tiếp.

“... Đây là nhà của ta! ... Ta thấy ngươi đã khỏe lại rồi thì có thể nhanh chóng rời khỏi đây để đỡ phải chướng mắt! “ – Dương Hiểu Băng xù lông đáp trả.

“À, sức khỏe của ta vẫn chưa hồi phục nên tạm thời chưa thể rời khỏi đây được! Bản thiếu gia đói rồi ngươi nhanh chuẩn bị cơm chiều cho ta đi! “ – tên trời đánh vô sỉ khê đảo mắt lướt nhìn Dương Hiểu Băng thấp giọng ra lệnh.

“Ta không nấu! “ – Dương Hiểu Băng khoanh hai tay trước ngực ngênh mặt lên tiếng.

“Ngươi! “ – Tuyệt sắc mỹ nam đưa tay ôm ngực tức giận thốt lên một tiếng rồi nhắm mắt ngất liệm.

Dương Hiểu Băng vội vàng chạy đến kịp thời đỡ lấy cơ thể vô lực của hắn để hắn không bị ngã xuống giường rồi lắc đầu bất lực, ai oán cất tiếng cảm thán:

“Ông trời a! ... Ta nhất trùng cái của nợ gì thế này??? “

Dương Hiểu Băng khóc không ra nước mắt chỉ có thể cúi đầu nhắm chặt mắt mà than thân trách phận nên không để ý khóe môi của tên tuyệt sắc mỹ nam trời đánh đang tựa đầu trên vai nàng khê cong lên.

Dương Hiểu Băng sau khi cảm thán đã đòi lại nhẹ nhàng giúp tên trời đánh kia nằm xuống giường rồi đưa tay xoa xoa cái bụng nhỏ của mình: nhắc mới nhớ cô cũng chưa ăn tối ... cả một ngày trời rong ruổi ngoài đường cô cũng đã thấm mệt ... nếu chỉ có một mình, cô chắc chắn sẽ ra con suối nhỏ tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc mà không cần phải ăn cơm chiều ... nhưng bây giờ trong nhà lại có thêm một cục nợ do chính tay cô tha về ... dù sao cô cũng phải có trách nhiệm ... lỡ giúp rồi thì cố gắng giúp cho trót! – Dương Hiểu Băng hít sâu một hơi rồi trở người đứng dậy bước ra khỏi căn phòng, lúi thủi đi xuống nhà bếp nấu cơm.

“Cộc ... cộc ... cộc! “ – Dương Hiểu Băng nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa được làm bằng thân những cây trúc màu ngọc bích.

“Vào đi! “ – giọng nam tử nhàn nhạt vang lên.

“Ngươi dùng cơm cho nóng! “ – Dương Hiểu Băng chậm rãi lên tiếng, cô đem mâm cơm trên tay đặt trên mặt bàn rồi lập tức xoay người đi về hướng cửa phòng.

“Ta không quen dùng cơm một mình, ngươi mang thêm một bộ chén đĩa vào đây cùng ta dùng cơm! “

“Ân! “ – Dương Hiểu Băng khê thở dài rồi buồn bã cất bước rời đi. Sau khi mang thêm một chén cơm và một đôi đĩa vào phòng, cô nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với tuyệt sắc mỹ nam tử tồn dùng cơm.

“... Thịt cá cô thái hơi bị dày ... hương liệu chưa đủ cân lượng nên chưa dậy mùi thơm ... rau lại xào chín quá tay nên hơi bị mềm ... cho ta thêm một chén cơm nữa! “

“Ân! “ – Chê thức ăn cô nấu nhiều như vậy sao còn muốn ăn thêm chén nữa??? ... Còn muốn đào bới thêm khuyết điểm nữa hay sao??? Rốt cuộc cô đã nhất được vị tổ tông nhà ai thế hả???

Dương Hiểu Băng có nằm mơ cũng không thể ngờ được lý do để vị Tiêu Dao Vương tuyệt thế mỹ mạo nổi danh khắp tứ phương tám hướng kia quyết định phải nghiêm khắc giáo huấn cô chỉ bởi vì trong một tủ lâu chật kín thực khách sau khi uống cạn một bình trà hưng phấn dỏng hai tai nghe một tên giang hồ thuật sĩ la o toét ngồi ở tủ lâu kể những câu chuyện bát quái mà nhân vật chính là chàng, cái tên chột một mắt đầu tóc như tổ chim nào đó lại nhoen miệng cười rồi lăm bầm cảm thán:

“Haizzz! ... Không biết tên Tiêu Dao Vương đại gái kia là người như thế nào nhỉ??? “

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thư đồng nhà đại gia

“Cạch! “ – tiếng gió khê đập vào cánh cửa phòng Dương Hiểu Băng làm cho cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Tiêu Dao Vương Lý Văn Thiên dung mạo tuyệt mỹ ôn nhuận như ngọc khoác ánh trăng bước vào phòng, bước chân nhẹ như một con gió.

Lý Vân Thiên bước đến ngồi bên cạnh giường rồi nhanh như chớp điểm huyết đạo trên người Dương Hiểu Băng làm cho cô chìm vào một giấc ngủ sâu, chàng ngồi xuống bên cạnh giường đưa mắt quan sát một thiếu nữ dung mạo tựa thiên tiên, ngũ quan tinh xảo đến mức hoàn mỹ, làn da trắng hồng mịn màng như tấm lụa được dệt từ tơ của loài thiên tằm trân quý, dung mạo của nàng tuyệt đối không hề thua kém vị thái tử Nhan Hoa Dương khuynh thế kiều mị động lòng người nổi danh khắp thiên hạ cũng chính là nữ tử duy nhất từng thành công ưu lại hình ảnh trong đáy mắt của chàng ... nhưng nữ nhân đầy tham vọng kia quá tự tin vào dung mạo của mình đến mức xem thường một vương gia chỉ biết sống nhàn tản như chàng rồi ... Chàng là Tiêu Dao Vương của Vân Quốc, chưa từng có người nào dám gọi thẳng tên chàng, chàng có tôn nghiêm của một bậc vương giả quyền quý, được giáo dục một cách vô cùng nghiêm cẩn nên chàng không thể cam bái hạ phong để phục tùng theo những chủ ý của nàng ta được ... Nàng ta không thể nhân danh tình yêu để lấp liếm cho những tham lam cùng dục vọng của bản thân giống như những lời đã nói trước mặt chàng ... Nàng ta không xứng đáng đứng chung một chỗ cùng chàng lại càng không đủ tư cách để trở thành vương phi của chàng ... Vậy nên hai từ “ đại gái “ phát ra từ cái miệng nhỏ của tiểu nha đầu đại đột này đã chạm vào vảy ngược của chàng làm chàng không thể nào tha thứ được.

“ Tiểu nha đầu là do nguoi tự chuốc lấy khổ! “ – Lý Vân Thiên khẽ cong môi rồi trở người đứng dậy nhẹ như một con gió thoảng, chậm rãi rồi bước khỏi căn phòng ngủ của Dương Hiểu Băng, chàng không buồn đưa tay đóng cửa nhưng nội lực thâm hậu lại tạo thành một luồng gió khép lại cánh cửa phòng sau lưng chàng.

Dương Hiểu Băng ngủ một giấc thật sâu mà không hề mộng mị đến tận sáng hôm sau, khi cô tỉnh dậy thì mặt trời đã ló dạng, cô bước ra khỏi cửa phòng đi đến khoảng sân nhỏ, vươn vai hít thở không khí trong lành rồi ngắm nhìn những tia nắng ban mai ấm áp lấp lánh trong những giọt sương đọng trên vòm những chiếc lá trúc như một tấm màn bằng pha lê tinh xảo tuyệt mỹ.

“ Ô! ... Ngươi ngủ đến giờ này mà vẫn còn nhân nhả như vậy hay sao? ... Mau chuẩn bị điểm tâm cho ta! “ – một giọng nam từ bất ngờ vang lên kéo Dương Hiểu Băng trở về với thực tại.

“ ... Tại sao cô lại có thể quên mất cô đã bị ma che mắt quỷ đưa đường mà tha về nhà một tuyệt sắc mỹ nam cũng chính là cái của nợ lớn nhất trong mấy chục năm sống ở cái thế giới này như vậy a??? “

Dương Hiểu Băng không quay đầu nhìn nam tử đang đứng ở dãy hành lang trước cửa phòng của hấn, chậm rãi lên tiếng nói:

“ Ta vừa thức dậy còn phải rửa mặt súc miệng sau đó còn thay trang phục rồi mới rảnh tay chuẩn bị điểm tâm cho nguoi được! “

“ ... Lại muốn cải trang thành tên thổ phi chột mắt cả lợ phát phơ kia sao? ... “ – Giọng nói nhàn nhạt của hấn lại bay đến cô tại cô.

“ ... Bộ dạng của ta như thế nào thì có liên quan gì đến nguoi? ... “ – Dương Hiểu Băng chau mày khó chịu đáp trả.

“ Hôm nay ta muốn đến Vân Long Các xem náo nhiệt! ... Ngươi có muốn đi cùng không? “

“ Vân Long Các là từ lâu nổi tiếng nhất ở thành Hoa Dương, là nơi những thư sinh tài tử thường hay lui tới uống rượu, thưởng hoa, đề thơ, bình văn hay thi thố sở học với nhau ... đó cũng là nơi thường xuyên diễn ra khung cảnh trai anh hùng gặp gái thuyền quyên trong các thoại bản nàng rảnh rồi thường đọc ... Vân Long Các này cũng có một quy định là chỉ mở cửa đón tiếp những thư sinh đọc sách thánh hiền cùng những vị tiểu thư đài các, là nơi không dành cho những hạng người phạm phu tục tử, hữu dũng vô mưu ra ra vào vào ... Tên mỹ nam tuyệt sắc khó hầu hạ này chắc hấn đã nghỉ ngơi khỏe rồi nên bắt đầu muốn đi ra ngoài vận động ... muốn biến cô thành chân sai vật đi theo hầu hạ thiếu chủ sao??? ... Đùng có mơ! “ – Dương Hiểu Băng khề nghiêng đầu dẫn đo suy xét rồi bình thân lên tiếng.

“ Vân Long Các kia không hợp khẩu vị của ta! “

“ Ân! “

“ Tốt nhất nguoi đi luôn đi, không cần quay trở lại! “ – Dương Hiểu Băng giọng điệu có chút vui vẻ gật gù tiếp lời.

“ Vậy thì không được! ... Ta đã phi cấp truyền tin cho gia phụ cùng đệ đệ của ta biết ta tạm thời nghỉ ngơi tịnh dưỡng ở Tiên Trúc rồi! “ – tuyệt sắc mỹ nam nhàn nhạt lên tiếng.

“ Ngươi! ... Tại sao nguoi biết nơi này có tên gọi là Tiên Trúc? “ – Dương Hiểu Băng lập tức xoay đầu nhìn hấn, kinh ngạc cất cao giọng hỏi.

“ Vì ta mới chính là chủ nhân thật sự của Tiên Trúc! “ – Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười lấy từ trong ngực áo ra một tờ khế ước cùng một tấm bản đồ bằng da cừu đưa đến trước mặt Dương Hiểu Băng.

Dương Hiểu Băng căng mắt lên đọc tờ khế ước cùng vị trí thuộc quyền sở hữu của hấn được khoanh vùng trên tấm bản đồ bằng nét mực đỏ, không chỉ có khu vực rừng trúc này mà gần như toàn bộ ngoại vi thành Hoa Dương đều là của hấn ... tên này là ai mà giàu có như vậy a??? – Dương Hiểu Băng kinh ngạc suy nghĩ rồi lập tức lướt mắt nhìn xuống tờ giấy được đóng mộc để xem họ tên của hấn nhưng cô chưa kịp nhìn đến tên của hấn thì tờ giấy trên tay cô lại bị hấn giật lại rồi thông thả gấp lại sau đó cất vào trong ngực áo trước ánh mắt tức tối của cô.

“ Bây giờ nguoi đang ở trong lãnh địa của ta ... thân thể của ta lại không được tốt ... nếu chẳng may ta có mệnh hệ gì thì đệ đệ của ta sẽ đến gặp quan quân trình báo ... đến lúc đó nguoi cũng không thoát khỏi liên can đâu, Tiên Trúc đẹp như vậy cũng bị phá hủy! “

“ Ta đi cùng nguoi là được chứ gì? “ – Dương Hiểu Băng khề nghiêng răng lên tiếng nói.

“Thư đồng của ta diện mạo ít ra cũng phải sáng láng ưu mỹ, bản công tử cho người thời gian một chung trà để chuẩn bị! “ – tên mỹ nam trời đánh nhàn nhật nói tiếp, nói xong chậm rãi xoay người cất bước rời đi.

“Tại sao người biết ta là nữ cái nam trang? “ – Dương Hiểu Băng đưa mắt nhìn hắn nghiêm túc hỏi, trên khuôn mặt tuyệt sắc biểu lộ ra một sự uy nghiêm xuất phát từ tận xương tủy.

“Ta cảm nhận được! “ – Lý Vân Thiên nhàn nhật đáp lời. Chẳng không thể nói cho tuyệt sắc nữ nhân cùng thần sắc uy nghiêm trước mắt biết rằng chàng biết nàng là nữ nhân trong lúc nàng dùng kinh công đưa chàng đến đây trên cơ thể nàng tỏa ra một mùi hương thơm ngát cùng phần xương quai xanh thấp thoáng ẩn hiện phía sau lớp áo.

“Người tên là gì? “ – Dương Hiểu Băng tiếp tục truy hỏi.

“Ta tên Vân Thiên! “ – Lý Vân Thiên nhàn nhàn lên tiếng.

Dương Hiểu Băng khẽ gật đầu rồi xoay người cất bước đi về phía căn phòng của mình.

“... Mấy ngày hôm nay cô bị sao quả tạ chiếu hay sao mà tự nhiên lại gặp nhiều chuyện xúi quẩy như vậy a??? ... Tự đứng ở Tiên Trúc lại mọc ra một tên chủ nhân ... cô trở thành kẻ nhập cư phi pháp ... bây giờ lại biến thành thư đồng theo hầu công tử đi thưởng trà đàm đạo ... Có ai có thể cho cô biết lý do tại sao cô lại thành ra thế thảm như vậy được không a??? “

Dương Hiểu Băng vừa ảo não than thở trong bụng vừa mở tủ quần áo chọn ra một bộ y phục nam nhân tương đối trang nhã, áo trắng quần xanh lá nhạt trên áo thêu những chiếc lá trúc màu xanh nhã nhặn, cô dùng một tấm lụa dài mềm mại thoáng mát quấn ngang phần ngực và eo rồi nhanh chóng mặc y phục vào, mái tóc dài được cô búi cao rồi dùng một cây trâm bằng gỗ đơn giản cố định lại sau đó dùng một cây bút lông chấm vào hộp bùn khoáng đã được phơi khô lọc sạch rồi tán mịn về hàng chân mày dày và rậm hơn, đôi môi đỏ như son phải bôi lên một lớp phấn hoa để làm cho nhợt màu ... Sau một hồi lúi húi tỉ mỉ hóa trang khi nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong chiếc gương bằng pha lê Dương Hiểu Băng mới thở phào một hơi, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Tuyệt sắc mỹ nam tên gọi Vân Thiên kia cũng đã thay y phục xong đang nhàn nhã thưởng trà, toàn thân bạch y thánh khiết, đầu cài kim quan ngân sắc đơn sơ giản dị nhưng khi kết hợp cùng diện mạo phi thường tuấn mỹ ôn nhuận như ngọc của hắn lại làm cho hắn như một vị trích tiên nho nhã phi phàm thoát tục.

Dương Hiểu Băng ngẩng ngẩng nhìn dung mạo bất phàm của Lý Vân Thiên còn chàng lại hững hờ lướt mắt nhìn cô biến thành một thiếu niên mặt mũi khôi ngô sáng láng nhưng không có điểm gì nổi bật rồi nhàn nhật cất tiếng nói:

“Đi thôi! “

“Ân! “ – Dương Hiểu Băng nhẹ nhàng gật đầu khẽ đáp.

“Người phải cúi đầu thưa dạ vâng, công tử! “ – trích tiên mỹ nam chau mày lên giọng dạy bảo.

“Dạ vâng, công tử! “ – Dương Hiểu Băng khẽ nghiêng rặng cúi đầu thấp giọng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tấu khúc

Dương Hiểu Băng ngẩng đầu ngược nhìn tấm bảng hoành phi lớn được dát vàng ròng đề ba chữ “Vân Long Các “ bằng mực đen óng ánh sắc hoàng kim, nét chữ hữu lực nhưng những đường nét lại mềm mại uốn lượn vô cùng sinh động hài hòa đã tạo nên một tác phẩm tuyệt đẹp, nghe đồn tấm hoành phi này do đích thân vị Tiểu Dao Vương của Vân Quốc hạ bút đề danh, là một đặc ân to lớn mà chủ nhân của Vân Long Các nhận được nên vạn phần trân quý.

“Vào thôi! “ – Lý Vân Thiên nhàn nhật lên tiếng.

“Dạ vâng, công tử! “ – Dương Hiểu Băng thấp giọng đáp lời.

Hôm nay quả nhiên là một ngày đặc biệt, Dương Hiểu Băng bước vào sảnh lớn của Vân Long Các đã thấy khách khứa đông nghịt, một tiểu nhị trạc tuổi của cô tiến lại gần tuyệt sắc mỹ nam hắc ám cúi thấp người hành lễ rồi lễ phép cất tiếng hỏi:

“Thưa công tử hôm nay Vân Long Các tổ chức ngày hội ngâm thơ đối ẩm cùng tranh tài về cầm kỳ thi họa nên đã gần như kín chỗ, hiện tại chúng tôi chỉ còn lại hai bàn trà trống ở phía hành lang thôi ạ! “

“Được, cho ta một bàn! “ – mỹ nam hắc ám nhàn tản lên tiếng.

Dương Hiểu Băng theo sau Lý Vân Thiên đi đến một chiếc bàn trà bằng đá cẩm thạch màu xanh lá rồi khẽ cúi đầu nghiêm cẩn đứng ở phía sau lưng của chàng giống như những thư đồng khác đứng hầu thiếu gia nhà mình, cô âm thầm cầu trời khấn phật cho cái buổi đối ẩm đề thơ hôm nay không có cái quái gì hay ho đặc sắc để vị đại gia này nhanh chóng trở về nhà dùm cô chứ không hai chiếc chân của cô sẽ bị dày vò a!!!

Đúng như những gì cô dự đoán, cái buổi ngâm thơ đối ẩm này chẳng qua là một cơ duyên để cho các tài tử gặp gỡ giai nhân và ngược lại, bằng chứng là tên tuyệt sắc mỹ nam hắc ám tựa trích tiên hạ phàm kia ngồi còn chưa ấm chỗ đã có không biết bao nhiêu vị tiểu thư đài các lướt qua lướt lại khẽ nghiêng người e ấp thi lễ rồi e thẹn mỉm cười, gò má người nào người nấy hây hây ửng đỏ vì thẹn thùng không biết nên mở lời như thế nào để có thể vinh hạnh được ngồi cùng bàn thưởng trà đối ẩm với hắc tá. Còn cái tên mỹ nam hắc ám cử chỉ nho nhã hữu lễ nhàn tản thưởng trà, theo dõi những cuộc so tài về thi từ ca phú.

“Công tử, Tích Tích vừa họa xong một bức tranh, kính mong công tử lưu bút đề thơ tặng cho tiểu nữ làm vật kỉ niệm được không ạ? “ – Vị cô nương mặc y phục màu trắng thêu những đóa hoa anh đào màu đỏ, dung mạo xinh đẹp thanh tao từ trên đài cao bước đến chiếc bàn Dương Hiểu Băng đang đứng nghiêng người thi lễ trước mặt Lý Vân Thiên rồi mềm mại lên tiếng.

“Thành thật xin lỗi, ta không thể đáp lại sự thịnh tình cùng ưu ái này của cô nương được! “ – mỹ nam hắc ám vẫn ngồi trên ghế nho nhã chối từ.

“Vị công tử này có lẽ là người từ phương xa đến nên không biết rõ luật lệ của Vân Long Các chúng ta rồi, nếu ở Vân Long Các khi được các vị tiểu thư hay những cô nương trong các xin đề thơ mà không đáp ứng không cần biết nguyên nhân là gì đều bị phạt ba chung rượu đây! ... “ – một tiểu a hoàn nhanh nhẹn dễ thương theo hầu sau lưng của mỹ nhân tên gọi Tích Tích khẽ nghiêng người thi lễ rồi vui vẻ lên tiếng nói. Tích Tích mỹ nhân cũng đưa bàn tay thon dài trắng nõn của mình rút đầy ba chung rượu to rồi mỉm cười xinh đẹp dịu dàng lên tiếng:

“Công tử, xin mời! “

Lý Vân Thiên khẽ cong môi rồi nhàn tản cầm lấy một chung rượu đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

Bàn tay của Tích Tích mỹ nhân đã rất đẹp nhưng bàn tay của chàng lại còn đẹp hơn của nàng ta gấp mấy lần, khí chất cao quý cùng thần thái nho nhã của chàng làm cho mỹ nhân tên gọi Tích Tích cùng nha hoàn của cô ta ngây ngẩn ngăm nhìn đến mức không hề chớp mắt. Đột nhiên Lý Vân Thiên cất giọng nhàn nhạt lên tiếng.

“Ngươi uống giúp bản thiếu gia hết chỗ rượu này, ta đang bị cảm mạo phong hàn không thể uống rượu được! “ – dứt lời chàng cảm ly rượu vẫn còn đầy trên tay đưa ra sau cho Dương Hiểu Băng cầm lấy.

“Tích Tích cô nương, xin thứ lỗi! “ – Dương Hiểu Băng đưa mắt nhìn Tích Tích mỹ nhân, vẻ mặt khó xử khẽ lên tiếng rồi lần lượt uống cạn ba chung rượu đầy mà tên mỹ nam hắc ám vừa đưa đến.

Gương mặt của mỹ nhân tên gọi Tích Tích thoáng vẻ ưu tư lẫn thất vọng nhưng vẫn nhẹ nhàng mỉm cười rồi nghiêng người cúi chào sau đó rời đi.

Mỹ nhân Tích Tích vừa rời đi lại có mỹ nhân Thái Ngọc, Tư Dung, Huệ Mẫn, Ngân Tâm, Tuyết Hoa ... thi nhau đi đến chiếc bàn chỗ Lý Vân Thiên đang ngồi giống như những cánh bướm xinh đẹp thướt tha đua nhau bay đến lượn lờ trên một đóa hoa tuyệt đẹp ngát hương thơm. Dương Hiểu Băng vừa bấm bụng nốc rượu vừa âm thầm mắng mỏ cái tên tuyệt sắc mỹ nam hắc ám kia cả trăm lần: đã yếu thì đừng có ra gió a, chưa hết bệnh thì nằm ở nhà đi, vác xác đến đây quỵên rũ con gái nhà người ta làm gì rồi bắt cô phải nai lưng ra chịu trận như vậy chứ???

Dương Hiểu Băng không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu chung rượu thay cái tên mỹ nam hắc ám kia nhưng càng lúc cô càng cảm thấy đầu óc mình dần chéch choáng trong men rượu, mặc dù từ trước đến giờ tửu lượng của cô cùng Nhược Ngôn tốt nhất trong nhóm nhưng rượu ở thời cổ đại lại không giống như ở hiện đại, men rượu nồng và ấm hơn nên cũng rất dễ say hơn... Cái tên hắc ám kia nếu vẫn tiếp tục để cô uống thay hắc nữ thì có thể hắc sẽ phải trả giá rất đắt a!!!

Dường như ông trời không muốn cho tên mỹ nam hắc ám kia phải trả giá đắt nên trong Vân Long Các lúc này xuất hiện thêm một mỹ nam toàn thân tản ra khí chất băng lãnh mặc y phục màu xanh dương đậm, tay cầm trường kiếm lướt qua đám gia nhân đang nằm la liệt bên ngoài sân mà bước vào trong đại sảnh. Sự xuất hiện của băng sơn mỹ nam lập tức làm cho không khí thi tài náo nhiệt phải ngưng lại, tất cả tuấn nam cùng mỹ nữ ở trong Vân Long Các lúc này đồng loạt chau mày tỏ vẻ khó chịu, đứng im lặng nhìn theo băng sơn mỹ nam chậm rãi tiến đến một chiếc bàn bằng gỗ ở một góc gần khu vực đài cao đang diễn ra cuộc so tài họa tranh.

Băng sơn mỹ nam ôm kiếm đứng trước mặt một thư sinh mặc bạch y giản dị, chàng ta liếc mắt nhìn dáng vẻ say khướt của tên thư sinh, trên gương mặt băng lãnh lại phủ thêm một tầng sương dày làm cho những tài tử đang đứng gần đó cảm thấy rét lạnh. Băng sơn mỹ nam lạnh giọng lên tiếng.

“Triệu Ngạn Chi, biểu muội của ta vừa hạ táng được ba ngày. Ngươi là đương kim trạng nguyên tài hoa xuất chúng vậy mà đến một bài điệu văn cũng không thể chấp bút đề cúng viếng vong hồn của nàng hay sao? “

Thư sinh tên là Triệu Ngạn Chi vẫn không buồn ngẩng đầu nhìn băng sơn mỹ nam, chàng ta lại cầm bình rượu trên tay rót đầy một chung rượu rồi một hơi cạn sạch.

“Ngươi đừng tưởng ta không dám giết ngươi! Nàng đã mất ta cũng không ngại tiễn ngươi xuống bồi bạn cùng nàng đâu! “ – băng sơn mỹ nam bị hành động cùng thái độ của thư sinh tên Ngạn Chi chọc tức nghiêng rãnh nói tiếp.

“Ngươi giết ta đi! ... Là do ai đã làm nàng khó xử đến mức bị tâm bệnh qua đời? ... Không phải là do biểu ca tôn kính là ngươi gây ra sao? ... Lãng

gia muốn có con rể làm quan ... người là võ trạng nguyên còn ta chính là văn trạng nguyên ... người nói xem tại sao ta và người cứ phải đấu đá tranh giành nhưng luôn bất phân thắng bại như vậy? ... Ta buông tay rồi sao người không nắm giữ để bây giờ lại đến đây làm phiền ta? ... Cút! ... Đừng có ở đây làm phiền ta thường thức mỹ tửu! “ – thư sinh tên Ngạn Chi nhàn nhạt đáp lời.

“ Thiên Tâm nàng ấy rất thích tranh người vẽ ... tại sao đến cuối cùng người cũng không thành toàn cho nàng? ... Người đã hứa những gì? ... Tại sao lại không thực hiện? ... “

“ ... Nàng ấy muốn một bức chân dung của nàng do chính tay trạng nguyên vẽ ... người cũng có thể vẽ cơ mà ... đâu nhất thiết phải là ta? “ – Triệu Ngạn Chi mỉm cười đau xót lên tiếng đáp lời.

“ Hôm nay nếu người không vẽ được bức chân dung của nàng, ta nhất định sẽ phé hai tay của người! “ – băng sơn mỹ nam khẽ gầm lên.

“ ... Ta không thể viết điều văn ... không thể ngâm thơ tưởng niệm ... càng không thể vẽ bức chân dung đó! “ – Triệu Ngạn Chi ai oán cất lời.

“ ... Ta cũng không thể ... “ – băng sơn mỹ nam khẽ lắc đầu thấp giọng nói, giọng nói mang theo nỗi buồn man mác.

Dương Hiểu Băng khẽ thở dài, mối tình tay ba của vị đại tiểu thư Lăng Thiên Tâm cùng hai cực phẩm tài tử của thành Hoa Long một người là thư sinh nho nhã cầm kỳ thi họa xuất chúng tên là Triệu Ngạn Chi, người còn lại chính là thiếu chủ của Thiên Kiếm Sơn Trang tên Mộ Hàn cũng chính là băng sơn mỹ nam, được xem là một thiên tình ca diễm lệ nhưng cũng rất bi thảm. Lăng mỹ nhân tài hoa bạc mệnh đã tạ thế được bốn ngày mà hai người nam nhân chung tình này vẫn còn chịu sự tra tấn dần vặt đến như vậy sao? ... Vào ngày cử hành tang lễ của nàng ta cô đã nhìn thấy Triệu Ngạn Chi quỳ gối bên mộ nàng ta rất lâu còn băng sơn mỹ nam Mộ Hàn lại trút nỗi đau vào những đường kiếm trong một khu rừng cách đó không xa ...

“ Ân! “

Dương Hiểu Băng bị thanh âm sùng sốt của tất cả mọi người có mặt trong tửu lâu cắt đứt dòng suy nghĩ, cô đưa mắt nhìn về chiếc bàn nam nhân tên Triệu Ngạn Chi đang ngồi sùng sốt nhìn Mộ Hàn vừa quỳ gối xuống đất thấp giọng khẩn thiết cầu xin.

“ Triệu Ngạn Chi, ta xin người hãy giúp ta hoàn thành di nguyện cuối cùng của nàng! “

“ ... Mộ Hàn! Người đứng lên đi! ... Không phải ta không muốn mà ta không thể! ... “ – Triệu Ngạn Chi lắc đầu rồi bắt lực lên tiếng.

Một bản nhạc du dương mang âm hưởng sâu lắng nhẹ nhàng vang lên, mỹ nhân tên gọi Tích Tích ngồi trên đài cao như một tiên nữ ưu tư gảy lên một giai điệu như muốn tạo thêm một nguồn cảm hứng để giúp Triệu Ngạn Chi có thể múa bút họa tranh. Ý tưởng này của Tích Tích cô nương nhận được rất nhiều sự đồng tình lẫn ủng hộ của các thiên kim quý tộc vì ngưỡng mộ tấm chân tình của cả hai vị mỹ nam tử mà lần lượt bước lên đài cao thi triển cầm nghệ.

Dương Hiểu Băng lại đưa mắt nhìn hết người này đến người khác bước lên rồi lui xuống nhưng cả hai nhân vật chính vẫn không ngừng đổ rượu vào chung: muốn tạo cảm hứng thì một khúc nhạc không đủ mà cần phải có ca từ, ca từ càng phù hợp với tâm trạng thì càng nhanh có hiệu quả a!!! - Dương Hiểu Băng gương mặt phảng phất men rượu nhớ đến giai điệu cùng ca từ của một bài hát từng một thời làm cô say mê, nghe đi nghe lại không biết chán đến mức thuộc lòng. Cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng nhấc chân bước về phía đài cao.

Đang lúc tất cả những thanh niên tài tử cùng thiên kim tiểu thư có mặt trong Vân Long Các bắt đầu cảm thấy chán nản cùng bắt lực thì lại nhìn thấy một thiếu niên diện mạo tuấn mỹ như một thân bích trúc chậm rãi tiến lên đài cao, thiếu niên bình thản ngồi xuống chiếc gối đệm, bàn tay thon dài như ngòi bút khẽ ấn lên phím đàn, một giai điệu ngọt ngào mà lại trầm lắng cuốn hút nhẹ nhàng ngân lên sau đó là giọng nam tử ấm áp hòa vào giai điệu làm tất cả mọi người sùng sốt vì từ trước đến giờ chỉ có nữ tử mới cất lời ca tiếng hát nhưng lại chưa từng nghe qua một nam tử cất cao giọng hát bao giờ.

“ Tiếng ve kêu làm bạn với mây bay lưu lạc

Hồi ức như trở lại, lặng lẽ nhìn phương xa

Cỏ hoang cúi rạp, ao sen giếng cổ đã cạn khô

Đều như nhắc lại dòng quá khứ

Ánh ban mai nhiều loạn đám dâu mới mọc ngoài bờ ruộng

Gió cuốn hàng hoa trước đình, bay qua hàng lang gấp khúc

Mực đậm trôi theo dòng tâm tình xuôi ngược

Lắm cả lên bạch y của ta ...

Ánh dương đã lạnh, dây đàn đã lạnh

Gió thổi sơ cuồng, nhân gian hoảng loạn

Hơi thở đã lạnh, tâm sự đã lạnh

Năm tháng vội vàng trôi, còn ngại chi sai đúng

**

Người trôi dạt trên trần thế trăm ngàn năm

Nhưng chỉ để ta nhìn thấy ánh mắt cuối cùng của người

Ánh lửa khắc lại dung nhan người, nháy mắt thiêu trụi cả thời gian

Đừng để ta một mình cô độc dừng lại nơi cảnh mộng ... “

Giai điệu của khúc ca tình cảm đã diệt nhưng lại bị tráng hào hùng, như nói lên được tất cả những tâm trạng cùng cảm xúc từ sâu thẳm trong lòng Triệu Ngạn Chi, bàn tay chàng cầm ly rượu nhưng lại dùng ở trên môi rồi từ từ hạ xuống đặt chung rượu trên mặt bàn, chàng khẽ nhắm mắt lại lắng nghe ca khúc, trên khuôn mặt vẫn là một mảng bi thương cùng hoài niệm.

“ Khi đom đóm nguyệt lãng quên đêm hè

Nếu như cuối cùng phải vẫy tay giã từ đoạn thời gian này

Hương sen lơ đãng vương trên vạt áo

Từ nay đã rơi vào lưới trần

Trống canh khê gõ, ánh nến lay động

Đem tất cả tiếng thanh trầm về vào bức tranh

Từ tiết Kinh Trạch đến tận Suông Giáng

Nước mắt đã ngưng lại thành dòng thơ

Đã hoa đã lạnh, đầu bút đã lạnh

Khó vẽ nên hư vọng, khó giải nỗi muộn phiền

Giấc mộng đã lạnh, trái tim đã lạnh

Trong ảo giác mê ly chỉ có ưu thương trùng điệp

**

Thì ra biệt ly là vì đã quyến luyến quá nặng sâu

Người dùng luân hồi đổi lấy ánh trăng tròn bên gối ta

Còn ta chỉ mong ký ức dừng lại trên đầu ngón tay khô gầy

Theo trăm hoa tàn lụi, bụi trần tán loạn, dần dần, dần dần tích lại

*

Nhiều năm sau, ta lại mơ về ngày hôm ấy

Hình ảnh xa xôi như chìm trong cơn mưa phùn rải rít

**

Nếu kiếp sau quá xa xôi, không gọi theo được lời hứa này

Không bằng học cách buông tha chấp niệm

Lấy bài văn đã kết này phúng điệu tháng năm

Năm tháng đã trôi qua ấy, thủy sắc nơi chân trời ấy, có ai chôn cất những vui buồn này.

*

Tiếng ve làm bạn với mây bay trôi dạt

Đến tận nơi sâu thẳm của hồi ức ...

Dương Hiểu Băng cất cao giọng hát trầm ấm sâu lắng hòa quyện vào giai điệu cùng ca từ như gởi gắm tất cả sự đồng cảm cùng tâm sự của mình vào trong bài hát. Khúc ca như đánh động vào tận sâu trong tâm trí của tất cả những tài tử hào hoa cùng những thiên kim nữ tử tình thường rồi khắc sâu vào trong tâm khảm của họ. Giai điệu xuất thần cùng giọng ca truyền cảm của cô thu hút ánh nhìn của cả hai nam nhân Triệu Ngạn Chi cùng Mộ Hàn.

Bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm để kiềm nén cảm xúc của Mộ Hàn từ từ giãn ra, khí chất băng lãnh cũng tan đi không ít, chàng ta lại trở về với hình tượng một nam tử tuấn mỹ cùng khí chất trầm ổn của vị thiếu chủ Thiên Kiếm Sơn Trang danh tiếng còn nam tử Triệu Ngạn Chi lại trở về hình tượng của một thư sinh nho nhã tài mạo song toàn.

Tiếng đàn vừa dứt, Dương Hiểu Băng vừa trở người ngồi dậy tính rời đi thì Triệu Ngạn Chi bất ngờ đứng dậy, khẽ nghiêng người hành lễ rồi cung kính lên tiếng:

“ Công tử có thể hát lại ca khúc này một lần nữa được không? Tại hạ muốn họa bức chân dung dành tặng cho người nữ nhân trong lòng của mình dựa theo giai điệu của ca khúc người vừa hát. Ân tình này của người, Triệu Ngạn Chi xin khắc cốt ghi tâm! “

Dương Hiểu Băng chưa kịp lên tiếng đáp lời đã nghe giọng nói trầm ổn của Mộ Hàn vang lên:

“ Xin thiếu hiệp hãy niệm tình nhận lời! Mộ Hàn xin cúi đầu tạ ơn! “

Nam nhân tên Mộ Hàn chưa kịp nghiêng người cúi đầu tạ ơn đã nghe giọng nam tử trầm ấm lên tiếng.

“ Triệu công tử, Hàn công tử xin đừng khách sáo, tại hạ không dám nhận lễ của cả hai vị công tử! Triệu công tử, xin mời! “ – Dương Hiểu Băng khẽ mỉm cười đưa tay ra hiệu mời Triệu Ngạn Chi bước lên đài cao tiến về khu vực đã được bày sẵn văn phòng tứ bức để các thi sĩ tranh tài.

Triệu Ngạn Chi một tay giữ ống tay áo, tay còn lại nhẹ nhàng cẩn trọng cầm bút phác họa những đường nét trên tờ giấy trắng trong giai điệu ngân nga cao vút lẫn bi tráng hào hùng.

Khung cảnh một người nhẹ rung cung đàn cùng một người chuyên chú họa tranh hiện lên một cách tuyệt mỹ làm cho một số tài tử khê lắc đầu cảm thán: Đáng tiếc thiếu niên đang ngồi gảy đàn ngân nga ca khúc kia lại là nam nhân, nếu là nữ nhân ắt hẳn khung cảnh kia sẽ đạt đến mức tuyệt mỹ hoàn hảo a!!!

Triệu Ngạn Chi vừa họa xong bức tranh cũng là lúc ca khúc kết thúc, Dương Hiểu Băng bình thần đưa mắt nhìn sang băng sơn mỹ nam Mộ Hàn, cô khẽ cong môi mỉm cười khi nhìn thấy chàng ta chậm rãi bước lên đài cao rồi tiến về phía Triệu Ngạn Chi sau đó vén tay áo, cầm bút đề vào phía dưới bức chân dung của một mỹ nhân thanh khiết xinh đẹp như đoá hoa vừa nở trên tay cầm một chiếc quạt tròn vẽ hình một đôi bướm đang bay lượn một chữ: “ Niệm “ tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chuyện cũ

Dương Hiểu Băng mỉm cười ngắm nhìn hình ảnh hai mỹ nam tài hoa cam tâm tình nguyện gạt bỏ tình cảm riêng tư cùng khúc mắc cá nhân để cùng họa tranh đề từ cho bức chân dung về người nữ nhân mà cả hai đều đem lòng yêu thương, cô nhẹ trở người đứng lên khỏi tấm nệm thông thả nhắc chân bước xuống khu vực đài cao:

“ Xin thiếu hiệp dừng bước! “ – giọng của Mộ Hàn trầm ấm vang lên làm cho bước chân của Dương Hiểu Băng ngừng lại, cô xoay người, đưa mắt nhìn người vừa lên tiếng nói rồi im lặng chờ đợi chàng ta nói tiếp.

Mộ Hàn cùng Triệu Ngạn Chi cùng nhau bước đến trước mặt Dương Hiểu Băng rồi nghiêng người cung kính hành lễ với cô như một lời cảm ơn chân thành nhất của họ. Sau khi hành lễ xong, Mộ Hàn mới chậm rãi lên tiếng:

“ Cảm ơn thiếu hiệp đã ra tay tương trợ ... thiếu hiệp có thể cho Mộ Hàn biết quý tính đại danh của người được không? “

“ Tại hạ tên gọi Băng Dao! “ – Dương Hiểu Băng khẽ nghiêng người lịch sự giới thiệu họ tên của mình.

“ ... Đại ân của thiếu hiệp hai người chúng ta sẽ nhớ mãi không quên ... đây là lệnh bài của Thiên Kiếm Sơn Trang, sơn trang của ta lúc nào cũng mở rộng cửa chào đón người ... Nếu trên đường hành tẩu giang hồ gặp điều bất trắc người chỉ cần đưa lệnh bài này ra thì chuyện của người cũng chính là chuyện của Thiên Kiếm Sơn Trang! “ – Mộ Hàn đưa tay lấy một chiếc lệnh bằng vàng rực rỡ sắc hoàng kim đeo bên hông đai lưng của mình rồi dùng hai tay đưa đến trước mặt Dương Hiểu Băng nghiêm cẩn lên tiếng.

“Tại hạ chẳng qua chỉ đóng góp một lời ca một tiếng đàn, lẽ vật lớn như vậy xin Mộ công tử thứ lỗi, ta không thể nhận! “ – Dương Hiểu Băng khẽ nghiêng người, trên gương mặt thể hiện sự kiên quyết, nhẹ nhàng lên tiếng từ chối.

Triệu Ngạn Chi cũng cảm thấy cây ngọc phỉ quý giá của chàng trên tay chưa kịp mở lời đã nhìn thấy biểu cảm kiên quyết chối từ cùng lời nói hợp tình hợp lý của thiếu niên dung mạo thanh tao trang nhã như trúc, chàng khẽ đưa mắt nhìn sang Mộ Hàn đang đứng bên cạnh. Mộ Hàn khẽ thở dài, chàng ta lại đưa mắt nhìn Dương Hiểu Băng, trong ánh mắt lúc này chứa đầy sự trân trọng cùng quý mến, từ tốn lên tiếng nói:

“... Ta thấy Băng thiếu hiệp nhỏ tuổi hơn ta cùng Ngạn Chi, nếu đã như vậy, hai chúng ta xin được phép cùng đệ uống cạn hai bình rượu nhạt, kết tình thâm giao! “

“Tại hạ cung kính chỉ bằng tuân mệnh! “ – Dương Hiểu Băng mỉm cười, khẽ lắc đầu tỏ vẻ đầu hàng.

“Băng đệ, Hàn ca mời đệ! “ – Mộ Hàn hào sảng cất lời rồi ngửa cổ uống cạn bình rượu.

“Cảm ơn Hàn huynh! “

Dương Hiểu Băng ngoài mặt niềm nở trong lòng héo úa nốc cạn bình rượu Mộ Hàn đưa đến.

“Băng đệ! Triệu ca mời đệ! “ – Triệu Ngạn Chi khẽ mỉm cười hữu lễ lên tiếng.

“Ngạn Chi huynh! Đệ kính huynh! “ – Dương Hiểu Băng mỉm cười đáp lời.

Uống cạn một hơi hai bình rượu đầy, men rượu cũ chưa tan hết kết hợp với men rượu mới còn nhẹ lan tỏa hương thơm trong miệng làm cho Dương Hiểu Băng cảm thấy đầu óc của mình lâng lâng nhưng cũng may cô vẫn chưa say, vẫn còn có thể tỉnh táo trở về Tiên Trúc. Dương Hiểu Băng nghiêng người cúi đầu hành lễ với Mộ Hàn cùng Triệu Ngạn Chi rồi nhẹ giọng cất lời:

“Hàn ca, Triệu ca! Đệ còn có việc phải làm! Đệ xin cáo biệt trước! “

“Ân! ... Băng đệ đi thông thả! “ – Triệu Ngạn Chi cùng Mộ Hàn thoáng sửng sốt khi nhìn khuôn mặt thanh nhã hơi phím hồng phảng phất men rượu của nghĩa đệ họ mới vừa kết giao: “... thiếu niên nam tử uống rượu vào lại có thể càng lúc càng trở nên xinh đẹp đến mức động lòng như vậy hay sao? ... “

“Chúng ta về thôi! “

Dương Hiểu Băng ngưng nhìn tuyệt sắc mỹ nam cùng bạch y khẽ lay động theo từng bước chân bình thản như đạp lên trên những đám mây mà tiến đến đứng trước mặt cô rồi nhẹ nhàng cất tiếng nói. Những tia thanh tỉnh cuối cùng trong đầu của cô cũng giống như những đám mây dưới chân chàng, dần dần tan đi ... dần dần biến mất ...

Lý Vân Thiên nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể lão đảo muốn ngã xuống của Dương Hiểu Băng rồi thuận theo tư thế nghiêng người của cô bế cô trên tay, mi tâm chàng nhúu chặt tỏ vẻ không hài lòng, chàng quay sang nhìn Mộ Hàn cùng Triệu Ngạn Chi lạnh giọng lên tiếng:

“Đề nghị vị Trạng Nguyên gia chớ cười rồi! Xin cáo biệt! “

Lý Vân Thiên không để cho Mộ Hàn cùng Triệu Ngạn Chi kịp lên tiếng đáp lời đã xoay người cất bước rời đi, bước chân của chàng trầm ổn cùng phong thái bình thản vẫn nhã không khác gì một tiên nhân xuất thế.

Triệu Ngạn Chi lại đưa mắt nhìn sang Mộ Hàn cùng vẻ mặt khó hiểu, Mộ Hàn cũng chau mày thấp giọng lên tiếng như để trả lời câu hỏi trong lòng của Triệu Ngạn Chi.

“Rõ ràng lúc cáo từ chúng ta đệ ấy vẫn còn tỉnh táo mà ... khi nhìn thấy bạch y nam nhân kia xuất hiện, đệ ấy mới say a!!! “

“... Vậy mà ánh mắt của hần ta khi nhìn ta và ngươi lại mang ý cảnh cáo đó! “ – Triệu Ngạn Chi khẽ lắc đầu đáp lời.

Nếu như được hỏi: tất cả những người có mặt trong Vân Long Các có cảm nhận như thế nào về một màn vừa diễn ra thì tất cả bọn họ đều gật đầu đồng thuận với những lời Mộ trạng nguyên vừa nói rồi lại tiếp tục gật đầu thêm cái nữa để tán thành nhận định trên của Triệu trạng nguyên.

“Ngươi mau thả ta xuống!!! “ – Dương Hiểu Băng ra sức làm loạn trong lòng Lý Vân Thiên, chiếc miệng nhỏ liên tục lập đi lập lại một câu nói.

“Nàng còn thấy đường đi sao? “ – Lý Vân Thiên dịu giọng đáp lời, chàng vẫn bế cô chậm rãi bước xuống những bậc thêm bằng đá đi thẳng ra khỏi Vân Long Các.

“... Mau thả ta xuống a! ... Ta muốn tự đi! ... Không cần ngươi phải bế ta như vậy a!!! ... “ – Dương Hiểu Băng vẫn một mực cương quyết.

“Được! “ – Lý Vân Thiên nhúu chặt mi tâm rồi đột nhiên ngừng bước, chàng để cô đứng xuống đất còn mình vẫn đứng ở bên cạnh sẵn sàng bảo hộ cho cô.

Dương Hiểu Băng loạng choạng bước đi, thân hình xiêu xiêu vẹo vẹo như một cây trúc đung đưa trong gió. Lý Vân Thiên khẽ thở dài nhưng vẫn nhắc

chân bước đi sau lưng cô. Dương Hiểu Băng bước ra khỏi cổng thành Hoa Long lại một lần nữa lao đảo muốn ngã xuống đất, Lý Vân Thiên lại nhanh chóng bước đến ôm cô vào lòng giữ cho cô không bị ngã. Chàng dịu giọng lên tiếng:

“Nàng cứ như vậy thì biết đến bao giờ mới về đến Tiên Trúc! “

Dương Hiểu Băng không đáp lời Lý Vân Thiên, cô cúi người ngồi bệt xuống một thảm cỏ xanh mướt trong nắng chiều rồi mềm mại lên tiếng.

“Chúng ta ngồi xuống đây một lúc ... đợi ta thanh tỉnh lại ta sẽ dùng khinh công đưa ngươi về nhà! “

Lý Vân Thiên ngồi xuống bên cạnh Dương Hiểu Băng, chàng đưa mắt nhìn cô rồi thấp giọng hỏi:

“Tại sao lúc đó nàng lại quyết định giúp bọn họ? “

“... Vì ta cũng từng trải qua cảm giác gần giống với hai người họ ... lúc đó ta cũng nốc rượu đến say mềm ... cũng ngêu ngao hát đi hát lại bài hát có thể nói lên tâm trạng của ta khi đó! “

“... Nam nhân nàng đem lòng yêu thương cũng ly trần sao? “ Lý Vân Thiên thấp giọng hỏi.

“... Không! ... Ta rất rất thích người đó từ lâu ... một ngày nọ ta gom hết can đảm đến gặp người ta để tỏ tình ... sau đó ta bị từ chối! “ – Dương Hiểu Băng khẽ lắc đầu, cô mỉm cười tự giễu cợt mình rồi chậm rãi lên tiếng.

“Àn! ... Sau đó thì sao? “ – Lý Vân Thiên khẽ cong môi mỉm cười hỏi tiếp.

“... Sau đó ta bị cấp trên phạt vì tự ý thay đổi ca khúc của chương trình! ... “ – Dương Hiểu Băng nhẹ giọng đáp lời.

Lý Vân Thiên khẽ nhủ mảy, câu trả lời này của nàng làm chàng cảm thấy khó hiểu nhưng nhìn vẻ mặt hoài niệm cùng giọng điệu man mác nỗi buồn của nàng, chàng tin chắc nàng đang tâm sự những chuyện đã chôn sâu trong lòng.

“Rồi sao nữa? ... Nàng bị phạt làm gì? “

“... Ta bị phạt chạy hai trăm vòng quanh sân! ... “

“... Buổi tối hôm đó trời lại mưa rất to ... ta vừa chạy trong cơn mưa vừa gào to bài hát kia ... nhưng rồi ta phát hiện ra không phải chỉ có một mình ta đơn độc chịu phạt trong cơn mưa tầm tã đó ... ba người bạn thân thiết nhất của ta cũng bắt chấp tất cả để cùng ta hoàn thành hình phạt ... bọn ta vừa chạy vừa hát ... tuy hát không hay vì không còn hơi sức ... nhưng lại làm ta quên hết nỗi buồn! “ – Dương Hiểu Băng nhắm mắt hồi tưởng lại quá khứ.

Năm đầu tiên bốn người bọn cô nhận nhiệm vụ đi đến vùng biên giới Afghanistan để viện trợ nhân đạo, đó cũng là lúc cô gặp lại người đàn anh mà mình ngưỡng mộ từ rất lâu, anh thuộc quân đoàn lính thủy đánh bộ đến đây hỗ trợ chính phủ mới ổn định trị an theo thỏa thuận song phương giữa chính phủ cầm quyền và Liên Hiệp Quốc. buổi sáng trước đêm diễn ra chương trình văn nghệ giao lưu giữa các quân đoàn, cô đã đi đến doanh trại nơi anh đang đóng quân để gặp anh bày tỏ tình cảm ... nhưng anh lại thẳng thừng từ chối với lý do anh không thích mẫu phụ nữ độc lập và mạnh mẽ trong quân ngũ ... Cô ôm trái tim tan nát đi vào một quán rượu rồi cầm một cốc rượu mạnh đến mức say khướt ... Cô đã lên sân khấu cầm micro hát bài Một ngàn lý do để đau lòng bằng tiếng Anh thay vì hát một bài hát mang chủ đề ca ngợi hòa bình đã được sắp đặt ... Lần đó, cô vi phạm kỷ luật quân đội một cách nghiêm trọng ... Mặc dù Nhược Ngôn, Tâm Như cùng Khả Doanh đã đến gặp Tư Lệnh xin giảm nhẹ tội cho cô nhưng cô vẫn phải chịu kỷ luật ngay trong buổi tối hôm đó ... Trong cơn mưa tầm tã, cô nhìn thấy người đàn ông mà cô đem lòng yêu thương lạnh nhạt xoay người leo lên xe đặc chủng trở về doanh trại ... cô đã ngồi trong mưa ôm mặt khóc nức nở ... sau khi khóc đã đòi cô lại đứng lên cầm mặt chạy bộ trong màn mưa ... vừa chạy cô vừa hát lại bài hát kia để tiếp thêm động lực cho chính mình và cũng để xoa dịu nỗi đau trong lòng ... và rồi cô nghe những nhịp chân đều đặn chạy đến bên cạnh mình ... trong màn mưa trắng xóa cô nhìn thấy ba tên đồng bọn của cô trên người vẫn mặc quân phục nhìn cô mỉm cười rồi nhịp bước chạy bộ cùng cô, cô hát thì ba tên còn lại hát đệm, cô không hát nổi chuyển qua hát đệm thì ba tên kia thay phiên nhau hát chính ... cứ như vậy bốn người bọn cô chạy hết hai trăm vòng xung quanh doanh trại của mình ...

“... Sau đó bọn ta lại phải lên đường nhận nhiệm vụ mới ... ta cũng vô tình gặp lại người đó nhưng rất nhanh lại đi lướt qua nhau ... “

Dương Hiểu Băng nhoen miệng mỉm cười, nụ cười thanh thản và bình yên giống như bầu trời trong xanh mát lạnh sau cơn mưa bão.

“Trời sắp tối rồi, chúng ta về nhà thôi! “ – Dương Hiểu Băng hít sâu một hơi rồi lên tiếng nói. Dứt lời, cô trở người đứng dậy nhưng kịp định thần đã thấy mình được tuyệt sắc mỹ nam bạch y công trên lưng. Bạch y trích tiên dịu dàng nói:

“Nàng không chịu để ta bế thì ta sẽ công nàng trên lưng! Đường về Tiên Trúc còn rất xa, ta muốn vừa đi vừa nghe nàng hát! “

“Ngươi muốn nghe bài gì? “ – Dương Hiểu Băng vẫn còn lảng lảng bay bổng trong men rượu mềm mại lên tiếng hỏi, hai cánh tay trắng nõn như ngó sen bắt giắc choàng qua ôm lấy cổ của Lý Vân Thiên.

“Ca khúc nàng từng gào thét khi thất tình đi! “ – Lý Vân Thiên khẽ cong môi mỉm cười rồi lên tiếng đề nghị.

“Không được! Bài đó ta đã đào mộ chôn nó rồi! “ – Dương Hiểu Băng lắc đầu nguầy nguậy không đồng ý.

“Vậy thì ca khúc nàng vừa hát cho hai tên trạng nguyên kia nghe cũng được! “

“ Bài đó dành cho nam nhân! “

“ Nàng chỉ biết hai ca khúc thôi sao? “

“ Vậy ta hát cho người nghe bài hát ta vừa hát ở Vân Long Các nhưng với ca từ mới được không? “

“ Được! “

“ Bóng cây nơi mặt đất thoáng lay động

Giữa hạ từng cánh hoa chợt nở

Câu chuyện xưa dần được tái hiện

Người hãy nghe tôi kể

Đóa hoa hờ hững dập dòn trên mặt nước

Nắng chiều phủ sắc đỏ rực khắp mặt sông

Quá khứ dần trở nên mơ hồ

Có còn dấu tích nào lưu lại đây?

**

Nở rộ trong sắc trắng tinh khiết là dòng hoài niệm cuối

Roi roi trong sắc đỏ là lần gặp mặt đầu tiên

Trái tim nhuộm sắc hoa anh đào này đang vang vọng

Sự ấm áp của người đang đắm chìm

Trong dòng định mệnh dài lê thê

Quay cuồng, không thể làm gì khác. “

Dương Hiểu Băng khẽ cất tiếng hát, lần này không phải là giọng nam tử trầm ấm mà là giọng ca vô cùng trong trẻo ngọt ngào ... cô không nhớ mình đã hát đi hát lại bài hát “ Lúc hoa anh đào xao xuyến rơi “ dựa theo nguyên tác của bài “ Cẩm Lý Sao “ bao nhiêu lần, cũng không nhớ mình đã dựa đầu vào bờ vai ấm áp của trích tiên mỹ nam ngũ thiếp đi từ khi nào...

Lý Vân Thiên không thi triển khinh công nhanh chóng trở về Tiên Trúc mà cổng Dương Hiểu Băng trên lưng chậm rãi đi trên con đường xa hun hút, bên tai chàng là tiếng hát êm ái ngọt ngào hòa cùng tiếng gió xào xạc khẽ lay động...

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bị úp sọt

Dương Hiểu Băng nheo mắt tránh những tia nắng mặt trời chói chang chiếu vào mặt rồi nghiêng đầu lướt nhìn xung quanh căn phòng thân thuộc, trong đầu cô vẫn còn choáng váng vì tàn dư của men rượu. Cô nghiêng người nằm ôm chiếc gối nhỏ hồi tưởng lại những chuyện mình đã làm ngày hôm qua. Cô chỉ nhớ hôm qua ở Vân Long Các, trong lúc lảng lảng trong men rượu đã động lòng trắc ẩn bước lên đài cao ngồi gầy đàn rồi ngân nga bài hát Cẩm Lý Sao để giúp hai nam nhân si tình tên Triệu Ngạn Chi cùng Mộ Hân giải tỏa áp lực tâm lý, sau đó cô lại nhận lời uống cạn hai bình rượu để thể hiện sự cảm kích trước tấm lòng biết ơn chân thành mà họ dành cho cô ... rồi sau đó cô thực sự đã trở thành kẻ say trong men rượu ... hình như cô đã tựa đầu vào tấm lưng vững chãi lần ôm ái của tên trích tiên mỹ nam kia, nơi cánh mũi của cô thoang thoang mùi đàn hương hòa quyện cùng tuyết tùng dịu dịu tỏa ra từ bạch y của hắn ... cô đã lầm nhảm hát đi hát lại một bài hát rất nhiều lần giống như thói quen của cô mỗi khi say rượu ... thậm chí cô còn kể cho hắn ta nghe rất nhiều chuyện ... nhưng cô lại không tài nào nhớ rõ mình đã kể cho hắn ta nghe những chuyện gì???

“ ... Dù sao cũng chỉ là lời nói của một kẻ trong lúc say, làm sao hắn ta có thể tin được đúng không? ... Cho dù mình có kể cho cái tên trích tiên hắc ám kia nghe những chuyện không nên kể thì một người khó gần lại cao ngạo lạnh lùng như hắn sẽ để vào tai hay sao? ... Dương Hiểu Băng! Từ giờ về sau

mày nhất định không được uống say rồi nói nhảm giống như hôm qua nữa! “

Dương Hiểu Băng nằm suy nghĩ một hồi rồi trở người ngồi dậy, cô bước đến mở chiếc tủ gỗ chọn lấy một bộ y phục nam nhân mà sư phụ của cô đã để lại rồi ôm đồ đi đến con suối nhỏ phía sau rừng trúc tắm rửa thay đồ sạch sẽ.

Dương Hiểu Băng trong diện mạo của một thư sinh phong lưu nho nhã cặm cụi trong bếp nấu cơm. Hôm nay vì say rượu nên cô đã thức dậy muộn hơn mọi hôm, cái bụng nhỏ đang âm ỉ kêu gào khiến cho cô phải nhanh chóng lăn vào bếp làm vài món ăn để lấp đầy cái bao tử rỗng của mình.

“Từ lúc tỉnh dậy đến giờ hình như mình không nhìn thấy cái tên trích tiên hắc ám kia. Hắn ta đi ra ngoài rồi sao? ... “

Dương Hiểu Băng sau khi chuẩn bị xong bữa trưa chợt nhớ đến tên mỹ nam trích tiên nào đó, cô nghiêng đầu suy nghĩ rồi lại xoay người bước ra khỏi nhà bếp đi đến trước cửa phòng của hắn.

“Cộc! Cộc! Cộc! “ – cô gõ nhẹ vào cánh cửa phòng được làm bằng thân của những cây trúc xanh như ngọc bích.

“... “

“Cộc! Cộc! Cộc! “ – Dương Hiểu Băng khẽ cắn môi gõ thêm một lần nữa.

“... “

“Tên trích tiên hắc ám kia đã đi ra ngoài rồi sao? ... Chỉ đi ra ngoài một lúc rồi trở về hay đã rời khỏi Tiên Trúc rồi nhỉ??? ... Nếu hắn đi luôn không quay lại Tiên Trúc thì quả thật rất đáng mừng a!!! ... Cô sẽ mua hoa quả vào chùa cúng bái trời phật! “

Dương Hiểu Băng âm thầm nghĩ bụng rồi nhoẻn miệng mỉm cười, sau đó xoay lưng chưa kịp cất bước rồi đi đã bị dung mạo trích tiên tuấn mỹ trong bạch y tinh khiết của Lý Vân Thiên đập vào mắt, nụ cười trên môi cũng chưa kịp thu hồi.

“Nàng nhìn thấy ta về nhà liền vui vẻ như thế sao? “

Tên này có phải vừa nói ngược không? Con mắt nào của hắn nhìn thấy biểu cảm hưng phấn của cô khi nhìn thấy hắn hả??? Đáng lẽ hắn ta phải nói “ Cô nhìn thấy ta không có ở Tiên Trúc nên mới vui mừng như thế sao? “ mới đúng a!!! – Dương Hiểu Băng nhanh chóng thu lại nụ cười trên môi rồi bày ra vẻ mặt lạnh nhạt lên tiếng:

“Ngươi bớt ảo tưởng đi! Ta thấy ngươi không có ở đây, tưởng ngươi đi luôn không quay lại nên mới vui như vậy đó! “

“À! Thì ra là vậy! “ – Lý Vân Thiên khẽ gật gù lẩm nhảm trong miệng.

“Vậy mà hôm qua nàng còn ôm chặt cổ ta, tựa đầu lên vai ta thỏ thẻ nào là: Chàng đừng đi! ... Hãy cùng ta ở lại Tiên Trúc! ... “

“Ngươi! ... Ta ... Ta nói như vậy hồi nào? “ – mặt Dương Hiểu Băng đỏ tới tận mang tai, cô lập tức lắc đầu, lên tiếng phủ nhận.

“... Hôm qua nàng mượn cớ say rượu khinh bạc ta, xong việc rồi lại muốn lấy lý do là nàng không nhớ để phủi sạch trách nhiệm hay sao? “ – Trích tiên mỹ nam khẽ mỉm môi kiềm nén cơn giận, thấp giọng lên tiếng nói. Thái độ và giọng điệu không khác nào một thiên kim đại tiểu thư lá ngọc cành vàng vừa bị tên tình lang khôn kiếp sau khi thỏa mãn dục vọng liền trở mặt chơi trò quất ngựa truy phong.

“Ta không có! ... Ngươi đừng có hồ ngôn loạn ngữ! “ – Dương Hiểu Băng tức giận đáp trả.

“Nàng muốn xem chứng cứ đúng không? Theo ta vào đây, ta cho nàng kiểm chứng! “ – Lý Vân Thiên không hề nhún nhường, chàng cương quyết nắm lấy cổ tay của Dương Hiểu Băng rồi đẩy cửa kéo cô bước vào trong căn phòng của chàng.

“Buông tay ta ra! “ – Dương Hiểu Băng lạnh giọng khẽ quất rồi vung tay hất mạnh bàn tay của Lý Vân Thiên ra khỏi cổ tay của cô.

“Nàng ý mình biết võ công còn ta chỉ là một tên thư sinh trói gà không chặt nên mới có thái độ hung hãn như vậy với ta đúng không? “ – Trích tiên mỹ nam nhú mi tâm, khuôn mặt thoáng vẻ sừng sốt cùng u uất, trầm giọng lên tiếng.

“Không! ... Ta không có ý đó! “ – Dương Hiểu Băng dịu giọng giải thích.

“Cổ nhân đã dạy:

Nhất dạ đồng sàng chung dạ ái

Nhất dạ phu thê bách dạ ân!

Nàng biết võ công nhưng cũng phải thông hiểu kinh thư để noi gương thánh hiền làm một người quân tử, không thể học theo mấy tên phạm phu tục tử trăng hoa cận bã qua cầu rút ván, ăn cháo đá bát, quất ngựa truy phong như vậy được! “ – Lý Vân Thiên mềm mỏng giảng giải.

Dương Hiểu Băng nhú chặt mi tâm, cắn môi rồi rầm suy nghĩ:

“Con bà nó, đây là cái thể loại kịch tình cầu huyết gì vậy??? Cái tên trích tiên mỹ nam đáng về thư sinh chân yếu tay mềm trời gả không chặt kia vừa lái nhài những điều gì vậy??? ... Cô dám cam đoan đêm hôm qua mình và hắn ta không hề phát sinh quan hệ gì cả bởi vì trên người cô hoàn toàn không có điểm gì bất thường hay những dấu vết đáng ngờ nào hết ... nhưng thái độ cùng biểu cảm của tên trích tiên mỹ nam kia cũng không giống như đang đặt điều ... “

“Nàng không tin thì nhìn xem! “

Lý Vân Thiên kín đáo quan sát những biểu cảm trên gương mặt Dương Hiểu Băng rồi nhẹ giọng lên tiếng.

Vừa dứt lời, chàng đưa tay lên trước ngực áo kéo nhẹ một bên vạt áo để lộ ra chiếc cổ cao cùng làn da trắng tựa ngọc trai. Dương Hiểu Băng nín thở dõi theo bàn tay thon dài tuyệt đẹp của trích tiên mỹ nam nói lòng phần ngực áo rồi bất giác sững sờ sau đó lại hít sâu một hơi để trấn định tinh thần khi nhìn thấy một dấu hôn đỏ như một bông hoa đào vô cùng chói mắt in trên phần xương quai xanh gần yết hầu của Lý Vân Thiên.

“Nam nữ thụ thụ bất tương thân! Cậu này nàng đã từng nghe qua? “ – Lý Vân Thiên nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

“Àn! “ – Dương Hiểu Băng nuốt một ngụm khí rồi khẽ gật đầu.

“Dấu tích trên người ta là kiệt tác do nàng lưu lại, nàng còn muốn phui tay gạt bỏ trách nhiệm hay sao? “ – Lý Vân Thiên nghiêm giọng hỏi tiếp.

Dương Hiểu Băng làm người hai kiếp nhưng chưa từng trải qua tình cảnh giống như vậy bao giờ. Cô cúi đầu, chau mày rồi khẽ cắn môi nghiêm túc cân nhắc xem mình phải làm như thế nào trường hợp này:

“Dương Hiểu Băng, mày uống rượu cho lấm vào ... để bây giờ lãnh hậu quả rồi a!!! ... Tại sao tự nhiên mày lại nổi thú tính với cái tên trích tiên hắc ám này kia chứ??? ... Giờ thì hay rồi! ... Phải làm sao đây??? “

“Giữa nàng và ta đã xảy ra sự động chạm về thân thể, thư sinh đọc sách thánh hiền như ta luôn tuân thủ lễ giáo, sống đúng đạo nghĩa ... vậy nên từ bây giờ trở đi ta và nàng sẽ chung sống cùng nhau đúng theo đạo nghĩa phu thê tào khang, vĩnh kết đồng tâm, mãi không chia lìa! “

“Àm!!! “ – Dương Hiểu Băng nghe như sét đánh ngang tai, toàn thân cứng đờ rồi đứng yên bất động.

“Cái ... cái tên trích tiên hắc ám kia không phải vừa ... vừa mới tuyên thệ sẽ ám cô trọn đời hay sao??? “

Dương Hiểu Băng đứng như trời trồng một lúc lâu mới mấp máy môi lên tiếng hỏi:

“... Chúng ta có thể ngồi xuống ... uống ly trà ... dùng ít điểm tâm ... rồi từ từ thương lượng được không? “

“Không! “ – Lý Vân Thiên dứt khoát đáp lời.

“Vậy ... nếu vậy ta có thể hưu thê được không? “ – Dương Hiểu Băng nuốt xuống một ngụm khí thấp giọng hỏi tiếp.

“... Nàng nói ai là thê tử? “ – Lý Vân Thiên đưa mắt lờm Dương Hiểu Băng nhàn nhạt hỏi lại.

“À! Ta nhầm ... phu thê có thể hưu nhau được không? “ – Dương Hiểu Băng rồi rầm đưa tay gãi đầu rồi lên tiếng.

“Dựa theo luật lệ của Vân Quốc chúng ta, chỉ có trượng phu mới được quyền hưu thê thiếp. Nếu là chính thê trừ khi nàng phạm vào thất xuất chi điều bằng không thì ta không được phép hưu nàng! “

“... Thất xuất chi điều kia bao gồm những điều gì vậy? “ – Dương Hiểu Băng như tìm thấy tia sáng le lói phía cuối đường hầm, cô khẽ đưa mắt nhìn Lý Vân Thiên, nhẹ giọng hỏi.

“Nàng âm mưu làm trái bảy điều đại tội kia để buộc ta hưu thê sao? “ – Lý Vân Thiên giọng điệu sắc mùi nguy hiểm lên tiếng đáp lời.

“Àn! ... À không! ... Không phải ... ta chỉ muốn tìm hiểu cái gọi là Thất xuất chi điều kia mà thôi! “ – Dương Hiểu Băng vội vàng lắc đầu lên tiếng phủ nhận.

“Thất xuất chi điều là một phần trong Nữ tắc, nếu nàng muốn tìm hiểu ta sẽ đích thân chép thành sách để nàng dễ ghi nhớ! “ – Lý Vân Thiên nhẹ giọng nói, trong đáy mắt của chàng thoáng qua một tia linh quang.

“Cảm ơn người! “ – Dương Hiểu Băng gật đầu đồng ý.

“Sáng nay ta vào thành có mua cho nàng bánh hoa mai hạt sen, nàng về phòng thay y phục khác rồi chúng ta dùng cơm! “ – Lý Vân Thiên bình thản lên tiếng.

“Tại sao ta lại phải thay y phục khác? “ – Dương Hiểu Băng thoáng ngạc nhiên rồi lên tiếng thắc mắc.

“Tiên trúc chỉ có ta và nàng, không có người ngoài, nàng không cần phải suốt ngày cải trang. Hơn nữa ta muốn nàng làm quen với việc trong nhà này ai mới là trượng phu còn người nào phải làm hiền thê! “ – Lý Vân Thiên vô cùng nghiêm túc giải đáp thắc mắc.

“ Ần! “ – Dương Hiểu Băng mặt đen hơn hắc ín tiu nghiu xoay người bước ra khỏi phòng của Lý Vân Thiên, vừa đi vừa âm thầm rửa xả bản thân:

“ Dương Hiểu Băng cho mày chứa cái tội nhậu say bí tỉ! ... Cho mày hết tự hào với cái học vị phó tiến sĩ của mày a!!! ... Bây giờ mày đã hiểu ý nghĩa của ba từ “ bị úp sọt “ là như thế nào chưa hả??? “

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tranh hùng

Dương Hiểu Băng ngồi sát ngọn nến to được làm bằng sáp ong cẩn thận lật từng trang sách, căng mắt đọc từng câu từng chữ trong cuốn *Nữ Tắc* mà tên trích tiên hắc ám vừa mới đưa cho cô nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy bất cứ mục nào đề cập đến cái gọi là Thất xuất chi điều vô cùng quan trọng kia.

“ ... Ngươi tưởng ngươi không ghi những điều kia trên cuốn sách này thì có thể ngăn cản được ta hay sao??? ... Cái tên phu quân hắc ám từ trên trời rơi xuống này Dương Hiểu Băng cô nhất định phải huỷ ... phải huỷ cho bằng được mới thôi!! “ – Dương Hiểu Băng mím môi âm thầm hạ quyết tâm.

Buổi sáng hôm sau, tranh thủ lúc tên trích tiên hắc ám đi đến Nghĩa Học Đường trong thành Hoa Long để trau dồi kinh sử hay thi thố sở học như lời hắc nói, Dương Hiểu Băng nhanh chóng cải trang thành bộ dạng tên chột mắt cả lợ phát phơ rồi dùng khinh công nhanh chóng đi vào thành Hoa Long. Sau khi đến cửa hàng chuyên bán binh khí của Thiên Kiếm Sơn Trang giao cho Tàn trưởng quản những bản thiết kế mẫu binh khí theo đơn đặt hàng, Dương Hiểu Băng vội vàng nhận lấy túi tiền công nhưng cô chưa kịp cất bước rời đi đã nghe giọng nói của Tàn trưởng quản vang lên:

“ Tằng lão đệ hôm nay có việc gì cần làm gấp hay sao mà vội vàng rời đi như vậy a??? ... Không phải đệ sợ Túy Hương Lâu bán hết rượu ngon đó chứ??? “

“ Không phải! ... Đệ muốn đến Vân Kinh Đường tìm mua một quyển sách! “ – Dương Hiểu Băng trong bộ dạng tên chột mắt đưa tay gãi gãi cái đầu tổ quạ thành thật đáp lời.

“ Tằng lão đệ cần mua quyển sách gì mà phải gấp rút như vậy a??? “ – Tàn trưởng quản không khỏi ngạc nhiên lên tiếng hỏi tiếp.

“ Ta muốn tìm mua một cuốn *Nữ Tắc*! “ – tên chột mắt thấp giọng trả lời.

“ Tằng đệ là nam tử hán đại trượng phu thì cần phải mua cuốn *Nữ Tắc* kia làm gì kia chứ! “ – Tàn trưởng quản khẽ mỉm cười rồi vỗ nhẹ vào vai tên chột mắt chân thành lên tiếng nói.

“ Không giấu gì Tàn lão huynh, lão bà nhà ta vừa chua ngoa vừa đánh đá lại hay giở thói lên mặt ức hiếp ta. Ta dù sao cũng là một nam tử hán đại trượng phu, sĩ khí sát bất khả nhục nên ta không thể nào tiếp tục chung sống với nàng ta được nữa ... ta nghe nói nếu có chứng cứ khẳng định nàng ta phạm vào thất xuất chi điều quy định trong *Nữ Tắc* thì ta có thể đường đường chính chính huỷ thê a!!! “ – Tên chột mắt ào ão lên tiếng giải thích.

Tàn trưởng quản đưa mắt quan sát diện mạo xấu xí của tên chột mắt cùng cái đầu tổ quạ nào đó rồi nhẹ giọng khuyên nhủ:

“ Tằng lão đệ, chúng ta đều là nhân sĩ giang hồ coi trọng đạo nghĩa, chuyện phu thê âu cũng là do duyên phận trời định, vợ chồng sáng sớm cãi nhau đến tối lại làm lành là chuyện rất đời bình thường. Ta thấy đệ nên trân trọng thê từ này của đệ a “

“ Không được! Ta nhất định phải huỷ thê! “ – tên chột mắt vẫn một mực cương quyết giữ vững lập trường.

“ Tằng đệ ở xa nên không biết rồi, hai ngày trước Mạc tri phủ vừa dán thông cáo của triều đình ở bản tin niêm yết trước cổng thành và cho quan quân đi bố cáo khắp nơi một điều luật mới do đích thân Tiêu Dao Vương đề xuất và đã được Hoàng Đế bệ hạ ân chuẩn đó là: những cuốn sách viết về *Nữ Tắc* đều không được lưu hành rộng rãi khắp Vân Quốc. Tàn nương trước khi về nhà chồng sẽ được chính mẫu thân của nàng truyền lại một cuốn *Nữ Tắc* xem như đó là một trong những lễ vật làm của hồi môn với mục đích khuyên nhủ dạy dỗ nữ nhi của mình cách thức trở thành một thê tử tốt! ... Sau khi điều luật mới này được công bố đã nhận được sự ủng hộ và tán thưởng của tất cả bách tính khắp Vân Quốc a! “ – Tàn trưởng quản khẽ vuốt chòm râu gật gù lên tiếng, trong lời nói và thái độ cũng tỏ rõ sự tán thưởng trước điều luật mới này.

Tên chột mắt nào đó lại đen mặt, bất mãn nghĩ bụng:

“ Cái tên Tiêu Dao Vương này ăn ở không nên rảnh rồi không có gì làm rồi hay sao lại nghĩ ra cái quy định tào lao như vậy chứ??? ... Không lẽ cái cuốn *Nữ Tắc* bị cô vứt trong xô kia là của hồi môn của cô trước khi về nhà chồng hay sao hả??? “

“ Tằng lão đệ, hôm nay đệ có đi đến Vân Kinh Đường cũng sẽ không mua được cuốn *Nữ Tắc* đâu a! “ – Tàn trưởng quản lắc đầu thấp giọng lên tiếng.

“ Ần! ... Cảm ơn Tàn lão huynh! ... Vậy ta đành phải đến Túy Hương Lâu một chuyến rồi! “ – tên chột mắt thoáng chút thất vọng lên tiếng đáp lời rồi cúi đầu tạm biệt sau đó chậm rãi xoay người rời đi.

Dương Hiểu Băng bước ra khỏi hiệu sách có tên là Văn Kinh Đường vừa đi vừa nghiêng đầu suy nghĩ:

“... Những lời Tần trưởng quân nói không sai, quả nhiên cuốn Nữ Tắc kia bây giờ đã trở thành sách chỉ lưu hành nội bộ ... mình phải tìm ở đâu ra một cuốn Nữ Tắc hoàn chỉnh bây giờ??? ... Có thể nhờ sư phụ tìm giúp được không??? “

“ Ần! “ – Dương Hiểu Băng bất ngờ bị một người khác đụng phải, cô nhủ mày khẽ thốt lên một tiếng.

“ Xin lỗi lão huynh, tại hạ đi gấp quá nên mới va vào người huynh! “ – một tên thư sinh mặt mũi sáng láng cúi đầu xin lỗi rồi vội vàng lên tiếng.

Dương Hiểu Băng lúc này mới đưa mắt quan sát bao quát con đường mình đang đi, hình như mọi người đang thi nhau chạy về hướng ngược lại hướng cô đang đi thì phải...

Nhìn thấy vẻ mặt như vẫn chưa hiểu rõ những chuyện đang diễn ra của cô, tên thư sinh vừa đụng phải cô lại lịch sự lên tiếng:

“ Lão huynh không đến Thần Tinh Các xem náo nhiệt sao? ... Nghe nói tên Thái Tường Vương của Mặc Quốc dẫn theo tùy tùng của hắn đến gây sự thách đấu với những đại văn nhân tài tử của Văn Quốc chúng ta đang hội tụ ở Thần Tinh Các đó!!! “

“ Thần Tinh Các! “ – Dương Hiểu Băng khẽ lẩm nhẩm lặp lại ba từ cô vừa nghe.

“ Tại hạ xin đi phép đi trước! “ – tên thư sinh khẽ cúi đầu chào rồi lên tiếng nói.

Dương Hiểu Băng vẫn còn đứng yên tại chỗ, cô khẽ nghiêng đầu lục lại ký ức: Trong cuốn Tuyệt Thế Nữ Hoàng kia từng nhắc đến cái tên Thái Tường Vương này của Mặc Quốc, hắn ta chính là một kẻ cực kỳ biến thái với sở thích hành hạ tra tấn đến chết những kẻ thù bại tướng của hắn ta bất kể là nam hay nữ ... Mục đích của hắn khi đến Văn Quốc là gì? Mục tiêu lần này của hắn sẽ là ai?

Suy nghĩ xong, Dương Hiểu Băng lập tức xoay người bước nhanh về hướng ngược lại, tiến về phía Thần Tinh Các.

Trước cổng đại môn của Thần Tinh Các lúc này đã chật kín người đến xem trận tỷ thí giữa đôi bên, quan quân dân thành một hàng ngang bao quanh khu vực cổng ra vào, trên tay cầm những cây thương dài và những tấm khiên để giữ trật tự lẫn đề phòng những kẻ có mưu đồ xấu thừa nước đục thả câu.

Trên lầu cao, một tên vương gia độ tuổi khoảng tứ tuần diện mạo khôi ngô tuấn tú trên người mặc hoa phục sang trọng đang đứng mỉm cười nhếch mép rồi quét mắt nhìn xuống đám đông bên dưới sau đó cất giọng trịch thượng nói lớn:

“ Bản vương chính là Thái Tường Vương của Mặc Quốc, ta nghe nói Tiêu Dao Vương của Văn Quốc rất thích thành Hoa Long này bởi vì nơi đây phong cảnh hữu tình lại hội tụ rất nhiều anh tài của Văn Quốc! ... “

Dứt lời, tên Thái Tường Vương xoay người lướt mắt lần lượt quan sát lần đánh giá những nam nhân đang đứng gần hắn. Ở bên dưới, Dương Hiểu Băng cũng đưa mắt quan sát những nhân vật đang đứng trên lầu cao của Thần Tinh Các. Cô hít sâu một hơi khi nhìn thấy tên trich tiên hắc ám đang nhàn tản đứng tựa lưng vào một cây cột bằng gỗ chạm hình rồng uốn lượn, bạch y khẽ lay động trong gió.

“ Hoàng đế Văn Quốc đã ân chuẩn cho bản vương được đặt ra một yêu cầu để thử thách tất cả tài tử của Văn Quốc. Bản vương muốn dành yêu cầu này cho Tiêu Dao Vương của Văn Quốc thực hiện nhưng vị vương gia này lại không khác nào một con thỏ nhỏ chạy nhảy lung tung ... nên hôm nay bản vương quyết định sẽ thách đấu với toàn bộ tài tử thành Hoa Long! “

Đám đông dân chúng bên dưới nghe danh vị Tiêu Dao Vương cao quý mà họ rất mực tôn sùng kính trọng bị tên Thái Tường Vương kia đem ra so sánh với một con thỏ nhỏ nhất cây vô dụng lập tức lớn tiếng phản đối, tất cả những tài tử văn nhân đang có đứng trên khu vực lầu cao cũng nhíu chặt mi tâm tỏ thái độ khó chịu cùng bất mãn trừ bạch y nam tử diện mạo tuyệt mỹ vẻ mặt vẫn ung dung bình thản.

Lý Vân Thiên phóng tầm mắt nhìn xuống đám đông đang tụ tập bên dưới, rất nhanh chàng nhìn thấy thê tử nhà chàng trong bộ váy tên chột mắt xấu xí đang thấp thỏm cùng lo lắng nhìn về phía chàng đang đứng, ánh mắt của chàng và Dương Hiểu Băng giao nhau trong tích tắc bất giác lại làm cho khóe môi của chàng khẽ cong lên.

Khóe môi khẽ cong trên gương mặt tuyệt mỹ của Lý Vân Thiên khi lọt vào trong ánh mắt của tên Thái Tường Vương lại không khác nào một nụ cười mang hàm ý xem thường cùng khiêu khích. Hắn ta chau mày, khẽ gằn giọng lên tiếng nói:

“ Nếu các ngươi không hoàn thành được yêu cầu này của bản vương thì ta sẽ chặt bỏ hai bàn tay của hắn ta để làm bằng chứng về sự bất tài vô năng của tất cả các ngươi! “

Tên Thái Tường Vương vừa lớn tiếng nói vừa cầm cây quạt trên tay chỉ thẳng vào người của Lý Vân Thiên.

Dương Hiểu Băng sắc mặt tái xanh âm thầm lờ cái tên trich tiên hắc ám kia ra mà ngẩn ngơ thậm tệ:

“ Trời a!!! ... Tên điên này sao tự nhiên lại cong môi mỉm cười làm cái gì vậy hả??? ... Giờ thì sắp sửa tiêu đời rồi đó thấy chưa??? ... Một thư sinh chân yếu tay mềm như hắn ta mà bị chặt bỏ hai bàn tay thì sống khác nào đã chết đâu??? ... Cái tên biến thái kia chắc chắn không chỉ chặt bỏ hai bàn tay của ngươi đâu a!!! “

Trên đài cao, bạch y thư sinh nho nhã tuyệt mỹ không hề tỏ ra nao núng hay e sợ, chàng nhìn thẳng vào mắt của tên Thái Tường Vương nhàn nhạt lên

tiếng:

“Yêu cầu của ngươi là gì?”

Tất cả mọi người đều bị thần thái tôn quý lẫn khí phách tài hoa ngạo nghễ của bạch y thư sinh hút hồn làm cho ngây ngẩn không dám thở mạnh, tất cả bọn họ chỉ có thể đứng bất động mà ngược nhìn.

“Điều dân to gan, đứng trước mặt bản vương mà không dập đầu hành lễ?! – Thái Tường Vương đánh giọng cảnh cáo.

“Ta là con dân của Vân Quốc, theo luật pháp của Vân Quốc, một văn nhân tài tử như ta chỉ phải quỳ gối trước mặt hoàng đế bệ hạ của Vân Quốc và liệt tổ liệt tông của ta mà thôi. Ngươi và ta chẳng qua chỉ là quan hệ giữa một kẻ thách đấu và một người ứng đấu, ngươi lấy tư cách gì để nhận của ta một lễ?” – bạch y thư sinh tuyệt sắc mỉm cười rồi nhàn nhạt lên tiếng đáp lời.

“Ngươi! – Tên Thái Tường Vương giận dữ quát to rồi phát tay ra hiệu cho một tên tùy tùng cao to lực lưỡng cùng khuôn mặt đàng đàng sát khí đang đứng sau lưng hắn ta để chờ lệnh tiến về phía Lý Vân Thiên đang đứng.

Tất cả mọi người chưa kịp chớp mắt phản ứng đã nhìn thấy một bóng dáng nam tử như một cơn gió phóng lên Thần Tinh Các, nhanh như chớp nắm lấy cổ tay của bạch y nam tử kéo chàng về phía sau lưng của mình, kịp thời giúp chàng tránh khỏi một quả đấm như trời giáng từ tay gã tùy tùng của tên Thái Tường Vương.

“Nam tử hán đại trượng phu động khẩu không động thủ! Ngươi đường đường là vương gia của Mặc Quốc vậy mà lại ngang nhiên đứng trên lãnh thổ của Vân Quốc buông lời xúc phạm Tiếu Dao Vương của nước chúng tôi đã vậy còn sai thuộc hạ tấn công văn nhân tài tử của Vân Quốc, Thái Tường Vương ngài không lẽ lễ nghi phép tắc khi đến làm khách ở một quốc gia khác cũng không được dạy bảo cho tử tế hay sao?” – tên chợt một mắt liếc nhìn tên Thái Tường Vương nghiêm giọng lên tiếng.

Tên chợt mắt vừa dứt lời lập tức vang lên một tràng pháo tay tán thưởng của đám đông dân chúng đang đứng ở phía dưới Thần Tinh Các: gã nam nhân tướng mạo tuy xấu xí nhưng lời nói lại sắc bén như một lưỡi gươm quý báu đã giúp tất cả bọn họ lên tiếng dạy dỗ tên Thái Tường Vương ngang tàng, kiêu ngạo lấy lại tự tôn cùng thể diện cho tất cả con dân của Vân Quốc.

Lý Vân Thiên khẽ đưa mắt nhìn xuống bàn tay mềm mại vẫn đang nắm chặt lấy cổ tay của chàng, trong đáy mắt tràn ngập nhu tình, im lặng lắng nghe “nàng” nói tiếp:

“Thái Tường Vương ngài muốn đặt ra thử thách gì thì làm ơn nói nhanh một chút, nam tử hán không nên nói chuyện vòng vo giống nữ nhân như vậy a!”

“Ngươi! – tên Thái Tường Vương nghiêng răng.

“Không lẽ ngài chỉ có thể có thể nói được một từ “ngươi” thôi sao?” – tên chợt mắt nhú mày nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi lại lên tiếng hỏi.

“Là do các ngươi tự tìm đường chết! Bản vương muốn tận mắt chứng kiến văn nhân tài tử của Vân Quốc viết một bức thư pháp trên hàn băng!” – tên Thái Tường Vương cười khẩy rồi cất cao giọng nói.

Tên Thái Tường Vương vừa lên tiếng nói ra yêu cầu của mình xong, đám đông dân chúng đang tụ tập bên dưới Thần Tinh Các đồng loạt trở nên im phăng phắc, người nào người nấy đưa mắt nhìn nhau, trên gương mặt đều là một mảng kinh động cùng lo sợ. Trên lầu cao những ánh mắt kinh ngạc vì chấn động, ngưng trọng lẫn hoang mang của các văn nhân tài tử lại lần lượt đổ dồn về phía một thư sinh phong thái tựa tiên nhân xuất thế đang đứng bên cạnh một gã thất phu chợt mắt.

Dương Hiểu Băng chậm rãi hít sâu một hơi rồi đưa mắt nhìn sang Lý Vân Thiên, khi ánh mắt của cô chạm vào ánh mắt của chàng, cô bất giác ngẩn người bởi vì sâu trong đáy mắt của trích tiên mỹ nam lúc này lại lấp lánh những tia sáng của sự quyết tâm cùng tin tưởng.

Dương Hiểu Băng cong môi nở nụ cười rồi nhẹ nhàng gật đầu quyết định cùng tên trích tiên hắc ám đương đầu với thử thách cam go lần này.

“Được! Ta sẽ đáp ứng yêu cầu này của ngươi!” – Lý Vân Thiên chậm rãi cất tiếng nói.

“Ta muốn cùng ngươi lập giao ước, nếu ta không đáp ứng được yêu cầu viết một bức thư pháp trên hàn băng của ngươi thì hai bàn tay này của ta sẽ tùy ngươi định đoạt, còn nếu như ta thực hiện được yêu cầu trên, ta sẽ lấy của ngươi một thứ!” – Lý Vân Thiên lạnh nhạt tiếp lời.

“Ngươi muốn lấy thứ gì của ta?” – tên Thái Tường Vương chau mày lên tiếng hỏi.

“Ngươi đừng lo, thứ ta muốn lấy không phải là cái mạng của ngươi! Lúc đó, phu nhân của ta có hứng thú với thứ gì của ngươi ta sẽ lấy đi thứ đó!”

Tất cả những người đang có mặt ở Thần Tinh Các lại một lần nữa khiếp đảm hít sâu một hơi khi nghe xong những lời tiên nhân tuyệt mỹ trong bạch y tinh khiết vừa nói.

Dương Hiểu Băng lại đen mặt ghé sát vào người Lý Vân Thiên ảo não lên tiếng:

“Ngươi đừng có gây thêm phiền phức cho ta là ta đã cảm tạ trời đất lắm rồi a!”

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Phu xướng phụ tùy

Trên con đường trải đầy ánh nắng vàng dịu dịu cùng những con gió đầu thu mát mẻ, có hai bóng người sánh vai sóng bước rời khỏi khu vực đại môn của Thần Tinh Các, một thư sinh bạch y thanh khiết tinh khôi lưng thẳng đi bên cạnh một gã đầu tóc rối nùi quần áo lệch thếch; dung mạo của hai người bọn họ cũng cực kỳ đối lập, một người phong phạm tựa tiên nhân trên chốn Cửu Trùng Thiên cao cao tại thượng còn kẻ kia lại là một tên phàm phu tục tử xấu xí bần hàn, nhưng khi nhìn theo bóng lưng thẳng tắp cùng bước chân nhàn tản điềm nhiên của hai người bọn họ, đám đông thành Hoa Long đều ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau rồi âm thầm trầm trồ tán thưởng trước phong thái xuất thần của cả hai người.

Lý Vân Thiên chậm rãi bước đi bên cạnh Dương Hiểu Băng, chàng khẽ đưa mắt quan sát biểu cảm ngưng trọng trên gương mặt đen thui xấu xí của tên phàm phu tục tử bị chột một mắt nào đó rồi âm thầm suy đoán: “ Chắc hẳn nàng đang soạn một bài diễn văn đề giáo huấn ta đây mà! “

Đúng như những gì trích tiên mỹ nam tiên đoán, vừa bước ra khỏi ngoại vi của thành Hoa Long, trên con đường mòn vắng vẻ đi về Tiên Trúc, tên thất phu chột mắt bắt đầu lên tiếng cảm ràm:

“ Ngươi không ở Nghĩa Học Đường trau dồi kinh sử mà lại bon chen đi đến Thần Tinh Các làm cái gì hả? Ngươi có biết là dung mạo này của ngươi nhìn rất chói mắt hay không? Ngươi đứng yên một chỗ đám đông già trẻ trai gái cùng đều sẽ chú ý đến ngươi! Ngươi đứng ở trên lầu cao không những không thu hút lại ánh hào quang mà còn sợ cái tên Tường biến thái kia không đề ý đến ngươi hay sao mà còn nhoen miệng cười như vậy hả? Trình độ thư pháp của ngươi đạt đến mức thượng thừa như vị Tiêu Dao Vương đỉnh đỉnh đại danh kia hay sao mà ngươi tự tin nhận lời thách đấu của hắn ta như vậy a??? Viết chữ trên hàn băng chứ không phải là múa bút trên giấy trắng, ngươi nói xem một tên thư sinh chân yếu tay mềm không có một chút nội lực như ngươi có thể trụ được trong Tự Bổng Động đến một tuần trà hay không chứ đừng nói đến việc viết một bức thư pháp hoàn chỉnh trên hàn băng. Tên Tường biến thái kia rõ ràng muốn dồn ngươi vào chỗ chết nên mới đặt ra yêu cầu bất khả thi trong thời hạn vốn vẹn chỉ có ba ngày như vậy a!”

“ Tường biến thái?! “ – Lý Vân Thiên mím môi nhịn cười lẩm nhẩm lặp lại ba từ Dương Hiểu Băng vừa dùng để nói về vị Thái Tường Vương danh vọng của Mặc Quốc.

“ Cái tên Thái Tường Vương đó là một đại ma đầu có sở thích hành hạ tra tấn những người tì thí mà xui xẻo thua cuộc trước hắn nên ta gọi hắn là Tường biến thái cũng đâu có gì sai! “ – Dương Hiểu Băng tỉnh rụi đáp lời.

“ Ô! Chỉ có nàng mới nghĩ ra được biệt danh cực phẩm như vậy cho một vị hoàng thân quốc thích chức cao vọng trọng của Mặc Quốc thôi a! “ – Lý Vân Thiên cong môi tán thưởng.

“ Ngươi dành thời gian suy nghĩ tìm cách cứu lấy cái mạng nhỏ của ngươi đi, thời hạn chỉ có ba ngày thôi đó! “ – Dương Hiểu Băng khẽ lườm Lý Vân Thiên rồi bày ra vẻ mặt quan tâm lên tiếng nhắc nhở.

“ Băng Dao thiếu hiệp từng vỗ ngực nói rằng mình có bằng phó tiến sĩ trong lĩnh vực kỹ thuật công nghệ gì gì đó, danh hào ấy nghe cũng rất oai phong a! Không lẽ cái chức danh này của nàng chỉ là hữu danh vô thực thôi sao??? “ – Lý Vân Thiên khẽ nhủ mi tâm, nghiêng đầu bày ra bộ dáng suy nghĩ rồi thấp giọng lên tiếng nói.

“ Ngươi!!! ... Tóm lại buổi tối hôm đó ta còn nói cho ngươi biết những chuyện gì về ta nữa hả??? “ – Dương Hiểu Băng cắn môi kiềm nén cơn giận rồi lên tiếng hỏi.

“ Nàng khen ta đẹp hơn cái tên nam nhân nàng từng đem lòng ngưỡng mộ gấp cả trăm lần! “ – Lý Vân Thiên thành thật đáp lời.

“ Còn gì nữa??? “ – Dương Hiểu Băng hoảng hốt hỏi tiếp.

“ Ta tạm thời chỉ muốn nhắc cho nàng nhớ bao nhiêu đó thôi! “ – Lý Vân Thiên cong môi nhoen miệng cười rồi chậm rãi đáp lời.

“ Ngươi! ... Ngươi! “ – Dương Hiểu Băng tức đến mức muốn xịt máu mũi nhưng cô lại không thể học theo bọn côn đồ xăn tay áo lao vào tấn cho tên trích tiên hắc ám này một trận nên chỉ cắn chặt môi rồi xoay người bỏ đi trước.

“ Điều thứ ba mươi tám trong Nữ Tắc: thê tử không được phép giận dỗi quay lưng bỏ đi trước mặt trượng phu của mình ở những nơi đông người, ở ngoài đường hay trước mặt thượng khách! “ – Lý Vân Thiên mím môi nhịn cười, bình thân lên tiếng nhắc nhở.

“ Đẹp cái Nữ Tắc quái quỷ kia ngay cho ta! Ta chưa phải là thê tử của ngươi! “ – Dương Hiểu Băng dừng bước, hít sâu một hơi, tức giận lên tiếng đáp trả.

“ Nương tử trách vì phu chưa chịu mang sính lễ đến dạm hỏi rồi dùng lục lễ để rước nàng về dinh hay sao? “ – Lý Vân Thiên khẽ nhủ mi tâm, nghiêng đầu suy nghĩ.

“ Ta mới không cần ngươi đem sính lễ đến rước a! “ – Dương Hiểu Băng lắc đầu cương quyết phủ nhận.

“Vậy nàng lại muốn chối bỏ trách nhiệm, lại muốn vi phu ngày ngày ở Tiên Trúc, từ sáng đến tối ở bên cạnh nàng giảng giải dạy bảo cho nàng cách làm một hiền thê giống ba ngày trước hay sao?”

Dương Hiểu Băng sa sầm nét mặt nhớ lại khoảng thời gian ba ngày trước, sau khi tên trich tiên hắc ám kia đưa ra bằng chứng vạch rõ tội trạng của cô, hấn bắt cô phải dính liền với hấn như hình với bóng, hấn đọc sách cô cũng phải làm thư đồng đứng sau lưng sấm vai cái quạt máy, hấn vẽ tranh cô phải đứng bên cạnh làm osin mài mực, hấn thưởng trà cô cũng phải ngắm hoa lá khoe sắc cùng đám ong bướm rập rờn, hấn ngắm trăng cô phải ngồi ngáp gió ...

Lý Vân Thiên đưa mắt quan sát vẻ mặt đầy hắc tuyến của Dương Hiểu Băng, chàng bước đến đứng bên cạnh cô rồi đưa tay xoa xoa cái đầu không khác gì cái tổ quạ của cô, chàng cong môi mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng

“Nương tử ngoan, chúng ta về nhà thôi!”

“Bỏ tay ra khỏi đầu của ta nhanh lên! Còn đang ở ngoài đường đó!” – Dương Hiểu Băng bắt mẫn thấp giọng lên tiếng nhắc nhở.

“Ân! Trên con đường này hình như chỉ có ta và nàng thôi a!” – Lý Vân Thiên lại cong môi mỉm cười, khuôn mặt toát lên vẻ hài lòng, bàn tay đặt trên cái đầu như tổ quạ vẫn không ngừng xoa xoa làm cho mớ tóc vốn đã rối nùi càng thêm giống cái bụi nhùi chùi nùi.

“Ngươi cứ xoa đầu ta như vậy lát nữa ta chải tóc sẽ rất khổ sở a!!!” – Dương Hiểu Băng ảo não lên tiếng.

“Cho nàng chừa cái tội ngang bướng, vi phu đã nói là ta không thích nhìn thấy nàng biến mình thành cái bộ dạng lồi thoi lệch thếch như vậy rồi mà!”

“Biết rồi! Biết rồi! Lần sau ta sẽ không cãi trâng như vậy nữa được chưa??? Ngươi đừng xoa nữa a!!!” – Dương Hiểu Băng xui lơ đầu hàng.

“Nói vi phu nghe xem hôm nay nàng vào thành Hoa Long để làm gì?”

“Ta đi giao mấy mẫu thiết kế binh khí mới cho Tàn trưởng quân của Thiên Kiếm Sơn Trang!”

“Còn gì nữa không?”

“... Hết rồi! ...”

“Thật không?”

“Ân!”

Trên con đường về Tiên Trúc xa dịu vợi cùng vắng vẻ, có hai bóng người sánh vai bước đi bên nhau, vừa đi vừa thì thầm trò chuyện trong ánh nắng chiều dịu dịu mát mẻ.

Hai người bọn họ về đến Tiên Trúc cũng đã vào buổi chiều muộn, Dương Hiểu Băng vội vàng chạy đi rửa mặt rửa tay rồi lẩn vào bếp nhanh chóng làm hai đĩa cơm chiên với trứng gà và thịt muối cho cô cùng tên trich tiên hắc ám kia lấp đầy hai cái bao tử rỗng đang kêu gào rồi lập tức chui vào phòng ngồi hí hoáy vung bút phác thảo những ý tưởng trong đầu trên những tờ giấy trắng. Cô tập trung suy nghĩ đến mức dường như không để ý đến thời gian đang dần trôi qua, mãi cho đến khi ánh trăng đã lên cao, tiếng côn trùng rả rít vang lên trong đêm khuya cô mới hoàn thành xong một bản thiết kế mà mình ưng ý.

Dương Hiểu Băng cầm bản vẽ trên tay kiểm tra cẩn thận rồi mới rời khỏi chỗ ngồi chậm rãi mở cửa phòng sau đó cất bước tiến về phía gian phòng của Lý Vân Thiên.

“Cộc! Cộc! Cộc!”

“... ”

Dương Hiểu Băng nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa phòng của tên trich tiên hắc ám kia lần thứ hai nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, cô khẽ nhú mày rồi xoay người rời đi.

“... Hấn ta lại đi ra ngoài nữa rồi sao??? ...” – Dương Hiểu Băng vừa bước đi vừa âm thầm nghĩ ngợi, bất chợt, cô nhìn thấy hướng nhà bếp loáng thoáng bóng người cùng làn khói bếp lượn lờ.

Dương Hiểu Băng êm như ru tiến về phía căn bếp, cô đứng nép sát vào cánh cửa, cố gắng mím môi nhịn cười nhìn tên thư sinh chân yếu tay mềm nào đó đang xắn cao tay áo cặm cùi thái rau củ, trên bếp là nồi nước đang sôi bốc khói ngùn ngụt, bụi than cùng khói bếp lăm lem lên cả bạch y tinh khôi cùng gương mặt tuyệt mỹ của hấn, bộ dáng trông khá chật vật nhưng cũng không đến mức làm hư bột hư đường.

Lý Vân Thiên thừa biết Dương Hiểu Băng đang đứng núp sau cánh cửa nhà bếp mà hí hửng quan sát chàng từ lâu nhưng lại tỏ vẻ không hề hay biết, vẫn tiếp tục thái rau nấu nộm, chàng đang chờ xem “nương tử” của chàng đến khi nào mới chịu lộ mặt ra giúp chàng một tay.

“Một ... hai ... ba ... bốn ...” – Lý Vân Thiên sau khi thái rau củ xong lại bắt đầu chuyển qua công đoạn nấu nộm, chàng vừa làm vừa âm thầm chơi trò

đếm số.

Lý Vân Thiên đếm đến số thứ tám đã nghe một tiếng tăng hắng khê vang lên, nương tử nhà chàng trong bộ dáng của một người vừa mới đặt chân vào căn bếp đưa mắt nhìn chàng rồi nhẹ giọng lên tiếng nói:

“Người đang nấu mỳ à?! ... Để ta làm cho! ... Người ra ngoài rửa mặt rửa tay rồi chuẩn bị dùng bữa tối, muộn lắm rồi a! “

“Nàng cũng biết sắp đến khuya rồi sao? “ – Lý Vân Thiên nhướn mày thấp giọng hỏi.

“... Ta xin lỗi! ... Ta lo về bản thiết kế dụng cụ để điêu khắc trên mặt bằng cho người sử dụng mà không để ý đến giờ giấc! ... “ – Dương Hiểu Băng áy náy nhẹ giọng giải thích.

Lý Vân Thiên khẽ lờm Dương Hiểu Băng rồi nhẹ giọng lên tiếng nói:

“Ta nấu mỳ cũng gần xong rồi! Cũng không biết hương vị như thế nào! Nàng chịu khó dùng tạm vậy! “

“Àn! ... Ta rất dễ nuôi, miễn sao thức ăn đừng có độc là ta đều cho vào bụng được! “ – Dương Hiểu Băng thoải mái đáp lời.

“Hừm? “ – tên trich tiên hắc ám trầm giọng thốt ra một tiếng.

“Àn! ... Ta đi lấy bát đựng mỳ nha! “ – Dương Hiểu Băng vội vàng nhích người tránh xa tên trich tiên hắc ám, cô liếng thoảng lên tiếng rồi ngoan ngoãn đi đến kệ đựng chén bát lấy ra hai bộ bát cùng đĩa lót đưa đến cho Lý Vân Thiên múc mỳ sau đó tự giác để hai bát mỳ vào chiếc khay bằng men màu xanh ngọc nhanh chóng mang khay thức ăn lên phòng khách ngồi chờ “ phu quân “ đi rửa mặt rửa tay rồi mới vào dùng bữa tối.

Bữa cơm tối chỉ có duy nhất một món mỳ diễn ra trong một bầu không khí vô cùng hòa thuận, Lý Vân Thiên bình thản vừa ăn mỳ vừa hải lòng nhớ lại một màn phụ xướng phụ tùy, vợ chồng đồng lòng đã diễn ra trong ngày hôm nay nên chẳng bận tâm chú ý đến hương vị của sản phẩm chàng đã làm, chỉ có Dương Hiểu Băng mặt mày méo xẹo vừa ăn mỳ vừa khóc rống trong bụng:

“Nếu biết trù nghệ của tên trich tiên hắc ám này thảm họa đến như vậy cô đã nhào xuống bếp nhất quyết giành làm từ sớm rồi a!!! Hắn nữ lòng nào cho cô ăn mỳ với rau củ luộc nhạt nhẽo không một chút hương vị chẳng khác nào ăn kiêng như vậy a!!! ... Ít ra cũng phải cho cô một quả trứng gà vào trong bát mỳ chứ??? “

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nụ hôn đầu

Lý Vân Thiên ngồi nhàn nhã thưởng trà bên cạnh một chiếc bàn cẩm thạch màu xanh ngọc bích, trên tay cầm một cuốn cổ thư nhưng chàng không buồn liếc mắt đến những dòng chữ được ghi chép trong cuốn sách đã ngả sang màu vàng sẫm, mi tâm của chàng càng lúc càng nhúu chặt khi nhìn sắc trời đang dần chuyển sang màu hồng tím báo hiệu hoàng hôn buông xuống. Chàng cảm ly trà vẫn còn hơi ấm lên chậm rãi uống một ngụm trà rồi nhẹ mím môi tính lên tiếng triệu hồi âm vệ thì lại nghe được tiếng bước chân vội vàng của Dương Hiểu Băng tiến về hướng chàng đang ngồi, khuôn mặt vốn đang ngưng trọng của chàng nhanh chóng chuyển sang vẻ mặt nhàn tản, ánh mắt lại như chú tâm vào cuốn sách trên tay.

Dương Hiểu Băng bước chân nhanh thoăn thoắt như một con gió trong lành mát mẻ chẳng mấy chốc đã đứng bên cạnh chiếc bàn đá; cô đưa mắt nhìn tên trich tiên hắc ám vẫn đang nhàn hạ thưởng trà đọc sách, phấn khởi lên tiếng:

“Ta về rồi! Món đồ chơi nhỏ này do đích thân lão sư chế tác bình khí lâu năm kinh nghiệm của Thiên Kiếm Sơn Trang rèn đó! Người nhìn thử xem! “

Dương Hiểu Băng đưa đến trước mặt Lý Vân Thiên một ống bạc hình trụ có hình dáng và cân nặng tương tự như cây bút lông dài hơn một gang tay được chạm trổ vô cùng tinh xảo.

“Người chỉ cần đưa tay kéo nhẹ vào vị trí này thì ngòi viết sẽ hiện ra, ngòi viết này rất sắc bén có thể khắc được những nét chữ trên mặt bằng, tùy vào lực của người vận dụng mà những đường nét có thể nông hoặc sâu a! “ – Dương Hiểu Băng phấn khởi hướng dẫn Lý Vân Thiên cách sử dụng công cụ mới, những sự mệt mỏi vì một ngày vất vả chạy ngược chạy xuôi trên khuôn mặt của cô nhanh chóng bị bầu không khí trong lành mát mẻ trong rừng trúc thổi bay đi mất.

Lý Vân Thiên cẩn thận chiêm ngưỡng cây bút lông cực kỳ tinh xảo được chế tạo từ bạch kim nguyên chất sáng lấp lánh dưới ánh nắng chiều, trong lòng chàng tràn ngập dư vị của sự ngọt ngào cùng ấm áp, bàn tay cầm cây bút cũng nâng niu cùng quý trọng. Chàng cong môi mỉm cười rồi nhẹ giọng lên tiếng:

“Cây bút tinh xảo này do nàng thiết kế chỉ tạo ra được những đường nét trạm trổ trên mặt bằng nhưng nếu chỉ đơn giản như thế thì không đủ tiêu chuẩn để được công nhận là ta đã viết thư pháp trên mặt bằng, để viết được một bức thư pháp hoàn chỉnh phu nhân của ta vẫn còn thiếu một yếu tố rất quan trọng đó là mực a! “

“... Ta cũng đã nghĩ đến vấn đề này nhưng ta lại không am hiểu về những loại mực dùng để viết thư pháp cho lắm, ta thiết kế cây bút này bên trong còn có một ống ruột dê ngăn dùng để chứa mực hoặc những dung dịch sánh đặc tương tự như mực. Ta đang nghĩ xem phải bỏ sung thứ gì vào bên trong món đồ chơi này cho những nét chữ mà người khắc trên mặt bằng nhìn thật nổi bật để tên Tường Biển Thái kia không mở miệng bắt bẻ được ... nhưng ta vẫn chưa nghĩ ra! ... Không biết vị Tiêu Dao Vương tài hoa xuất chúng kia dùng loại mực gì để viết lên tấm hoành phi bằng vàng ròng trước cổng đại môn của Vân Long Các mà màu mực vừa đen tuyền lại lấp lánh ánh kim được như vậy nhỉ???”

Dương Hiểu Băng chau mày lên tiếng nói, cái đầu nhỏ khẽ nghiêng qua một bên như đang suy nghĩ, bàn tay thon dài lại thuận tiện cầm ly trà đang để trên bàn đưa lên miệng uống cạn.

Lý Vân Thiên im lặng quan sát nhất cử nhất động của Dương Hiểu Băng, khóe môi bất giác khẽ cong lên khi nhìn cô một hơi uống hết ly trà của chàng trong dáng vẻ vô cùng tự nhiên thoải mái. Mi tâm của chàng bỗng nhiên nhũn nhặn, ánh mắt bất chợt trở nên sắc lạnh khi nhìn thấy phía trên cổ tay của cô có vết phỏng khá dài màu đỏ tươi, vết thương còn rất mới chứng tỏ cô chỉ vừa mới bị cách đây không lâu. Lý Vân Thiên hít sâu một hơi, bàn tay của chàng nhanh chóng bắt lấy bàn tay của Dương Hiểu Băng khi cô vừa đặt ly trà trên tay lên mặt bàn rồi lập tức đứng lên kéo cô đi theo chàng, khí tức băng lãnh uy nghiêm của những bậc vua chúa có từ tận sâu trong cốt cách vô tình tan ra làm cho Dương Hiểu Băng bất giác phải im lặng phục tùng từng cái bước đi theo chàng.

Lý Vân Thiên đẩy mạnh cửa phòng rồi dẫn Dương Hiểu Băng vào trong, một tay chàng vẫn nắm chặt bàn tay của cô, bàn tay còn lại lấy từ trên kệ trúc một chiếc bình bằng lam ngọc tinh xảo. Chàng xoay người kéo cô ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ trúc, chàng đặt lọ lam ngọc trên mặt bàn rồi kéo thêm một chiếc ghế khác ngồi xuống bên cạnh cô sau đó khẽ mím môi nhẹ nhàng vén ống tay áo của cô lên, vô cùng cẩn thận đồ dung dịch màu trắng khá sánh óng ánh những hạt tinh thể li ti lên vết phỏng của cô rồi dùng ngón tay trở nhẹ nhàng thoa đều khắp vết phỏng.

Dương Hiểu Băng mím môi, bối rối nghiêng đầu di chuyển tầm mắt của mình sang hướng khác, cô không dám ngắm nhìn tuyệt thế mỹ nam đang ngồi trước mặt mình thêm một khắc nào nữa nếu không cô sợ mình sẽ trở thành một kẻ mơ mộng đánh mất hồn phách trong hàng mi dài cùng biểu cảm chuyên tâm vào công việc vô cùng cuốn hút lần quyến rũ của tên trich tiên hắc ám này mất:

“Khuynh đảo chúng sinh chắc có lẽ cũng chỉ đến mức này mà thôi!”

“Tại sao nàng lại bất cần như vậy?” – Lý Vân Thiên thấp giọng lên tiếng hỏi.

“... Lão sư phụ rèn binh khí chưa bao giờ chế tạo chốt gạt để điều khiển ngòi viết của cây bút đặc biệt kia ... nên ta đành phải tự mình làm lấy ... chỉ bị phỏng nhẹ do ta nhất thời sơ suất thôi, không có gì đáng ngại đâu!” – Dương Hiểu Băng nhíu mày giải thích.

“Nàng còn dám nói, nếu ta không phát hiện nàng chắc sẽ không thêm thoa được trị thương luôn đúng không?” – Lý Vân Thiên chau mày thấp giọng hỏi tiếp.

“... Lúc ta vừa bị phỏng lão sư phụ đã đưa cho ta thuốc thoa vào vết thương rồi ...” – Dương Hiểu Băng nhẹ nhàng đáp lời.

“Mỗi ngày ba lần vào sáng, trưa và tối nàng đều phải tự giác đến đây, ta sẽ giúp nàng thoa được trị thương!” – Lý Vân Thiên khẽ nhướn mày nghiêm túc dặn dò.

“Không cần phải như vậy đâu! ... Người có thể đưa lọ được kia cho ta, ta tự thoa cho mình được mà ... thoa xong ta sẽ mang nó trả lại cho người!” – Dương Hiểu Băng nuốt một ngụm khí, rụt rè lên tiếng khước từ.

“Không được!” – Lý Vân Thiên một mực cương quyết không đồng ý.

“Có gì mà không được?” – Dương Hiểu Băng chau mày tỏ vẻ không phục.

“... Ừm! ...”

Lý Vân Thiên dùng hai bàn tay giữ chặt khuôn mặt thiếu niên thanh tú vẫn còn lấm lem bụi đường, không chút do dự đặt lên chiếc miệng nhỏ nhắn một nụ hôn, nhất quyết không để cho cái miệng nhỏ kia tiếp tục đòi co cùng chàng: Nương tử của chàng, chàng sẽ dùng cách riêng của chàng để giáo huấn!

Dương Hiểu Băng như ngừng thở, cô ngây người khi cảm nhận được hai cánh môi mềm mại ấm nóng của tên trich tiên hắc ám đang áp sát vào đôi môi của cô rồi nhẹ nhàng cắn mút sau cùng là mạnh mẽ chiếm đoạt cùng càn quét.

Dương Hiểu Băng cảm thấy đầu óc của mình dần dần trở nên trống rỗng, cô chỉ có thể làm một điều duy nhất trôi dạt từ sâu thẳm trong tiềm thức đó là đáp lại nụ hôn nồng nhiệt kia rồi cùng đắm chìm trong cảm giác lâng lâng chéch choáng của hơi thở ấm áp thoang thoảng hương thơm cùng dư vị ngọt ngào vừa lạ lẫm nhưng cũng rất đời quen thuộc ...

Lý Vân Thiên cảm nhận được cơ thể của nương tử nhà chàng dần dần được thả lỏng rồi sau đó bắt đầu nhịp nhàng đáp trả lại nụ hôn của chàng nên cảm thấy vô cùng hài lòng cùng phấn khích, chàng cố tình quấn chặt chiếc lưỡi của mình vào chiếc lưỡi của cô làm cho cô khẽ ngậm nga một tiếng, hai cánh tay của cô bất giác quàng qua cổ của chàng để tìm điểm tựa rồi lại nhướn cao cổ để nghiêng đón thêm một nụ hôn cuồng nhiệt lần bá đạo từ chàng... Lý Vân Thiên hôn đến khi chàng cảm thấy nhịp thở của Dương Hiểu Băng rối loạn, cả người như bị hút hết sức lực mới hải lòng tách hai cánh môi của mình ra khỏi đôi môi đỏ như son của cô, chàng khẽ cong môi mỉm cười, âu yếm nhìn cô ngưng ngừng gục đầu vào lòng chàng để điều chỉnh lại nhịp thở.

Dương Hiểu Băng sau khi trải qua cảm giác trời đất quay cuồng, tay chân hết bủn rủn mới vội vàng đẩy tên trich tiên hắc ám ra xa rồi đen mặt lên tiếng trách móc:

“... Ai cho phép người tự ý hôn ta như vậy? ... Người có biết người vừa cướp mất nụ hôn đầu tiên của ta hay không? ... Cái tên nam nhân xấu xa này, người hôn điều luyện như vậy mà còn dám nói nhà người chưa từng chạm qua nữ nhân hả??? “

Lý Vân Thiên mỉm môi nhếch cười rồi bày ra vẻ mặt bình thản, chàng khẽ nhủ mi tâm tỏ vẻ không hài lòng rồi trầm giọng lên tiếng:

“Ồ! Vì phu sẽ lần lượt giải đáp từng câu hỏi của nàng. Thứ nhất, nàng là thê tử của ta, ta sủng ái thê tử của mình kẻ nào dám ngăn cản! Thứ hai, nụ hôn ngày hôm nay không phải là nụ hôn đầu tiên của nàng, nàng đã cưỡng hôn ta vào cái đêm nàng say bí tỉ, vì phu mới chính là người bị nàng cướp mất nụ hôn đầu tiên! ... Điều thứ ba cũng là điều quan trọng nhất, cái gọi là “nụ hôn kiểu Pháp “ này là do nữ nhân xấu xa cũng chính là nương tử đích thân thị phạm cùng nhiệt tình hướng dẫn vì phu học tập kia mà! “

Dương Hiểu Băng mỉm môi, nhắm chặt mắt rồi nghiêng đầu ngượng ngập né tránh ánh nhìn như muốn thấu suốt tâm can của tên trich tiên hắc ám, bất chợt một cơn co thắt dữ dội từ bụng ập đến làm cô nhăn trán rồi vòng cánh tay trái ôm ngang bụng.

Dương Hiểu Băng cắn chặt môi cố chịu đựng cơn đau, khuôn mặt trở nên tái xanh khi cô cảm nhận được một luồng nhiệt ấm nóng từ trong cơ thể tràn ra ngoài ở phần thân dưới. Cô chống cánh tay phải lên mặt bàn lấy thế đứng dậy, cánh tay trái vẫn ôm chặt phần bụng đang bị những cơn co thắt dày vò. Dương Hiểu Băng cắn chặt môi kiềm nén cơn đau thấp giọng nói:

“Ta cảm thấy không được khỏe ... ta về phòng nghỉ ngơi một lúc! ... Bữa tối của người ta vẫn còn để dưới nhà bếp! ... Người không cần để dành phần cho ta đâu! “ – nói xong cô nhanh chóng xoay người bước thật nhanh ra khỏi căn phòng của Lý Vân Thiên.

Lý Vân Thiên từ đầu đến cuối vẫn không rời mắt khỏi gương mặt của Dương Hiểu Băng nên những biểu hiện đang bị cơn đau bụng dày vò của cô, chàng đều thu hết vào đáy mắt, bàn tay đang buông lỏng của chàng khẽ nắm chặt lại thành quyền.

Lý Vân Thiên nhắc chân bước đi thật nhanh để vượt qua Dương Hiểu Băng, chàng đứng chắn trước mặt cô, không nói không rằng dứt khoát bế ngang người cô, chàng ôm chặt cô vào lòng cất bước đi về phía căn phòng nhỏ của cô, vừa đi vừa dịu giọng trấn an:

“Có ta ở đây! “

Dương Hiểu Băng vui khuôn mặt vào trong bạch y thanh khiết tinh khôi của Lý Vân Thiên cố gắng che giấu hai dòng nước mắt đang lặng lẽ tuôn rơi ...

Bạn đang đọc truyện *Nhan Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lãm nguyệt

Lý Vân Thiên đợi đến khi Dương Hiểu Băng chìm vào giấc ngủ thật sâu mới trở người đứng dậy khỏi chiếc ghế được chàng kê sát bên cạnh chiếc giường ngủ của cô, chàng nhẹ nhàng khép chặt cánh cửa phòng rồi xoay người nhắc chân bước về phía con đường mòn cũng chính là lối đi duy nhất để ra vào Tiên Trúc. Toàn bộ phạm vi bên ngoài của Tiên Trúc đã được đích thân phụ hoàng của chàng bày binh bố trận để thỏa mãn đam mê nghiên cứu về trận pháp của ông, chính vì thế mà Tiên Trúc đã trở thành một nơi tiên cảnh bình yên xa cách những ồn ào cùng khói bụi chốn nhân gian và cũng là nơi ông cứu mạng một tiểu hài tử đáng thương mà ông vô tình cứu được trong một lần vì phục xuất tuần để kiểm tra tình hình cứu trợ lũ lụt ở hạ lưu sông Tầm Long mười năm về trước. Lúc đó chàng vẫn còn là đương kim thái tử của Vân Quốc, ngày ngày sống trong chiếc lồng son hoa lệ rộng lớn, bị gò bó bởi cung quy cùng luật lệ, cuộc sống là những chuỗi ngày phê duyệt tấu chương và bàn luận quốc sự với những quan nhân trong triều vô cùng buồn chán; tất cả những thứ đó đã làm cho chàng nuôi dưỡng một quyết tâm sắt đá là phải nhanh chóng bồi dưỡng đệ đệ non nớt của mình sớm hội đủ hùng tài vĩ lược để ngồi vào long ý thay chàng làm hoàng đế Vân Quốc. Hai năm gần đây, sau khi trấn áp đám lão thần cổ hủ vẫn tâm tâm niệm niệm ép chàng làm hoàng đế rồi đường đường chính chính bàn giao ngôi vị hoàng đế Vân Quốc kia cho đệ đệ, chàng mới thực sự tận hưởng cuộc sống tiêu dao tự tại, ngao du sơn thủy mà mình hằng mong mỏi. Đây không phải là lần đầu tiên chàng đến thành Hoa Long, tên Tường Biển Thái kia nói không sai, thành Hoa Long này quả thật là một trong những địa điểm chàng thích lưu lại nhất ... nhưng Tiên Trúc lại chính là nơi chàng lần đầu đặt chân đến mặc dù nơi này đối với chàng không hề xa lạ. Nếu ngày đó chàng không bị câu nói của “tên chột mắt miệng quạ “ làm chứng tại gai mắt đến mức phải đích thân ra tay giáo huấn “hắn ta “ một phen thì có lẽ chàng đã không gặp được một nữ tử tính cách lạc quan, không quanh co giả tạo nhưng lại hào hiệp trọng nghĩa là nàng rồi ...

Ra khỏi phạm vi của Tiên Trúc, Lý Vân Thiên cầm một chiếc lá trúc xanh mướt chàng đã thuận tay bẻ trên đường đi đưa lên môi rồi thổi hơi vào chiếc lá, một giai điệu êm ái thanh thoát như một khúc nhạc du dương vang lên, khúc nhạc kia lại được nội lực trên người chàng tản ra như một làn gió nhẹ, mang âm thanh vang xa. Chẳng mấy chốc nơi bia rừng chỗ Lý Vân Thiên đang đứng xuất hiện thêm hai bóng dáng nam nhân, một người mặc trường bào đen tuyền, một người mặc trường bào màu đỏ sẫm, cả hai thi triển khinh công nương theo giai điệu phát ra từ chiếc lá trúc trên môi Lý Vân Thiên mà đến.

“Hắc Vân! “

“Xích Vũ! “

“Tham kiến chủ thượng! “

Hai nam tử diện mạo tuấn mỹ đồng loạt quỳ gối hành lễ trước mặt Lý Vân Thiên rồi lần lượt lên tiếng.

“Hắc Vân! Ngươi cùng thuộc hạ lập tức đi đến Phiêu Vân Trấn tìm Hoài ngự y truyền lệnh của bản vương triệu hồi ông ấy đến gặp ta, không được chậm trễ dù chỉ một khắc!”

“Tuân lệnh chủ thượng!” – nam tử mặc trường bào màu đen tên gọi Hắc Vân cúi đầu nhận lệnh rồi lập tức trở người đứng dậy nhanh như một tia chớp rời đi.

“Xích Vũ! Ngươi cầm ngọc bội của ta đi đến biệt viện ở Tinh Vân Sơn tìm gặp Cẩm Đế rồi thỉnh ngài ấy đến Tiên Trúc càng sớm càng tốt!” – Lý Vân Thiên nhàn nhạt lên tiếng căn dặn, nói xong chàng tháo miếng ngọc bội được chế tác từ loại vân ngọc trân quý có màu trắng như mây khắc hình một con rồng tinh xảo thắt trên đai lưng xuống rồi giao cho nam nhân mặc trường bào màu đỏ sẫm đang quỳ gối chờ lệnh.

“Tuân lệnh chủ thượng!” – Xích Vũ dùng cả hai tay nhận lấy ngọc bội từ tay của Lý Vân Thiên, cung kính cúi đầu nhận lệnh rồi lập tức thi triển khinh công thi hành nhiệm vụ.

Sau khi giao phó nhiệm vụ cho thuộc hạ, Lý Vân Thiên vội vàng xoay người cất bước trở về Tiên Trúc.

Dương Hiểu Băng nằm ngủ đến nửa đêm lại bị cơn đau ở bụng tra tấn làm cô tỉnh giấc, sau khi nằm ôm chặt cái gối ép sát vào bụng chịu đựng cơn đau một lúc lâu cô lại cố gắng ôm cái bụng đang bị nguyệt sự dày vò của mình lết xuống giường. Trải qua hai kiếp làm nữ nhân nhưng đây là lần đầu tiên cô bị kinh nguyệt hành hạ đến mức thừa sống thiếu chết như vậy. Cơ thể này của Nhan Thư Dao từ nhỏ đã ốm yếu bệnh tật triền miên, sức khỏe suy nhược trầm trọng một phần do những vết thương bởi đao kiếm gây ra, phần còn lại là do cô vì nhất định phải sống sót mà ra sức vùng vẫy chống chọi với dòng nước lũ cuộn cuộn chảy siết đến tận ba ngày trời mới may mắn được sự phụ “vớt lên”...

“Cạch!”

Dương Hiểu Băng vừa ôm bụng vừa thoáng ngây người vì bất ngờ khi nhìn thấy Lý Vân Thiên đẩy cửa bước vào căn phòng ngủ của cô, bạch y trắng tinh dưới ánh trăng ảm áp càng làm tôn thêm vẻ đẹp thần tiên xuất thế của chàng.

“Nàng không nằm tịnh dưỡng mà lại muốn đi đâu vậy?” – Lý Vân Thiên đưa mắt nhìn sắc mặt vẫn còn tiều tụy vì bị những cơn đau bụng dày vò của Dương Hiểu Băng rồi nhẹ giọng lên tiếng.

“Căn bệnh này của ta từ nay về sau mỗi tháng sẽ xuất hiện một lần. Nằm lỳ trên giường cũng không hết đau được chi bằng xuống giường vận động để cơn đau bị đẩy lùi!” – Dương Hiểu Băng gắng gượng mỉm cười, khẽ lên tiếng đáp lời.

“Nàng chính là đại phu hay sao? ... Hay nàng đã học qua y thuật?” – Lý Vân Thiên nhíu mi tâm rồi nhàn nhạt đặt ra câu hỏi.

“Ân! ... Điều không phải!” – Dương Hiểu Băng nhướn miệng cười trừ, thành thật thú nhận.

“Nàng không nằm tịnh dưỡng cho tốt thì đừng mong bước chân ra khỏi phòng!” – Lý Vân Thiên nghiêm giọng lên tiếng.

“... Ta muốn thay y phục ... Chàng ở đây làm sao ta làm vệ sinh cá nhân được?” – Dương Hiểu Băng ai oán than thở.

Lý Vân Thiên khẽ chau mày rồi dịu giọng lên tiếng:

“Nàng ngoan ngoãn trở về giường nằm nghỉ, đợi ta một lúc, ta sẽ đi nấu nước ấm rồi mang vào cho nàng!”

“... ”

Dương Hiểu Băng chưa kịp lên tiếng ngăn cản đã nhìn thấy Lý Vân Thiên xoay người cất bước rời đi, trước khi đi chàng còn thuận tay đóng chặt cửa phòng.

Dương Hiểu Băng ôm chặt cái bụng đang chịu đựng những cơn đau hành hạ chầm chậm trở về chiếc giường ngủ thân thuộc, cô mệt mỏi ngã người nằm trên giường, hai hàm răng trắng cắn chặt vào môi để ngăn tiếng kêu vì đau đớn bật ra bên ngoài.

Khi Lý Vân Thiên mang chậu nước ấm bước vào phòng, chàng nhìn thấy Dương Hiểu Băng nằm cong người, cánh tay trái vẫn ôm chặt lấy phần bụng, đôi mắt nàng nhắm chặt, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi. Lý Vân Thiên vội vàng đặt chậu nước trên bàn rồi tiến đến đứng bên cạnh giường, chàng đưa tay khẽ chạm vào khuôn mặt của cô rồi nhẹ giọng đánh thức cô dậy:

“Ta mang nước ấm vào cho nàng rồi đây! ... Nàng có chắc là nàng tự mình làm được hay không? ... Hay cần ta trợ giúp?”

Dương Hiểu Băng mặc dù đang đau thấu trời xanh vẫn cắn răng cố gắng gom hết khí lực còn sót lại nghiêm giọng đáp lời:

“Ta tự mình làm được! ... Chàng đi ra ngoài nhanh lên!”

“Ta sẽ đi lấy cho nàng thêm một chậu nước ấm nữa, chậu nước mới ta sẽ đặt bên ngoài cửa cho nàng.” – Lý Vân Thiên cúi thấp người nhẹ nhàng đưa tay vén những sợi tóc mai bị mồ hôi thấm ướt trên vầng trán rộng của Dương Hiểu Băng, ảm áp lên tiếng dặn dò.

Dương Hiểu Băng dùng khăn vải ngâm vào trong nước ấm sau đó vắt hơi ráo rồi nhanh chóng lau cơ thể của mình thật sạch sẽ, sau khi thay miếng băng mới được làm từ vải lụa trắng bên trong là những sợi tơ lấy từ bông hoa gòn đã được cô chuẩn bị sẵn từ trước, cô lại tiếp tục thu vén dọn dẹp những vật dụng cá nhân của mình thật gọn gàng mới thở phào nhẹ nhõm. Không biết do dùng nước ấm để vệ sinh rồi thay y phục mới làm cho cơ thể thoải mái hay là do cơ thể được vận động mà con co thắt ở phần bụng của Dương Hiểu Băng như bị đẩy lùi hơn phân nửa. Cô nhắc chân bước về phía cánh cửa phòng rồi đưa tay mở rộng hai cánh cửa để hít thở bầu không khí trong lành mát mẻ về đêm ở Tiên Trúc. Dương Hiểu Băng ngẩn người khi ập vào mắt cô là bóng lưng thẳng tắp của Lý Vân Thiên đang đứng ở dãy hành lang trước cửa phòng ngủ của cô, những sợi tóc đen dài cùng bạch y khẽ lay động trong gió, toàn thân chàng lung linh huyền ảo dưới ánh trăng trắng ngà.

Nghe tiếng mở cửa phòng, Lý Vân Thiên chậm rãi xoay người đưa mắt cẩn thận quan sát thần sắc trên gương mặt của Dương Hiểu Băng, chàng cong môi mỉm cười rồi dịu giọng lên tiếng.

“Đêm nay trời trong trăng sáng, nếu nàng không ngủ được thì cùng ta ngắm trăng một lúc!”

Dương Hiểu Băng nhoen miệng mỉm cười, cô chậm rãi bước đến đứng bên cạnh Lý Vân Thiên đưa mắt ngắm nhìn vầng trăng sáng rồi nhẹ nhàng lên tiếng, giọng điệu nửa thật nửa đùa:

“Ta thấy đêm trăng sáng nào cũng giống hệt như nhau, chỉ khác biệt ở chỗ mặt trăng lúc thì tròn khi lại khuyết. Tại sao chàng lại thích ngắm trăng đến vậy?”

“Thật sự rất khác biệt! Nàng không nhận ra là bởi vì nàng quá ngốc!” – Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười, bình thản đáp lời.

Dương Hiểu Băng nghe xong câu trả lời của Lý Vân Thiên liền bĩu môi bày ra vẻ mặt bất mãn lên tiếng phản bác:

“Chàng nói thử ta nghe xem khác nhau ở chỗ nào?”

“Khác nhau ở chỗ nàng cùng ta ngắm nguyệt, ta cùng nàng thưởng trăng!” – Lý Vân Thiên khẽ nghiêng đầu, chàng đưa mắt nhìn khuôn mặt đã dần trở nên tươi tỉnh của Dương Hiểu Băng chậm rãi nói ra đáp án.

“Không đúng! Vẫn giống hệt như nhau mà!” – Dương Hiểu Băng nhún mày lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình.

“Thật sao? Nàng ngắm kỹ chưa?” – Lý Vân Thiên chấp tay ra sau lưng, chàng ngẩng đầu đưa mắt ngắm nhìn vầng trăng đang tỏa ra ánh sáng lung linh huyền ảo.

“Sao lại không...” – Dương Hiểu Băng nghiêng đầu đưa mắt nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Lý Vân Thiên, cái miệng nhỏ chưa kịp nói hết câu đã lập tức im bặt vì cô bất ngờ nhìn thấy vầng trăng in bóng trong đôi mắt tuyệt đẹp trong veo của chàng lại là một vầng minh nguyệt tuyệt mỹ vô song.

Dương Hiểu Băng như một kẻ say đắm chìm vào trong vầng trăng nơi đáy mắt của Lý Vân Thiên đến tận khi bên tai cô vang lên những tiếng ho khan của chàng mới giật mình vội vàng trấn định trở lại. Dương Hiểu Băng mặt đầy hắc tuyến đưa mắt lườm tên trich tiên hắc ám nào đó đang nắm hồ bàn tay lên che miệng, thanh quản phát ra những tiếng ho khan đáng ngờ còn nơi khóe môi lại cong cong đắc ý.

“Đáng chết! Tên trich tiên hắc ám này còn dám dùng đến mỹ nam kế để trêu đùa cô nữa sao???”

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiêu Dao Vương

Lý Vân Thiên quan sát khuôn mặt đang từ trạng thái ngây người chiêm ngưỡng rồi dần dần chuyển sang ửng hồng sau cùng là gương mặt đen thui như cục than của Dương Hiểu Băng một cách vô cùng thích thú, chàng cong môi mỉm cười, chậm rãi lên tiếng:

“Đêm cũng khuya rồi, nàng về phòng nghỉ ngơi đi. Ta có việc cần làm nên sẽ ngồi ở chiếc bàn đá phía trước làm việc thêm một lúc nữa, nếu nàng cảm thấy trong người không khỏe thì lập tức gọi ta, biết không?”

Dương Hiểu Băng vốn không phải là dạng người tò mò, những ngày sống cùng Lý Vân Thiên ở Tiên Trúc cô chưa bao giờ mở miệng hỏi qua về lý lịch cùng những công việc của chàng mà chỉ âm thầm quan sát rồi dựa theo những nhận xét của mình mà phỏng đoán, cô cũng không có suy nghĩ sẽ cùng vị tuyệt thế mỹ nam này trở nên thân cận, nhưng chính sự ân cần quan tâm cùng câu nói an ủi của vị trich tiên mỹ nam vào giây phút cô trở nên yếu đuối nhất đã làm cho Dương Hiểu Băng thật sự cảm động, cô quyết tâm mở rộng lòng mình với vị trich tiên mỹ nam này nhiều thêm một chút nên nhẹ nhàng lên tiếng:

“Có phải chàng muốn nghiên cứu để tạo ra loại mực thích hợp để có thể viết trên hàn băng không?”

“Đúng là như vậy! Nhưng ta nghĩ vấn đề này ta có thể tự mình giải quyết được. Thân thể nàng không tốt nên hãy yên tâm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, việc tìm ra loại mực thích hợp ta sẽ đảm nhiệm!” – Lý Vân Thiên dịu giọng đáp lời.

“Ta luôn cảm thấy ngày hôm đó khi tên Tường Biển Thái đưa ra yêu cầu muốn tận mắt nhìn chàng viết một bức thư pháp trên hàn băng, phong thái khi ấy của chàng rất bình thản nhưng lại ẩn chứa cả sự tự tin cùng ngạo nghễ. Ta có cảm giác rằng dường như nếu ta không chế tạo ra món đồ chơi kia thì chàng vẫn sẽ có cách hoàn thành yêu cầu tưởng chừng như bất khả thi đó! “– Dương Hiểu Băng nhoen miệng mỉm cười, thành thật nói ra những nhận định của mình.

Lý Vân Thiên đưa mắt nhìn khuôn mặt vẫn còn nét mệt mỏi của Dương Hiểu Băng dịu giọng đáp lời:

“Từ khi ta mới học viết chữ thì đã có hứng thú với thư pháp, khi vui cũng như khi buồn ta đều mang văn phòng tứ bửu ra luyện viết thư pháp nên có thể nói thư pháp chính là thứ mà ta am hiểu nhất. Tên Tường Biển Thái kia lại đưa ra yêu cầu đúng vào thế mạnh của ta nhưng lại ở một tầm cao mới làm ta cảm thấy rất thú vị nên mới chấp nhận thử thách. Cây bút bằng bạch kim nặng chế tạo là tín vật định tình của nàng trao cho ta nên vì phu không nỡ dùng đến. Ta nghĩ chỉ cần tạo ra một loại mực có thể lưu lại trên mặt băng thì sẽ giải quyết được vấn đề. “

“Chàng có thể tạo ra một loại mực viết được trên hàn băng thật sao? “– Dương Hiểu Băng kinh ngạc xen lẫn hứng thú cất tiếng hỏi.

“Không thử làm sao biết là có thể hay không thể? “– Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười đưa mắt nhìn Dương Hiểu Băng rồi bình thản đáp lời.

“Chàng có thể cho ta đi theo học hỏi được không? “– hai mắt Dương Hiểu Băng sáng rực như sao trời, tinh thần ham học hỏi cuộn cuộn như nước lũ dâng cao.

Lý Vân Thiên nhin cười đưa mắt quan sát gương mặt phấn chấn của Dương Hiểu Băng, chàng khẽ háng giọng rồi chậm rãi lên tiếng:

“Cũng được! Nhưng đêm nay nàng vẫn phải trở về phòng nghỉ ngơi, ta sẽ ngồi nghiên cứu rồi chọn ra những loại mực thích hợp dùng để tạo ra một loại mực hoàn toàn mới. Sáng ngày mai chúng ta sẽ chính thức bắt đầu công việc! “

“Đồng ý! “– Dương Hiểu Băng vui vẻ tán thành. Cô khẽ gật đầu rồi mỉm cười chào Lý Vân Thiên rồi cất bước đi vào phòng ngủ của mình.

Lý Vân Thiên đứng im lặng nhìn theo bóng lưng của Dương Hiểu Băng đến tận khi cô khép lại cánh cửa phòng của mình mới xoay người đi về phía căn phòng của chàng. Chàng lấy một chiếc túi được làm từ da của loài bạch hổ bên trong chứa đầy những thỏi mực đen tuyền óng ánh sắc hoàng kim rồi mang ra đặt trên chiếc bàn đá ở khoảng sân trước dãy hành lang dẫn vào phòng ngủ của Dương Hiểu Băng vừa cẩn thận xem xét vừa chú tâm lắng nghe những động tĩnh bên trong căn phòng ngủ của cô.

Dương Hiểu Băng ngủ thẳng giấc đến tận khi trời sáng hẳn mới tỉnh giấc, cô thở phào nhẹ nhõm vì những cơn co thắt đã giảm đi rất nhiều. Cô nhanh chóng xuống giường lấy y phục sạch chuẩn bị mở cửa đi xuống nhà bếp nấu một ít nước ấm để làm vệ sinh cá nhân thì lại nghe tiếng gõ cửa phòng vang lên.

Dương Hiểu Băng vội vàng bước đến mở cửa, cánh cửa vừa mở ra cô đã nhìn thấy trích tiên mỹ nam trên tay mang một chậu nước khá lớn cùng những làn khói mỏng lượn lờ tỏa ra. Dương Hiểu Băng nhanh chóng lách người đứng sang một bên để nhường đường cho Lý Vân Thiên mang chậu nước đặt lên bàn. Cô bước đến bên cạnh, đưa mắt nhìn Lý Vân Thiên ngượng ngùng lên tiếng nói:

“Ta đã khỏe hơn rất nhiều rồi, chàng không cần phải giúp ta nấu nước ấm rồi mang vào tận phòng như vậy nữa. Cảm ơn chàng! “

“Nấu thêm một ấm nước không phải là việc nặng nhọc gì, ta cũng phải nấu nước pha trà nên nàng đừng bận tâm đến những chuyện như vậy. “– Lý Vân Thiên vừa nói vừa kín đáo đánh giá thần sắc trên khuôn mặt của Dương Hiểu Băng, khi nhận thấy thần sắc của cô tươi tắn hồng hào hơn hôm qua chàng mới nói lòng những lo lắng trong lòng rồi chậm rãi nói tiếp:

“Ta có nấu một ít cháo trắng và luộc mấy quả trứng vịt muối mà nàng đã làm vào mấy hôm trước. Sau khi nàng thay y phục xong thì ra ngoài cùng ta dùng điểm tâm! “

Dương Hiểu Băng mỉm cười thật tươi rồi lập tức gật đầu đồng ý. Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười rồi cất bước rời đi.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Lý Vân Thiên cùng Dương Hiểu Băng đi đến một ngôi đình nhỏ nhưng phong cảnh xung quanh lại rất hữu tình nằm giữa rừng trúc xanh mướt có tên gọi Bích Đình rồi chính thức bắt tay vào công việc.

Dương Hiểu Băng cầm trên tay một thỏi mực đen tuyền bóng lưỡng đến mức khi được những tia nắng chiếu vào làm hiện lên những hạt cát màu hoàng kim lấp lánh vô cùng bắt mắt.

“Đẹp quá! Đây là loại mực gì vậy? “– Dương Hiểu Băng cầm thỏi mực trên tay cẩn thận đánh giá rồi đưa mắt nhìn Lý Vân Thiên cất tiếng hỏi.

“Nó là mực Viêm Long! “– Lý Vân Thiên bình thản lên tiếng đáp lời.

Nghe được tên gọi của thỏi mực mình đang cầm trên tay, bàn tay của Dương Hiểu Băng thoáng chốc khẽ run rẩy. Làm sao không run rẩy cho được khi thỏi mực tuyệt đẹp cô đang cầm trên tay chính là thỏi mực được những bậc văn nhân khắp cả lục quốc truyền tụng là vật trân bảo ngàn vàng khó cầu vô cùng quý hiếm. Sở dĩ mực Viêm Long được xem như là báu vật bởi vì những thỏi mực này do đích thân vị Tiêu Dao Vương đình đình đại danh của Vân Quốc dốc hết tài hoa cùng tâm huyết mới nghiên cứu chế tạo ra được, số lượng lại cực kỳ ít ỏi. Nguyên liệu để làm những thỏi mực này vô cùng đắt đỏ vì nó được làm từ những thỏi than tinh khiết nhất do dung nham núi lửa tạo thành rồi được mài nhuyễn thành bột mịn, những hạt cát màu hoàng kim chính là vàng ròng không lẫn bất kỳ tạp chất nào bên trong tạo thành. Tóm lại, mực Viêm Long danh tiếng và trân quý đến mức vị hoàng đế bệ hạ của Vân Quốc đã chọn nó làm lễ vật tượng trưng cho tình hữu nghị để ban tặng cho những bậc công hầu khanh tước của các quốc gia thân cận khi đến Vân

Quốc ngoại giao, thậm chí những vị trọng thần trong triều hay những đại gia giàu nứt đổ đổ vách trên khắp lục quốc cũng khó lòng mua được dù chỉ là một thỏi mực Viêm Long.

Dương Hiểu Băng sau khi tổng hợp lại những thông tin mà cô biết về thỏi mực đang nằm gọn trong lòng bàn tay của cô thì khẽ nhủ mày, cô ngẩng đầu nhìn Lý Vân Thiên nghiêm túc lên tiếng hỏi:

“Mực Viêm Long nổi tiếng là cực phẩm trân bảo vô cùng quý hiếm làm sao chàng có được?”

“Gia tộc của ta chịu trách nhiệm sản xuất và phân phối những loại văn phòng tứ bửu dùng làm công phẩm, ngoài mực Viêm Long ta còn có mực Tịnh Liên, mực Cổ Lam, mực Tuyền Quang...” – Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười rồi lấy từ trong chiếc túi để trên mặt bàn ra một loạt những thỏi mực quý giá khác đưa đến cho Dương Hiểu Băng xem xét.

Dương Hiểu Băng cẩn thận quan sát biểu cảm của Lý Vân Thiên, khi thấy chàng am hiểu tường tận đến mức không cần xem xét đánh giá tỉ mỉ để phân biệt những loại mực dùng để viết thư pháp hoặc dùng để họa tranh mà lập tức nhận định được hình dáng, chất liệu và tên gọi của chúng, không khác gì con nhà nòi trong một gia tộc chuyên sản xuất, kinh doanh văn phòng tứ bửu như vậy cô mới dẹp qua một bên những nghi ngờ về thân thế của chàng.

“Nàng đến đây nhìn xem!” – Lý Vân Thiên đang đứng trước một tấm lụa trắng như tuyết đã được chàng căng thẳng ra như một tờ giấy rồi cố định vào thân hai sào trúc, chàng xoay người nhìn sang Dương Hiểu Băng dịu giọng lên tiếng gọi.

Nghe tiếng gọi của Lý Vân Thiên, Dương Hiểu Băng lập tức nhấc chân bước đến đứng bên cạnh chàng, chăm chú quan sát cùng lắng nghe những lời chàng nói:

“Tấm lụa này được dệt từ loài Tuyết Tầm chỉ sống trên đỉnh Thiên Nhai Sơn ở Doanh Quốc, nó trơn mềm mát lạnh như nước nhưng lại vô cùng dẻo dai, nằng thử chạm vào xem.”

Dương Hiểu Băng làm theo lời Lý Vân Thiên, cô đưa tay khẽ chạm vào tấm lụa rồi quay sang nhìn chàng, gật đầu xác nhận.

“Còn đây là những loại mực có độ sánh và đặc cao nhất trong tất cả các loại mực cùng những cây bút lông chuyên dùng để viết thư pháp được chế tạo từ lông của loài huyết chồn.”

Dương Hiểu Băng vừa nghe Lý Vân Thiên giới thiệu vừa chăm chú đưa mắt quan sát theo hướng bàn tay chàng từ tốn lướt trên những nghiên mực cùng những cây bút lông tinh xảo. Dương Hiểu Băng cẩn thận cầm lấy một cây bút lông lên tỉ mỉ kiểm tra đánh giá:

“Lông dài có màu phớt đỏ lẫn nâu, nhọn, thon, đàn hồi rất tốt, đầu bút khi bị ngoại lực tác động vẫn giữ nguyên hình dạng, thân bút chắc chắn. Quả nhiên là cực phẩm!”

Lý Vân Thiên hài lòng gật đầu tỏ ý khen ngợi rồi cong môi mỉm cười chậm rãi nói tiếp.

“Nàng có muốn viết thử không?”

Dương Hiểu Băng đưa mắt nhìn Lý Vân Thiên, cô nhướn miệng mỉm cười rồi gật đầu đồng ý khi nhìn thấy trong mắt chàng chứa đầy những ánh nhìn khích lệ.

Dương Hiểu Băng cầm một cây bút chấm vào nghiên mực sau đó vẽ một nét lên tấm lụa trắng trơn mềm như được phủ một lớp mỡ trên mặt rồi mở to mắt nhìn nét mực nhanh chóng tụ lại thành một giọt mực to trôi dọc theo tấm lụa rơi xuống đất.

“Mực này không đủ độ sánh đặc nên mới xảy ra hiện tượng giống như nàng vừa nhìn thấy, nàng giúp ta thử qua tất cả những loại mực ta đã mài sẵn ở đây xem như thế nào!”

Lý Vân Thiên đứng bên cạnh nghiêm cẩn quan sát những hiện tượng khác nhau của những loại mực xảy ra khi Dương Hiểu Băng vẽ những nét mực bằng những loại mực khác nhau lên tấm lụa, chàng chấp tay ra sau lưng im lặng suy nghĩ, bỗng chàng nghe giọng Dương Hiểu Băng mềm mại vang lên:

“Theo nhận định của ta thì trong tất cả các loại mực ở đây chỉ có mực Cổ Lam và Tịnh Liên mới lưu lại được những vết mực mờ trên tấm lụa này mà thôi. Nếu chúng ta kết hợp hai loại mực này với nhau thì sẽ như thế nào?”

“Tại sao nàng không chọn mực Viêm Long? Rõ ràng mực Viêm Long có độ bám trên tấm lụa cao hơn, vết mực lưu lại cũng nhìn hơn hai loại mực Tịnh Liên và Cổ Lam một chút!” – Lý Vân Thiên nhíu mi tâm rồi lên tiếng phản bác, vừa nói chàng vừa dùng ngón tay trở thon dài chỉ vào những vết mực làm dẫn chứng cụ thể.

“Có nhiều lý do để ta chọn hai loại mực kia thay vì mực Viêm Long. Thứ nhất, giá thành mực Viêm Long rất đắt đỏ, từ đây cho đến lúc chúng ta thử nghiệm thành công sẽ hao tốn rất nhiều mực, tuy nhà chàng là lò sản xuất nhưng mực Viêm Long được xem như quốc bảo do hoàng tộc độc quyền sử dụng nếu chẳng may tin tức chàng dùng mực Viêm Long để thi thố tài năng với tên Tuyền Biển Thái lan truyền đến tai hoàng đế bệ hạ thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Thứ hai, mực Viêm Long gắn liền với danh hào của vị Tiêu Dao Vương tài hoa xuất chúng, ta và chàng chỉ là dân thường nên tốt nhất đừng nên sử dụng.”

Lý Vân Thiên khẽ chau mày đưa mắt nhìn Dương Hiểu Băng, hai lý do nàng vừa nói nghe cũng có vẻ hợp tình hợp lý nhưng chàng thừa biết chỉ có mỗi lý do thứ hai mới là lý do chính để nàng nhất quyết loại bỏ mực Viêm Long ra khỏi danh sách.

“Vị Tiêu Dao Vương kia đã làm gì nàng mà nàng có vẻ bài xích người ta như vậy?” – Lý Vân Thiên nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

“Ta chưa được diện kiến dung mạo của vị vương gia đình đình đại danh đó nhưng những câu chuyện về người đó thì lại được nghe rất nhiều. Ta cảm thấy dường như có bất kỳ liên quan gì đến vị Tiêu Dao Vương nổi tiếng si tình đó là tốt nhất!” – Dương Hiểu Băng thành thật trả lời, cô vẫn nhớ hình ảnh vị Tiêu Dao Vương được miêu tả như một nam thần tuyệt thế vô song kia si tình đến mức chỉ vì không được nữ hoàng đại nhân đáp lại tình cảm mà trở nên cuồng loạn, lãng phí mất cả một đời tài hoa.

Lý Vân Thiên mỉm môi cổ gắng kiềm nén cơn giận: Cái bọn giang hồ thuật sĩ buồn chuyện lão toét kia đáng bị lôi ra lăng trì xử trăm hết! Còn nàng, sau khi xử lý tên Tùồng Biển Thái kia xong chàng nhất định sẽ đem nàng giáo huấn lại từ đầu!

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhất thế tiêu dao

Lý Vân Thiên khẽ hít sâu một hơi để trấn áp cơn thịnh nộ đang cuộn cuộn dâng cao trong lòng mới hí hóp mắt nhìn sang Dương Hiểu Băng lúc này vẫn đang tí nỉ đánh giá những thỏi mực mà chàng đã chuẩn bị sẵn, thâm trầm lên tiếng:

“Trên thế gian này có những chuyện chỉ có bản thân người trong cuộc mới có thể thấu suốt được hết căn nguyên cùng đích, ảm lạnh tự biết, thật giả tự phân. Tất cả những lời thiên hạ đồn đãi về vị Tiêu Dao Vương ngoài kia chẳng qua chỉ là những việc giải sầu trong những lúc trà dư tửu hậu làm sao có thể kiểm chứng được?”

Dương Hiểu Băng đứng im lặng lắng nghe những lời Lý Vân Thiên vừa nói bất giác cảm thấy trong lồng ngực của mình như có một tảng đá lớn đè nặng, cô làm sao có thể quên mất tất cả những văn nhân tài tử khắp cả Vân Quốc đều một lòng kính yêu tôn sùng vị Tiêu Dao Vương kia như vậy chứ??? ... Trích tiên mỹ nam đang đứng trước mặt cô lúc này chắc cũng không phải là trường hợp ngoại lệ!!

Dương Hiểu Băng hít sâu một hơi rồi đưa mắt nhìn Lý Vân Thiên nhàn nhạt lên tiếng:

“Nếu chẳng may có một ngày, ta và vị Tiêu Dao Vương kia trở thành kẻ thù không đội trời chung, người sống ta chết ... thì sẽ như thế nào?”

“Ta sẽ phụ lòng cả thiên hạ để ở bên cạnh bầu bạn cùng nàng!” – Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười, chàng gần như không cần phải đắn đo cân nhắc đã lên tiếng đáp lời.

“Ta và chàng quen biết chưa đầy một tháng, chàng hiểu rõ về ta được bao nhiêu mà lại mạnh dạn nói ra những lời như vậy?” – Dương Hiểu Băng mỉm cười chua chát rồi cao giọng chất vấn.

“Nàng là Nhan Thư Dao cũng được, là Dương Hiểu Băng cũng được. Nàng là kẻ tử tội của Thiên Hoa Quốc hay là một âm hồn nưộn xác hoàn dương đối với ta mà nói cũng không có gì là to tát. Ta tin vào cảm nhận của ta và ta tin tưởng nàng, như vậy là đủ!”

“Chàng ...!” – Dương Hiểu Băng mở to mắt vì kinh ngạc trước những lời Lý Vân Thiên vừa nói đến mức chỉ có thể mấp máy môi thốt ra được một tiếng rồi im bặt.

“Băng nhi! Ta chỉ cần nàng nguyện ý tin tưởng ta mà thôi!” – Lý Vân Thiên đưa tay vén những sợi tóc mai bị gió thổi bay phất phơ của Dương Hiểu Băng, dịu dàng lên tiếng.

“Chàng đã từng nghe qua đạo lý: biết quá nhiều chuyện sẽ sống không lâu chưa?” – Dương Hiểu Băng nghiêm mặt, giọng điệu sắc mùi nguy hiểm khẽ nói.

“Nàng đành lòng sao??? – Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười, cả khuôn mặt tuyệt mỹ như bùng sáng, thản nhiên đáp trả.

Dương Hiểu Băng bị câu nói của Lý Vân Thiên làm cho nghẹn lời, cô chỉ biết cắn môi đứng yên một chỗ mà đưa mắt lờm lờm cái tên trích tiên hắc ám vô liêm sỉ đang thích thú ngắm nhìn bộ dạng thảm bại của cô, khóe môi cong cong mỉm cười cùng bạch y theo gió tung bay.

Lý Vân Thiên sau khi ngắm nhìn khuôn mặt vô cùng đáng yêu của nương tử nhà mình một cách thỏa thuê mới khẽ hắng giọng, chàng bước đến nắm lấy bàn tay của Dương Hiểu Băng rồi dẫn cô đi về phía gian phòng của chàng, vừa đi vừa nhẹ giọng lên tiếng:

“Nếu Băng nhi không thích mực Viêm Long vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau nghiên cứu để tạo ra một loại mực hoàn toàn mới có chịu không?”

“Ân!” – Dương Hiểu Băng nở nụ cười thật tươi, hai mắt lấp lánh ánh sáng vội vàng gật đầu tán thành.

Lý Vân Thiên dẫn Dương Hiểu Băng vào phòng của chàng lấy những nguyên liệu cùng dụng cụ để chế tạo ra những thỏi mực rồi đem chúng đặt trên chiếc bàn đá ở Trúc Đình tiếp tục tiến hành công việc. Dương Hiểu Băng vốn không am hiểu về thư pháp cùng những vấn đề có liên quan đến văn phòng tứ bức nên chỉ có thể đứng sau lưng của Lý Vân Thiên âm thầm quan sát và giúp chàng lấy những nguyên liệu hay dụng cụ cần thiết theo chỉ thị của

chàng. Lý Vân Thiên cẩn thận tuyển chọn những loại muội than có màu sắc đen tuyền óng ánh được lấy từ những loại gỗ đặc biệt quý hiếm có nhiều nhựa thơm rồi lại tỉ mỉ dùng dụng dịch keo được chiết xuất từ mỡ, da và xương động vật cô đặc sau đó khéo léo pha trộn hai loại hỗn hợp hòa vào nhau, chàng vừa làm vừa hướng dẫn cho Dương Hiểu Băng một cách rõ ràng tường tận về quy trình thực hiện cũng như những yêu cầu gắt gao để tạo ra được một loại mực thượng phẩm.

“Băng nhi, nàng thích loại mực mới có mùi hương như thế nào?” – Lý Vân Thiên một tay vén ống tay áo, một tay cầm ống trúc nhỏ tầm một gang tay khảy đều hỗn hợp mực đen tuyền óng mượt trong nghiền mực, chàng đưa mắt nhìn Dương Hiểu Băng đang ngồi nghiêm cẩn quan sát chàng pha chế mực dịu dàng lên tiếng.

“Hương trà xanh!” – Dương Hiểu Băng hai mắt sáng rực không cần suy nghĩ lập tức đáp lời.

“Ồ Tiên Trúc ta có một khu đất trồng trà xanh dùng để pha trà, ta biết cách chiết suất hương liệu từ lá trà. Chàng ở đây chờ ta, ta đi hái lá trà tươi làm hương liệu rồi mang đến cho chàng sử dụng.”

Lý Vân Thiên âu yếm nhìn khuôn mặt phấn khởi toát lên sự sáng láng thông minh của Dương Hiểu Băng, khẽ gật đầu đồng ý.

Dương Hiểu Băng nhận được sự đồng ý của Lý Vân Thiên lập tức vui vẻ nhấc chân bước đi như bay rời khỏi Trúc Đình. Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười nhìn theo bóng lưng của Dương Hiểu Băng cho đến khi cô khuất dạng mới cúi người tiếp tục công việc còn dang dở của mình.

Dương Hiểu Băng rời đi thời gian chưa đầy một nén nhang đã quay trở lại Trúc Đình, trên tay cầm một bình gốm sứ màu trắng đựng chất lỏng có màu xanh của lá mạ non, thơm ngào ngạt hương trà xanh.

“Mùi hương rất thơm lại vô cùng thanh nhã cao quý! Băng nhi của ta quả nhiên không thuộc dạng hữu danh vô thực a!” – Lý Vân Thiên mở nút bình sứ đưa ngang mũi hít một lần hương rồi gật gù nhận xét.

Dương Hiểu Băng đưa mắt lờm tên trich tiên miệng lưỡi giầu guom đao giết người không thấy máu đang tươi cười, rồi bày ra vẻ mặt ta đây không thèm quan tâm đến những lời ngời vừa nói, quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, quyết tâm không thèm đếm xỉa đến cái tên hắc ám đó nữa thì lại nghe thanh âm ôn nhuận dịu dàng vang đến.

“Băng nhi, đến đây ta dạy nàng viết thư pháp!”

Dương Hiểu Băng thuộc mẫu người ham học hỏi, thích nghiên cứu, tìm tòi, khám phá những điều mới mẻ nên khi nghe được lời Lý Vân Thiên vừa nói cô lập tức vứt cái quyết tâm không thèm đếm xỉa đến cái tên trich tiên hắc ám nào đó lên chín tầng mây nhanh chóng nhấc chân tiến lại gần chàng.

Lý Vân Thiên cầm lấy một cây bút lông nhẹ nhàng chấm đầu bút vào nghiền mực rồi đưa vào tay Dương Hiểu Băng, chàng chỉ tay vào tấm lụa màu trắng mịn màng như được thoa một lớp mỡ dày bóng lưỡng đã được căng sẵn, điềm nhiên lên tiếng.

“Băng nhi, hôm nay vì phụ dạy nàng cách viết thư pháp trên lụa Thiên Tầm! Nàng thấy thế nào?”

Dương Hiểu Băng khuôn mặt tối thui như đêm ba mươi, ngu ngơ cùng mù mờ trước phong cách giáo dục không có chút xú nào gọi là nghiệp vụ sư phạm của Lý Vân Thiên, cô chưa kịp lên tiếng phản đối đã bị tên trich tiên hắc ám nghiêng người đưa tay cầm lấy bàn tay đang cầm bút của cô rồi nhẹ nhàng viết những nét chữ lướt như bay trên bề mặt tấm lụa trơn bóng...

Thời hạn ba ngày ngắn ngủi cho một thách thức tưởng chừng như phi lý không có cách nào thực hiện của vị Thái Tử Vương tước cao trọng vọng của Mặc Quốc vô thanh vô thức trôi qua, nhưng tin tức về cuộc khảo nghiệm tài năng thư pháp để khẳng định sự tài hoa hưng thịnh của Văn Quốc có một không hai này lại nhanh chóng được dân chúng loan truyền với vận tốc chóng mặt thậm chí còn kinh động đến vị hoàng đế bề hạ cao quý tại thượng của Văn Quốc. Hoàng đế bề hạ của Văn Quốc khi nghe được tin tức sốt dẻo lập tức hạ lệnh cho vị tả thừa tướng thân tín dẫn theo hai vị đương kim văn võ trạng nguyên cùng hai vị sử quan thường phục xuất tuần, tức tốc lên đường đi đến thành Hoa Long, đúng ngày đúng giờ tập trung ở Tụ Bể Động để theo dõi diễn biến của cuộc khảo nghiệm sau đó hồi cung bẩm báo tường trình.

Dương Hiểu Băng ở trong Tiên Trúc yên bình bù đầu bù cổ chạy đua với thời gian để nghiên cứu tạo ra loại mực hoàn thiện sau những lần rút tĩa kinh nghiệm khi cùng Lý Vân Thiên tiến hành thí nghiệm trên lụa Thiên Tầm hay trên những phiến lá chuối được phết thêm một lớp mỡ thật dày, không những thế cô còn phải cùng chàng ngày đêm luyện viết thư pháp đến mức không có thời gian bước chân ra khỏi Tiên Trúc để cập nhật tin tức.

Trước giờ lên đường thực hiện thử thách, Dương Hiểu Băng đàm phán muốn gây cả lười nhưng vẫn không thuyết phục được Lý Vân Thiên đồng ý để cô tiếp tục hóa trang thành một thư đồng nhan sắc thường thường bậc trung đi theo tháp tùng chàng nên đành phải bấm bụng cái nam trang mà vẫn giữ nguyên dung mạo vốn có của mình. Chính vì thế khi Dương Hiểu Băng mặc nam trang thanh y trong treo ưu nhã cùng khuôn mặt tuyệt mỹ tựa thần tiên hạ giới du ngoạn chốn hồng trần sánh vai đi cùng bạch y trich tiên băng thanh ngọc khiết, khí độ bất phàm, khuyênh thể tài hoa, đã làm cho tất cả mọi người đang đứng tập trung ở khu vực bên ngoài Tụ Bể Động, từ những nhân sĩ đến từ chốn giang hồ, cho đến những thương nhân giàu có hay những tuần nam mỹ nữ là văn nhân công tử hay tiểu thư lá ngọc cành vàng, thậm chí đến những vị quan nhân từng trải qua thăng trầm nguy khốn chốn triều đình sừng sốt đến mức ngừng thở, cổ gồng mở mắt thật to để ngắm nhìn cùng khắc họa dung nhan tuyệt thế mỹ mạo của hai người họ vào thật sâu trong tâm khảm.

Dương Hiểu Băng lướt mắt quan sát một rừng người đang đứng ngây người bất động khi nhìn thấy cô cùng Lý Vân Thiên xuất hiện, cô hít một hơi thật sâu để trấn định tinh thần mới tiếp tục nhấc chân bước đi bên cạnh Lý Vân Thiên tiến vào bên trong Tụ Bể Động.

Lý Văn Thiên phong phạm tài hoa ôn nhuận như bạch ngọc, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không một gợn sóng điềm nhiên thong thả bước đi bên cạnh Dương Hiểu Băng. Khi vừa nhìn thấy vị Tả Thừa Tướng cùng hai viên sử quan đang mặc thường phục kính cẩn nghiêng người chuẩn bị quỳ gối hành lễ bái lạy, chàng nhẹ nhàng đưa mắt nhìn họ ngẫm ra hiệu rồi chậm rãi lướt qua mặt họ đi vào khu vực băng động để thực hiện thử thách.

“Huynh đã uống phương thuốc bí truyền của gia tộc để giữ âm cơ thể chưa?” – Dương Hiểu Băng đang đi bên cạnh Lý Văn Thiên nghiêng đầu thấp giọng nhắc nhở.

“Ân! “ – Lý Văn Thiên khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

Lý Văn Thiên và Dương Hiểu Băng vừa bước chân vào băng động đã nhìn thấy tên Thái Tường Vương trên người khoác một chiếc áo choàng được làm từ bộ lông mềm mại của loài báo tuyết quý hiếm đang ngồi chiếm chỗ trên một chiếc ghế quý phi bằng gỗ đàn hương, sau lưng hắn ta là cả một đội cận vệ khuôn mặt lạnh lùng vô cảm như những pho tượng đứng nghiêm trang chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

Vị Thái Tường Vương cao sang của Mặc Quốc thoảng ngờ ngàng khi nhìn thấy tên bạch y thư sinh có khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện cùng với một thiếu niên nam tử thanh y ưu nhã, dung mạo xuất trần không khác nào một đôi bích nhân hoàn mỹ vô khuyết trong lòng lại càng hằn học ghen ghét. Hắn ta phóng những ánh nhìn soi mói nóng rực như muốn xuyên thủng qua những lớp áo trên người của Dương Hiểu Băng để có thể khẳng định cô thực chất là nam nhân hay nữ nhân giả trang.

Dương Hiểu Băng cảm nhận được ánh mắt thiếu tế nhị đang quan sát nhất cử nhất động của cô từ phía tên Tường Biến Thái, cô nghiêm mặt đáp trả cho hắn ta một ánh nhìn lạnh lẽo không khác gì nhiệt độ trong băng động rồi hướng ánh mắt quan sát khung cảnh bên trong Tụ Băng Động.

Tụ Băng Động là một trong những danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Vân Quốc, băng động hoang sơ tuyệt đẹp này nằm sâu bên trong một ngọn núi cổ, đỉnh núi cao đến mức chạm đến mây trời, quanh năm tuyết phủ có tên gọi là Tụ Vân Sơn. Tụ Băng Động tuy rất đẹp nhưng không phải ai cũng có thể đặt chân bước vào tham quan bởi vì nhiệt độ bên trong băng động luôn ở ngưỡng dưới âm độ, muốn bước vào Tụ Băng Động thứ nhất phải thuộc loại có nội lực thâm hậu, thứ hai là loại đại gia ba đời mới có đủ khả năng may áo choàng từ bộ lông của những loài thú quý hiếm để giữ âm cơ thể.

Dương Hiểu Băng cơ thể từ nhỏ đã không chịu được hàn khí vì trước khi được Cầm Đế cứu sống cô đã vùng vẫy trong dòng nước lũ lạnh buốt cuộn cuộn chảy xiết trong suốt ba ngày ba đêm, lục phủ ngũ tạng đều bị hàn khí đã thương. Năm cô lên mười tuổi, cơ thể cũng dung mạo đã dần hồi phục, hàn khí trong cơ thể đã được giải trừ gần hết nhờ công của sư phụ tìm kiếm danh y chữa bệnh kê thuốc rồi dốc lòng dạy cô võ công tâm pháp để ổn định khí tức; năm đó vì tò mò cô đã nhân cơ hội sư phụ không có ở Tiên Trúc mà len chạy đến Tụ Băng Động để tham quan thăm thú đề rồi bị hàn khí trong băng động đã thương. Cô không nhớ mình nằm ngất liệm trong băng động bao lâu, cũng không biết sư phụ tìm thấy mình bằng cách nào; cô chỉ biết sau lần đặt chân bước vào băng động ngày ấy cô thừa sống thiếu chết nằm thoi thóp trên giường bệnh tròn ba tháng trời.

Dương Hiểu Băng không hé răng tiết lộ những điều này cho Lý Văn Thiên biết vì cô không lạ gì tính cách nói một không nói hai của chàng, nếu biết cơ thể cô không thể chịu được hàn khí trong thời gian dài chàng nhất định sẽ không cho cô đi theo chàng tham dự cuộc thử thách độc nhất vô nhị lần này. Dương Hiểu Băng vừa âm thầm vận nội lực để giữ âm cơ thể vừa chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Lý Văn Thiên.

Lý Văn Thiên bộ dạng thư sinh nho nhã nhưng phong phạm lại trái ngược hoàn toàn so với vị Thái Tường Vương của Mặc Quốc. Nếu vị Thái Tường Vương của Mặc Quốc mình khoác áo lông báo tuyết dày cộm thì Lý Văn Thiên vẫn trong bạch y thánh khiết mỏng manh không nhiễm bụi trần. Nếu vị Thái Tường Vương mặt mũi hết ửng đỏ đến tái xanh vì hàn khí thì trích tiên mỹ nam lại bình thản ung dung đứng giữa những tầng băng sừng sững như tường thành, hàn khí tựa như những làn khói tan ra dưới gót giày của chàng.

Lý Văn Thiên đưa mắt nhìn Dương Hiểu Băng rồi cong môi nở nụ cười, khuôn mặt tuyệt mỹ bừng sáng như ánh nắng mặt trời xuyên thẳng vào bầu không khí lạnh lẽo bên trong băng động. Chàng nhẹ nhàng cúi đầu rồi tung người lướt như bay trên mặt những tầng băng, uyển chuyển khéo léo như những nghệ sĩ trượt băng nghệ thuật. Lý Văn Thiên như đang lướt đi giữa những áng tường vân, băng qua mặt nước mà tiến đến một tầng băng trắng đứng như một cây cột trụ trời tuyệt đẹp do bàn tay của tạo hóa dựng nên. Chàng vung bút nhanh như một tia chớp viết lên trên cây cột băng bốn chữ: “Nhất Thế Tiêu Dao” trước những cặp mắt khiếp đảm vì kinh ngạc. Bốn chữ Nhất Thế Tiêu Dao tuyệt mỹ vô song được viết bằng một loại mực đen tuyền sẫm đặc đến mức nó không hề bị hơi nước ngưng tụ trên mặt băng cùng hàn khí trong băng động hóa lỏng mà ngược lại nó còn tỏa ra những ánh sáng màu vàng lấp lánh khi được những tia nắng mặt trời yếu ớt bên ngoài băng động chiếu vào.

“Ngươi!!! ... Ngươi thật sự là ai?” – vị Thái Tường Vương của Mặc Quốc như không muốn tin vào những gì mình vừa nhìn thấy, sắc mặt hắn ta tái xanh vì khiếp sợ nhưng vẫn tỏ vẻ cao ngạo lạnh giọng quát to.

“Ta chính là ... “ – Lý Văn Thiên cong môi mỉm cười, chàng không buồn đưa mắt nhìn vị Thái Tường Vương cao trọng của Mặc Quốc mà chỉ đưa ngón tay trỏ chỉ về phía cây cột băng, nơi chàng vừa múa bút viết một bức thư pháp.

Tất cả mọi người có mặt trong Tụ Băng Động một lần nữa đưa mắt nhìn về cây cột băng để chiêm ngưỡng bức thư pháp kiệt tác lại sừng sốt mở to mắt nhìn bốn chữ Nhất Thế Tiêu Dao tuyệt mỹ hóa thành những giọt mực đen bóng chậm rãi tan chảy rồi bất ngờ ngưng tụ lại thành dòng chữ: “Vân Quốc – Lý Văn Thiên” in sâu vào trong tầng băng.

“Tham kiến Tiêu Dao Vương!” – giọng một nam tử trung niên đột nhiên vang lên làm tất cả mọi người đang đứng chết trân tại chỗ vì kinh ngạc bưng tỉnh.

Tất cả mọi người đồng loạt quỳ gối dập đầu hành lễ, những tiếng tung hô chúc tụng đồng thanh vang lên:

“Tiêu Dao Vương thiên tuế! Thiên tuế! Thiên, thiên tuế! “

Dương Hiểu Băng sừng sốt đưa mắt nhìn Lý Văn Thiên. Lý Văn Thiên một tay để ra sau lưng, một tay vẫn cầm cây bút lông, chàng trao cho Dương

Hiếu Bổng một ánh mắt ảm áp lẫn tự hào.

“ Vút! “

“ Cần thận! “

Dương Hiếu Bổng nghe âm thanh của ám khí xé toạt tấm màn chắn do hàn khí tạo thành như một mũi tên lao vút về phía Lý Vân Thiên đang đứng, cô chỉ kịp vận khí phóng người lao về phía trước, dùng cả hai bàn tay đẩy chàng ra xa rồi nhắm mắt bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Xuân dục

Tất cả những người có mặt trong Tự Vân Động chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra đã nhìn thấy Tiêu Dao Vương ôm chặt thanh y thiếu niên vào lòng, bàn tay phải của chàng nhanh như chớp ngưng tụ nội lực rồi lập tức tung ra một chưởng tựa như cuồng phong vũ bão đánh thẳng vào ngực đám cận vệ cao lớn lực lưỡng đang đứng sau lưng của tên Thái Tường Vương làm cho cả đám văng xa một trượng, thân thể đập thẳng vào vách băng động cứng như núi đá rồi rơi xuống đất, học máu bất tỉnh.

Tên Thái Tường Vương nhìn thấy cảnh cả đội cận vệ tinh nhuệ đi theo hộ tống mình chỉ chịu một chưởng của Lý Vân Thiên đã học máu nằm la liệt trên lớp băng dày không biết sống chết lập tức xanh mặt xám hồn, hấn ta vội bước lui lại mấy bước lắp bắp lên tiếng:

“ ... Ta ... ta là hoàng thúc của hoàng đế Mặc Quốc ... nếu hôm nay Lý Vân Thiên người sát hại bốn vương ... hoàng đế Mặc Quốc nhất định sẽ không tha cho ngươi!!! “

Lý Vân Thiên sau khi tung ra một chưởng đã thương đám hộ vệ của tên Thái Tường Vương, chàng lập tức đưa tay đặt vào cổ tay của Dương Hiếu Bổng kiểm tra mạch tượng, khi nhận thấy khí tức trong cơ thể của cô bị ngưng trệ vì hàn khí nên dẫn đến tình trạng bất tỉnh tạm thời, chàng mới nhẹ thờ ra một hơi rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của cô vận công lực truyền hơi ấm vào người cô giúp cô đã thông kinh mạch cùng điều hòa khí tức. Ánh mắt chàng trở nên sắc lạnh khi nhìn thấy lớp vải trên vai trái của cô bị rách một đường, dòng máu đỏ tươi tựa chu sa theo đó rỉ ra thấm ướt một mảng nhỏ. Lý Vân Thiên khẽ nhíu mi tâm, cũng may chàng đã kịp thời dùng nội lực làm mũi phi tiêu kia bay chệch hướng, nếu không vết thương trên người nàng chắc không đơn giản chỉ là một vết xước rỉ máu như thế này.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Lý Vân Thiên lúc này đã không còn vẻ ôn nhu nhã nhặn, ảm áp tựa như ánh trăng hay trong trẻo như bạch ngọc mà trở nên thâm trầm lạnh lùng hơn cả băng tuyết, hàn khí trong băng động lượn lờ xung quanh thân thể chàng càng làm cho tên Thái Tường Vương cùng tất cả những người vẫn đang quỳ gối cúi thấp đầu cảm thấy rét lạnh, run rẩy.

“ Từ Tranh, khanh hãy nói cho Thái Tường Vương biết luật lệ của Vân Quốc chúng ta dành cho kẻ có mưu đồ hành thích bốn vương? “ – Lý Vân Thiên không buồn liếc mắt nhìn đến tên Thái Tường Vương mà chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

“ Bất luận quốc gia cùng địa vị, giết chết không tha! “ – vị lão thừa tướng Vân Quốc khí chất trầm ổn, chậm rãi nói rõ ràng từng chữ.

“ Haha ... haha ... haha! “ – tên Thái Tường Vương sau khi nghe xong câu nói của Từ thừa tướng bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

“ Cũng tốt! ... Cũng tốt! ... Nếu hôm nay bản vương chết thì cái tên thiếu niên mặc thanh y đi cùng với Tiêu Dao Vương ngài sẽ đi theo hầu hạ bản vương dưới chốn Hoàng Tuyền! “

“ Tiêu Dao Vương ngài võ công thâm hậu nhưng ám khí của thủ hạ bản vương vẫn nhanh hơn một chút! Trên phi tiêu đó đã được tẩm một loại thuốc đặc biệt có tên là Lộng Xuân Dục, loại dục này sẽ thấm vào máu rồi hòa vào cơ thể, người trúng loại dục này bất luận là nam hay nữ đều phải giao hợp hoan ái với nam nhân, vui thú tằm hoan trong suốt ba ngày ba đêm, nếu không sẽ hóa rồ mà chết! ... Món lễ vật quý giá này đáng lý bản vương muốn đích thân gọi tặng Tiêu Dao Vương ngài, nhưng tên nhóc vất mũi chưa sạch kia quá nhanh nhẩu đã nhảy vào cướp mất! “ – Tên Thái Tường Vương càng nói càng trở nên kích động giống y hệt một con thú hoang bị dồn vào chân tường, điên cuồng cắn loạn.

Tất cả mọi người đang quỳ gối bên trong Tự Băng Động hoảng sợ đưa mắt nhìn nhau: Vân Quốc dụng văn trị quốc, nam tử đọc kinh thư học sách thành hiền, noi gương thánh nhân, nữ tử tuân thủ lễ nghĩa chú trọng trinh tiết, nam nữ hữu biệt. Chuyện nam nhân cùng nhau hoan ái đó chính là việc từ trước đến nay chưa hề có tiền lệ, huống hồ đối với những bậc văn nhân quân tử thì việc làm này chẳng khác nào là một hành động thỏa mại cùng lăng nhục danh dự và khí tiết của họ.

“ Hóa ra Thái Tường Vương ngài không có ý mưu sát bản vương mà chỉ có nhĩ ý muốn cho bản vương trải nghiệm thú vui hoan ái cùng nam nhân thôi sao? “ – Lý Vân Thiên khẽ cong môi mỉm cười, nhàn nhạt lên tiếng.

Lý Vân Thiên hít một hơi lạnh nhìn tên Thái Tường Vương rồi cao giọng cất tiếng gọi:

“ Hắc Vân – Xích Vũ! “

Lý Vân Thiên vừa dứt lời bên trong Tụ Bể Động lập tức xuất hiện thêm hai nam tử tuấn mỹ băng lãnh từ bên ngoài bể động phi thân bay vào. Hai nam tử mặc trường bào đơn sắc, một nâu đỏ, một đen tuyền quỹ gối chờ lệnh.

“Tham kiến chủ nhân!”

“Các người thay bản vương chăm sóc Thái Tường Vương cho thật tốt, nhất định phải cho ngài ấy thường dụng hết tất cả những loại xuân dược độc đáo hiếm có trên thế gian này!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Lý Vân Thiên! ... Người! ... Người dám đối xử với một hoàng thân quốc thích của Mặc Quốc như vậy sao??? ... Hoàng đế của Mặc Quốc nhất định sẽ không để yên cho Vân Quốc các người!!” – tên Thái Tường Vương sau một hồi ra sức chống trả quyết liệt nhưng không thể nào địch lại nam tử áo đen tên Hắc Vân, hắn ta bị Hắc Vân dùng một tay tóm lấy cổ áo kéo ra khỏi Tụ Bể Động một cách thô bạo nhưng vẫn cố gào to.

“Mộ Hàn! Người đem những tên thuộc hạ tin cậy của tên Thái Tường Vương nhốt vào đại lao chờ ngày được chủ nhân của bọn chúng trọng dụng!”

“Thần tuân lệnh!” – Mộ Hàn vốn là một hiệp khách giang hồ, hành hiệp trọng nghĩa, chàng vô cùng căm phẫn tên ác nhân Thái Tường Vương ý thế lộng quyền, ấy vậy mà khi nghe xong mệnh lệnh của Lý Vân Thiên, chàng phải hít sâu một hơi để trấn định tinh thần mới cúi đầu cung kính lên tiếng lĩnh chỉ.

“Từ Tranh, Ngạn Chi! Chuyện ở đây bản vương giao lại cho các người xử lý!”

“Chúng thần tuân lệnh!”

Lão thừa tướng đương triều tên Từ Tranh làm nhất phẩm đại thần qua hai đời vua nên không còn lạ gì cách hành xử thâm sâu khó lường, vô cùng quyết đoán của Lý Vân Thiên nên nhanh chóng cúi đầu lĩnh chỉ. Chỉ có đương kim vẫn trạng nguyên Triệu Ngạn Chi một bụng kinh thư, chân ướt chân ráo vào triều nhận chức chưa được bao lâu, sau khi nghe xong phán quyết của Lý Vân Thiên cảm thấy đầu óc quay cuồng, tinh thần rối loạn.

Tất cả những người còn lại trong Tụ Bể Động chỉ có thể âm thầm mặc niệm cho tên Thái Tường Vương của Mặc Quốc chỉ vì kiêu căng cuồng vọng để tự chuốc họa vào thân trở nên thân bại danh liệt.

Trong lúc tất cả mọi người còn đang theo đuổi những suy nghĩ cùng cảm nhận của riêng mình, Lý Vân Thiên bế ngang người Dương Hiểu Băng rồi nhẹ điểm mũi chân đạp lên những luồng hàn khí lượn lờ, vô thanh vô thức rời khỏi bể động.

Lý Vân Thiên ôm chặt Dương Hiểu Băng lướt nhanh theo những con gió chẳng mấy chốc đã về đến Tiên Trúc, vừa đặt chân bước vào Tiên Trúc chàng đã nhìn thấy phụ hoàng tôn kính của mình trong phục trang đơn giản, sự thông thái tinh tường cùng quý khí của bậc đế vương vẫn không hề bị suy giảm theo năm tháng, đứng bên cạnh ông là vị Hoài ngự y râu tóc bạc phơ danh tiếng lẫy lừng đã cáo lão hồi hương từ lâu.

Cầm Đế - Lý Triều Dương khi nhìn thấy Lý Vân Thiên bế ngang người Dương Hiểu Băng cùng thần sắc ngưng trọng trên khuôn mặt của chàng, ông lập tức lên tiếng:

“Chuyện Dao nhi bị trúng Lộng Xuân Dược phụ hoàng đã biết, con hãy nhanh chóng đem nha đầu này vào phòng để Hoài ngự y bắt mạch!”

Lý Vân Thiên cúi thấp đầu cung kính vãn an Cầm Đế rồi vội vàng nhắc chân bế Dương Hiểu Băng đi về phía thư phòng của cô. Hoài ngự y cùng Cầm Đế cũng vội vàng cất bước theo sau.

Lý Vân Thiên nhẹ nhàng đặt Dương Hiểu Băng nằm ngay ngắn trên giường rồi khẽ nhích qua một bên để nhường chỗ cho Hoài ngự y tiến đến bắt mạch, chàng im lặng đứng bên cạnh chăm chú theo dõi nhất cử nhất động cùng những biểu cảm trên khuôn mặt thông thái lẫn phúc hậu của ông.

Hoài ngự y sau khi kiểm tra mạch tượng của Dương Hiểu Băng, mi tâm của ông càng lúc càng nhíu chặt, thần sắc ngưng trọng, đắm chiêu suy nghĩ, mất một khoảng thời gian khá lâu ông mới khẽ thở dài lên tiếng.

“Đứa nhỏ này năm sáu tuổi khi được bế hạ nhất được, mạng sống chỉ như chỉ mảnh treo chuông, cả người đầy vết đao chém, khuôn mặt bị rách nát, lục phủ ngũ tạng đều bị hàn khí đã thương... Lão phu lúc ấy không dám cam đoan với bề hạ mình có đủ năng lực để cứu sống nó ... chính nó đã dồn hết ý chí của mình để chiến đấu vì mục đích sinh tồn nên mới có thể nhất được mạng sống, trở về từ quỷ môn quan. Cơ thể này của nó trải qua mười năm trời kiên trì dùng thuốc cùng luyện tập võ công mới có thể được xem như hoàn toàn bình phục ...” – Hoài ngự y giọng nói trầm ngâm, ánh mắt xa xăm hoài niệm nhớ lại.

“Lần thứ hai lão phu gặp được nó đó là khi nó mười tuổi, là một tiểu hài tử hiếu động lém lỉnh dám trốn sư phụ một mình lên vào Tụ Bể Động thăm thú để rồi bị hàn khí trong tụ bể động đã thương đến phế quản cùng kinh mạch phải nằm thoi thóp trên giường bệnh tròn ba tuần trắng ... Lần này, cũng là lần thứ ba lão phu gặp lại nó ... thật không ngờ tình trạng sức khỏe của nó lại ở trên bờ vực sinh tử không khác gì hai lần trước đến như vậy ...” – Hoài ngự y nói xong khẽ lắc đầu thay cho những lời cảm thán xót xa.

“Nàng ấy không phải chỉ bị trúng Lộng Xuân Dược thôi sao? Khi còn ở trong Tụ Bể Động ta đã vận nội lực giúp nàng đã thông kinh mạch và ổn định thân nhiệt rồi kia mà?” – Lý Vân Thiên nhíu chặt mi tâm, thâm trầm lên tiếng.

“Nếu chỉ đơn giản là trúng Lộng Xuân Dược, lão phu đã không phải rối rắm vì bất lực không tìm được cách chữa trị cho tiểu nha đầu này như vậy! ... Khi này, trong lúc bất mạch, lão phu phát hiện trong cơ thể của tiểu nha đầu này có một loại trùng độc như vừa tỉnh giấc sau một giấc ngủ dài, Lộng Xuân Dược dường như bị loài trùng độc này hấp thụ hết nhưng lại không hề được giải trừ mà giống như đang ngưng tụ lại chờ ngày bộc phát! ... Loại trùng độc có đặc tính như vậy thực sự lão phu chưa từng gặp qua trong cả cuộc đời hành y chữa bệnh của mình.” – Hoài ngự y nói xong lại thở dài vì bất lực.

“Hoài ngự y, thật sự không có cách nào lấy loại cổ trùng đó ra khỏi cơ thể của Dao nhi được sao? “ – Cầm Đế trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nhẹ giọng cất tiếng hỏi.

“Loại cổ trùng này sống trong cơ thể, tồn tại cùng máu huyết, xin bệ hạ tha tội, lão phu thật sự lực bất tòng tâm! “ – Hoài ngự y ảo não đáp lời rồi cúi người thật thấp để nhận tội.

“Nếu không dùng được giải dược vậy thì sử dụng cách cơ bản nhất là hoan ái để giải trừ được tính thì sao? “ – Lý Vân Thiên đưa mắt nhìn Hoài ngự y, nghiêm túc đặt ra câu hỏi.

Hoài ngự y chau mày đắn đo suy nghĩ một lúc thật lâu mới vuốt chòm râu bạc của mình rồi chậm rãi đáp lời:

“Loại cổ trùng này có thể hấp thụ được hết dược tính của Lộng Xuân Dược nên rất có khả năng nó có đặc tính tương sinh với những loại xuân dược, nếu như vậy thì dùng phương pháp giao hợp để tạm thời loại trừ được tính là hoàn toàn khả thi. “

“Vân nhi, ta xem Dao nhi giống như con gái của mình, ta có thể nói đệ đệ của con ra một chiếu chỉ sắc phong nó làm quận chúa Vân Quốc sau đó lập tức tuyển chọn cho nó một vị phò mã văn võ song toàn, ý của con như thế nào? “ – Cầm Đế sau khi nghe xong những lời Hoài ngự y vừa nói, ông quay sang Lý Vân Thiên nhẹ giọng bàn bạc.

“Phụ hoàng, chẳng phải con đã sai thuộc hạ bẩm báo với người rằng con đã chọn được vương phi cho mình, phu thê chúng con đang cùng nhau sống những ngày tháng uyên ương khăng khít không rời hay sao? “ – Lý Vân Thiên hí hóp mắt nhìn Cầm Đế, bình thân lên tiếng.

“Vân nhi chỉ thông báo với ta rằng con đang ở Tiên Trúc thôi a! “ – Cầm Đế cong môi mỉm cười lắc đầu phản bác.

“Ồ Tiên Trúc có nàng! “ – Lý Vân Thiên hí hóp mắt đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Kế hoạch săn mồi

Cầm Đế im lặng đưa mắt quan sát thái độ rần rở, cương quyết trên khuôn mặt của Lý Vân Thiên một lúc thật lâu rồi khẽ thở dài. Tính cách nói một không nói hai, một khi đã quyết định chuyện gì thì chỉ có chết mới không thực hiện này của nhi tử nhà mình, ông là người hiểu rõ nhất. Ngồi vị hoàng đế cửu ngũ chí tôn của Vân Quốc mà thẳng thóc này còn không đếm xỉa đến làm cho ông phải dùng đến nước cờ cuối cùng là uống thuốc giả chết để ép nó mặc long bào ngồi lên ngai vàng mà nó còn có cách để thoát thác trọng trách, một tay giáo dưỡng cùng hỗ trợ tiêu đệ cho đến ngày đủ lông đủ cánh đăng cơ làm hoàng đế, thì chuyện lựa chọn phi tử này của nó, ông lại càng không thể xen vào...

“Dao nhi là một nha đầu rất thiện lương, nhưng đáng tiếc sức khỏe của nó không tốt, thân thể lại vô cùng phức tạp. Con đã suy nghĩ cặn kẽ chưa? “

“Hài nhi chỉ lo ngại về vấn đề sức khỏe của nàng mà thôi, những chuyện còn lại đối với hài nhi không quan trọng. “ – Lý Vân Thiên đưa mắt nhìn thẳng vào đôi mắt thâm sâu tinh tường của Cầm Đế, không chút đắn đo do dự lập tức lên tiếng trả lời câu hỏi của ông.

“Nếu đã như vậy, từ đây về sau phụ hoàng sẽ giao Dao nhi lại cho con chăm sóc! “ – Cầm Đế đưa tay nhẹ vuốt chòm râu được cắt tỉa gọn gàng của mình rồi dịu giọng nói.

“Cảm tạ phụ hoàng! “ – Lý Vân Thiên khẽ cong môi mỉm cười, chân thành lên tiếng.

“Thiên nhi, chuyện tên Thái Tường Vương cho thuộc hạ sử dụng ám khí để hành thích con không hề đơn giản, tại sao con không ra lệnh cho Từ Tranh cùng Mộ Hân áp giải hắn cùng bọn thuộc hạ về kinh thẩm vấn mà lại đưa ra phán quyết vội vàng như vậy? “ – Cầm Đế khẽ nhủ mi tâm, đưa tay vuốt chòm râu rồi chậm rãi nói ra những nghi vấn trong lòng.

“Chuyện này quả thật không đơn giản, nhưng để tìm được nguyên nhân thật sự cùng kẻ đầu sỏ đứng sau lưng của tên Tường biến thái kia thì chỉ có cách cùng hắn ta chơi trò tung hỏa mù che mắt thiên hạ mà thôi. “ – Lý Vân Thiên đưa mắt nhìn Cầm Đế, bình thân đáp lời. Vừa nói xong, chàng khẽ nhủ mi tâm rồi trầm giọng cất tiếng gọi:

“Thanh Phong – Hoàng Lô! “

“Tham kiến chủ thượng!” – Lý Vân Thiên vừa dứt lời, bên ngoài thư phòng của Dương Hiểu Băng lập tức vang lên giọng nói của hai nam tử.

Lý Vân Thiên nghe giọng nói của hai người thuộc hạ thân tín vang đến từ bên ngoài mới chậm rãi nhấc chân bước ra mở cửa phòng, chàng đưa mắt nhìn hai nam tử trung niên, một người mặc trường bào màu xanh dương đậm, người còn lại mặc trường bào màu vàng đồng rồi nhàn nhạt lên tiếng phân phó:

“Hoàng Lôi, người cải trang thành cai ngục, theo dõi nhất cử nhất động của từng tên thuộc hạ mà tên Thái Tường Vương dẫn theo cho ta!”

“Thanh Phong, người cải trang thành lính gác, phối hợp cùng Hắc Vân, Xích Vũ giám sát chặt chẽ tên Thái Tường Vương, nhất định không được để cho kẻ khác nhân cơ hội ra tay sát hại hắn ta. Chúng ta sẽ cùng đồng bọn của hắn chơi một ván cờ thật lớn!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” – hai nam tử trung niên tên Thanh Phong, Hoàng Lôi đang quỳ gối, cúi thấp đầu nhận nhiệm vụ rồi lập tức vận khí thi triển khinh công rồi đi trong nháy mắt.

Sau khi giao phó nhiệm vụ cho thuộc hạ xong, Lý Vân Thiên lại xoay người cất bước đi vào trong thư phòng của Dương Hiểu Băng, chàng đưa mắt nhìn khuôn mặt trắng trẻo đang chìm vào giấc ngủ sâu tưởng chừng như bất tận của cô rồi nhìn sang Hoài Ngự y trầm giọng lên tiếng:

“Hoài Ngự y, tại sao đến giờ nàng ấy vẫn chưa tỉnh dậy?”

“Tiểu nha đầu này đang trong giai đoạn nguyệt sự lại cố gắng vận nội lực để có thể trụ lại trong băng động sau đó còn trúng Lộng Xuân Dược làm cho trùng độc trong cơ thể bị đánh thức nên sẽ rơi vào trạng thái hôn mê ít nhất một ngày nữa mới có thể tỉnh dậy. Trong khoảng thời gian này, ngài cùng bề hạ phải thay phiên nhau liên tục vận nội lực truyền chân khí vào trong cơ thể của Dao Nhi, giúp nó đã thông kinh mạch, điều hòa thân nhiệt. Lão phu sẽ túc trực bên cạnh để theo dõi bệnh trạng rồi kê toa sắc thuốc.”

Cầm Đế cùng Lý Vân Thiên chỉ im lặng trao cho nhau một ánh mắt rồi khẽ gật đầu đồng ý.

Thiên Hoa Quốc, Chiêu Hoa Cung

“Tham kiến Mẫu Hoàng!” – thái tử Nhan Hoa Dương nhan sắc diễm lệ, khoác y phục màu hồng tươi, mái tóc dài được điểm trang công phu tỉ mỉ bằng những cây trâm vàng tinh xảo tựa như một đóa mầu đơn cao quý khoe sắc dưới ánh mặt trời ấm áp của mùa xuân, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh một nữ nhân tuổi ngoài ngũ tuần nhưng nhan sắc vô cùng kiều sa lộng lẫy mặc chiếc áo yếm màu vàng bằng lụa mềm mại dài chấm gót chân bó sát cơ thể quyến rũ, bên ngoài khoác hờ một chiếc áo dài bằng lụa màu đỏ tươi mỏng manh như một đóa thược dược đang nở rộ đến mức làm cho tất cả những nam nhân khi nhìn thấy dung mạo của bà ta đều phải nín thở, nghiêm cẩn quỳ gối phủ phục dưới chân.

“Hoa Nhi, đến đây nhìn xem!” – người phụ nữ tuyệt sắc khẽ đảo mắt nhìn về phía người con gái độc nhất mà bà ta vô cùng nâng niu trân quý, vui vẻ lên tiếng.

Nhan Hoa Dương mỉm cười rạng rỡ, lập tức nhấc chân tiến đến đứng bên cạnh bà ta, hai mắt nàng ta như phát ra ánh hào quang, hưng phấn nhìn vào bốn chiếc hộp hình chữ nhật được làm bằng ngọc bích, bên trong mỗi hộp đều đựng một con sâu cơ thể trong suốt to bằng đốt tay đang nằm yên bất động. Con sâu nằm trong chiếc hộp ngọc mà vị thái tử quốc sắc thiên hương của Thiên Hoa Quốc phấn khởi đưa ngón tay trở thon dài chỉ vào, bên trong cơ thể trong suốt của nó lại xuất hiện thêm một đóa hoa mọc lan màu hồng phấn nhỏ xíu vô cùng sống động.

“À ta đã trải qua lần hoan ái đầu tiên cùng nam nhân rồi sao?! Mẫu Hoàng nhìn xem, con cỏ trùng này trở nên rất xinh đẹp, tâm trạng cũng rất thoải mái a!”

“Dương khí mà ả ta hấp thụ thuộc loại cực phẩm nên đóa hoa trong cơ thể cỏ trùng mới rõ nét và có màu sắc tươi đẹp như vậy a! ... Chúng tôi tên nam nhân hoan ái cùng ả ta không phải thuộc loại tầm thường mà phải là người có quý khí cùng tư chất thiên phú.”

“Nam nhân sở hữu quý khí cùng dung mạo tuấn mỹ xuất trần trong thiên hạ không phải đều tề tựu trong Chiêu Hoa Cung của Mẫu Hoàng hay sao?” – Thái tử Nhan Hoa Dương nhíu mày nghiêng đầu suy nghĩ rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Mẫu Hoàng đã chán ngấy bọn chúng rồi! Cái bọn vô dụng đó dương khí càng lúc càng kiệt quệ, kỹ thuật phòng the cũng chẳng có gì nổi bật, ta chỉ miễn cưỡng dùng tạm để chờ đợi đến ngày dung mạo được hoàn thiện ... rồi sau đó, ta sẽ thuần phục đám nam nhân tuấn mỹ trẻ tuổi khỏe mạnh khác!” – Nhan Thái Dương nhếch môi mỉm cười, trong đầu bà ta lập tức liên tưởng đến hình ảnh của bốn tuyệt thế mỹ nam ngàn năm mới xuất hiện một lần, là long là phụng trong biển người. Chỉ cần nghĩ đến tương lai được ngày đêm tận hưởng, vui thú hoan ái cùng cả bốn người đó bà ta đã cảm thấy thỏa mãn cùng vui vẻ trong lòng.

“Mẫu Hoàng, khi nào chúng ta mới có thể sử dụng liều thuốc bí truyền để làm cho nhan sắc trở nên hoàn mỹ vô song được?” – Nhan Hoa Dương khẽ cắn môi suy nghĩ rồi nhẹ giọng hỏi. Nàng muốn nhanh chóng sở hữu một dung mạo tuyệt thế có một không hai để làm cho tên nam nhân Lý Vân Thiên cao ngạo cùng tên chiến thần Nhạc Tư Dương băng lãnh kia phải cúi người quỳ gối dưới chân váy của nàng mà cầu xin nàng đưa mắt đoái hoài đến bọn hắn.

“Chỉ cần cơ thể cả bốn con cỏ trùng trong bốn chiếc hộp ngọc kia xuất hiện hình dáng những đóa hoa nở rộ tuyệt đẹp là chúng ta có thể sử dụng được liều nhan dược trân bảo đó rồi!” – Nhan Thái Dương mỉm cười rạng rỡ, lên tiếng đáp lời.

“Mẫu Hoàng, chúng ta phải sử dụng nhan dược kia như thế nào?” – thái tử Nhan Hoa Dương khuôn mặt ngập tràn sự phấn khởi, nhanh chóng đặt ra câu hỏi.

“Chúng ta sẽ cho cỏ trùng ăn từng bộ phận xinh đẹp nhất trên khuôn mặt của bọn chúng rồi sẽ nuốt cỏ trùng vào trong cơ thể của mình để cỏ trùng cùng máu huyết hợp nhất nên một ... còn máu của bọn chúng, ta sẽ hòa với nước trong ôn tuyền cùng vô vàn những cánh hoa thơm ngát để cho chúng ta ngấm mình hấp thụ dưỡng chất, thư giãn tinh thần ...” – Nhan Thái Dương nhắm mắt, hít sâu một hơi như đang hoài niệm cảm giác được thoải mái ngấm mình trong dòng nước màu đỏ tươi ấm áp ngào ngạt hương hoa ngày ấy...

“Chúng ta phải chờ thêm bao lâu nữa?” – Nhan Hoa Dương nghe những lời mầu hoang của mình vừa nói càng thêm nôn nóng liền vội vàng cất cao giọng hỏi.

“Nếu Hoa nhi muốn nhanh chóng đạt được mục đích thì phải bỏ ra thêm một ít sức lực rồi a! ...” – Nhan Thái Dương mỉm cười khê nói nhỏ vào chiếc tai xinh xắn của nhi tử bảo bối của mình.

Nhan Hoa Dương như nín thở im lặng lắng nghe từng câu từng chữ của mẩu hoang tôn kính, khuôn mặt càng lúc càng sáng bừng, hưng phấn đến mức kích động.

“Mẫu Hoàng quả thật thông minh tuyệt thế! Hải nhi sẽ nhanh chóng thực hiện kế hoạch!” – Nhan Hoa Dương mỉm cười rạng rỡ, cúi thấp người lên tiếng ca ngợi mẫu hoàng của mình rồi lập tức xoay người rời khỏi Chiêu Hoa Điện không có đến một bóng dáng của ti nữ hay cận vệ.

Thái tử Nhan Hoa Dương vừa bước chân ra khỏi cánh cổng lớn của Chiêu Hoa Cung, vị nữ hoàng Nhan Thái Dương của Thiên Hoa Quốc lại cong môi mỉm cười, trên khuôn mặt hiện ra sự hài lòng cùng đắc ý. Bà ta đưa ngón tay trở lên miệng, dùng răng cắn rách một mảng da thịt trên đầu ngón tay trở rồi lấy máu của mình nhỏ lên cơ thể của từng con cỏ trùng, thấp giọng lên tiếng tự thủ thi nói chuyện với chính mình.

“... Ta lại quên nói cho Hoa nhi biết một điều a! ... Đó chính là muốn cỏ trùng cùng máu huyết hợp nhất nên một thì phải dùng máu của mình để nuôi bọn chúng! ... haha! ... haha ...”

Hoa Dương Cung,

Sau một trận mây mưa hoan ái kịch liệt trôi qua, Nhan Hoa Dương cả người tựa hồ không còn một chút khí lực yếu kiều nằm tựa đầu lên ngực một nam tử tuấn mỹ phi phàm cùng cơ bắp lực lưỡng, trên khóe môi hân tã vẫn còn treo một nụ cười tà dâm như vẫn chưa được thỏa mãn:

“Hoa nhi đã mệt rồi sao?” – Hắn ta đưa bàn tay to lớn mon trớn tẩm lưng trần của Nhan Hoa Dương rồi kê vào tai nàng ta khê hỏi.

“Ân! Không phải ta đã cùng chàng mây mưa suốt cả một canh giờ rồi sao?” – Nhan Hoa Dương kiều mỹ, mỏng manh như một nụ hoa nép sát cơ thể trần trụi vào người gã đàn ông khỏe mạnh nững nịu lên tiếng.

“Ta vẫn cảm thấy chưa đủ a!” – hắn ta lập tức cười to lên tiếng đáp lời rồi nhanh như chớp trở người thay đổi tư thế nửa ngồi nửa nằm trên người của Nhan Hoa Dương, hắn ta cúi thấp đầu ra sức hôn hít, xoa nắn cắn mút cả hai bầu ngực trắng như tuyết căng tròn của nàng ta rồi khàn giọng nói:

“Ta đã làm theo ý của nàng, sai thuộc hạ trà trộn vào đám cận vệ của hoàng thúc, giúp nàng giáo huấn cái tên Lý Vân Thiên kiều ngạo kia ... vậy mà nàng chỉ đền đáp cho ta một canh giờ là đủ hay sao???”

“Mặc Hành, chàng đã sai thuộc hạ giáo huấn chàng ấy như thế nào?” – Nhan Hoa Dương nhoen miệng mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, khê lên tiếng hỏi.

“Chỉ bị một vết thương trên vai mà thôi!” – gã nam nhân tên Mặc Hành nhếch môi cười tà, thần nhiên đáp lời.

“Ân!” – Nhan Hoa Dương sau khi nghe xong câu trả lời của Mặc Hành mới kín đáo thờ nhẹ một hơi. Tuy nàng cảm hận Lý Vân Thiên dám đứng trước mặt nàng phất ổng tay áo khinh thường rồi đi ... nhưng dù sao đi nữa, trong mắt nàng, chàng vẫn là một tuyệt thế tiên nhân, tài hoa xuất chúng ... một ngày nào đó nàng sẽ làm cho chàng phải cúi đầu phủ phục dưới chân nàng, chấp nhận cam bái hạ phong sau đó cùng nàng vui hưởng lạc thú chốn khuê phòng nên nàng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn hại đến chàng, càng không cho phép bất kỳ nữ nhân nào có ý tiếp cận chàng.

“Ừm !!! ... Aaaa!” – trong lúc Nhan Hoa Dương đang nhắm mắt vừa hưởng thụ sự mon trớn kích thích trên từng thớ da thịt vừa tưởng nhớ đến dung mạo tuyệt thế trong bạch y tinh khôi tựa trích tiên của Lý Vân Thiên thì bất ngờ bị gã nam nhân cơ bắp cuộn cuộn tên Mặc Hành thô bạo chiếm đoạt mạnh mẽ rồi ra sức vận động kịch liệt làm cho nàng ta đắm chìm trong khoái lạc đến mức đầu óc trở nên trống rỗng nhất thời quên mất nhiệm vụ đã được mẫu thân giao phó, đó là phải giả vờ bất tỉnh trong lúc hoan ái để làm cho tên hoàng đế Mặc Quốc hoang dâm này vì nàng mà hạ một đạo thánh chỉ ...

Hoàng đế Nhan Thái Dương của Thiên Hoa Quốc cùng sắc mặt xinh tươi rạng rỡ sau khi rời khỏi Chiêu Hoa Điện liền hạ lệnh cho nhóm tùy tùng thân tín theo bà ta đi giá đến Thần Hoa Cung, cung điện này chính là nơi vị hoàng đế cửu ngũ chí tôn, tuấn mỹ tuyệt luân của Doanh Quốc nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Khi vừa đặt chân bước vào cung điện dành cho vị thượng khách cao cao tại thượng này của Doanh Quốc, bà ta nhẹ phất tay ra hiệu cho tất cả tùy tùng của mình cùng nhóm ti nữ thái giám đang phục vụ trong Thần Hoa Cung lui hết ra ngoài rồi nhẹ nhàng đi vào bên trong khu vực dự phòng của vị hoàng đế Doanh Quốc.

Hoàng đế Doanh Quốc, Nhạc Tư Đình đang nằm ngả người tựa đầu vào thành hồ nước nóng được làm từ bạch ngọc nhắm mắt dưỡng thần, chàng ta khê cong môi mỉm cười, trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân hiện lên sự hài lòng khi được một đôi bàn tay mềm mại dịu dàng xoa bóp hai bả vai của mình.

“Bệ hạ không phải giải quyết quốc sự hay sao mà lại có thời gian nhàn rỗi đến đây thăm ta như vậy?” – Nhạc Tư Dương chép miệng lên tiếng hỏi.

“Trầm rất bận rộn nhưng cũng rất nhớ ngài a!” – Nhan Thái Dương đưa cặp ngực căng tròn của mình áp thật chặt vào chiếc cổ cao của Nhạc Tư Đình, thò thè lên tiếng.

“Vậy sao???” – Nhạc Tư Đình cong môi mỉm cười rồi đưa tay nắm lấy bàn tay trắng trẻo mềm mại của Nhan Thái Dương kéo bà ta xuống ôn tuyền, chàng ta vung tay coi bỏ từng lớp y phục mỏng manh trên cơ thể quyến rũ gợi cảm của bà ta, hung hăng như một con dã thú cắn mút hai bầu ngực căng tròn rồi nhanh chóng cùng bà ta bắt đầu cuộc mây mưa hoan ái đầu đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Giao ước

Rèm mi dày cong vút của Dương Hiểu Băng khẽ rung nhẹ tiếp theo sau là cặp mắt bò câu đen láy chậm chậm hé mở, Dương Hiểu Băng im lặng nghiêng đầu đưa mắt quan sát cảnh vật xung quanh. Dựa vào ánh sáng của hai ngọn nến được đặt trên chiếc bàn nhỏ và trên một chiếc giá treo, Dương Hiểu Băng dễ dàng nhận ra cô đang nằm trong căn phòng rất đỗi quen thuộc của chính mình, trong đêm tối tiếng của những chú dế râm ran theo từng làn gió mát lạnh vang đến. Dương Hiểu Băng nhắm mắt chậm rãi hít thở thật sâu rồi cẩn thận suy nghĩ, sắp xếp lại những sự kiện đã xảy ra trong đầu: “Nam nhân đẹp tựa trích tiên hạ phàm ở cùng cô trong Tiên trúc lâu nay lại chính là vị Tiểu Dao Vương vang danh thiên hạ... Dương Hiểu Băng, mày đã quá sơ suất khi không chịu để tâm dò xét thân thế thật sự của chàng rồi! ... Chàng chính là Lý Vân Thiên, là nam nhân tài hoa nhất, là viên ngọc quý giá vô song trong trái tim của vị tuyệt thế nữ hoàng kia ... nhưng tại sao Lý Vân Thiên sống cùng cô trong Tiên Trúc lại hoàn toàn không giống với vị Tiểu Dao Vương si tình đến mức điên cuồng được miêu tả trong cuốn tiểu thuyết kia như vậy???”

Dương Hiểu Băng trở người nằm nghiêng qua một bên của mép giường hướng về phía ánh sáng của ngọn nến trên chiếc bàn, một bên má áp vào chiếc gối bông, đôi mắt vẫn nhắm chặt, đôi mày thanh mảnh như hai nửa của chiếc lá trúc non chau vào nhau, tâm trí đắm chìm trong những dòng suy nghĩ như từng đợt sóng nối tiếp nhau tưởng chừng như bất tận. Bỗng nhiên, Dương Hiểu Băng cảm nhận được eo của cô bị cánh tay của ai đó choàng qua ôm lấy rồi sau đó có một cái gì đó vừa mềm mại vừa mang theo hơi ấm nhẹ nhàng đặt lên trên má. Dương Hiểu Băng nhủ mày, cô âm thầm vận nội lực vào bàn tay chuẩn bị ra đòn phản công nhưng khi vừa xoay người chuẩn bị đánh một chưởng vào ngực của tên vô lại vừa mới mạo phạm cô, bàn tay của cô lập tức ngừng lại.

“Nương tử, nàng chịu tình dậy rồi sao?” – Lý Vân Thiên híp mắt cố tình che giấu bớt sự vui mừng tốt độ của mình mới chậm rãi lên tiếng.

“Chàng! ... Tại sao chàng lại nằm trên giường của ta?” – Dương Hiểu Băng mở to mắt nhìn nam nhân đang nửa ngồi nửa nằm trên giường cao giọng chất vấn, cặp mắt bò câu nhanh chóng quan sát tường tận khu vực xung quanh chiếc giường.

“Chàng ... sao ... sao chàng lại không mặc y phục???” – Dương Hiểu Băng như không tin vào mắt mình, hoang mang lên tiếng.

“Không phải chỉ có mình ta không mặc y phục!” – Lý Vân Thiên mỉm môi nhếch cười rồi bày ra vẻ mặt bình thản lên tiếng đáp lời.

Dương Hiểu Băng nằm trên giường, chiếc eo của cô vẫn còn bị cánh tay của Lý Vân Thiên ôm chặt, một phần lồng ngực săn chắc của chàng kề sát vào người cô, khoảng cách giữa cô và chàng chỉ là một chiếc mền bông mềm mại đang đắp trên người cô mà thôi. Sau khi nghe hết câu nói của Lý Vân Thiên, Dương Hiểu Băng lập tức gạt cánh tay Lý Vân Thiên ra khỏi eo của cô rồi nhanh chóng ngồi bật dậy. Dương Hiểu Băng vừa ngồi dậy cũng là lúc chiếc mền đang đắp trên người cô trượt xuống làm lộ ra khoảng xương vai xanh gợi cảm cùng hai bầu ngực đầy đặn no tròn lấp ló phía sau chiếc mền bông, suối tóc dài bung xỏa lay động theo những cử động gấp gáp của chủ nhân.

Dương Hiểu Băng ngay lập tức nhận ra điều bất thường lại vội vàng chụp lấy tấm mền bông trùm kín cơ thể, khuôn mặt ửng đỏ nhìn không khác nào một quả đào chín, cô cắn môi mở chiếc mền bông ra rồi cúi đầu nhìn vào bên trong.

“Trời cao đất dày ơi!!! ...” – Dương Hiểu Băng ôm chặt tấm mền bông, mấp máy môi bàng hoàng lên tiếng.

“Chúng ta ... giữa chúng ta thật sự đã phát sinh chuyện gì? Tại sao chàng và ta lại ở trong tình trạng như vậy?” – Dương Hiểu Băng ôm ngực hít sâu mấy lần mới lấy lại được bình tĩnh, cô nhẹ giọng lên tiếng hỏi.

“Trong ám khí tên Tường biến thái đã cho tẩm một loại xuân dược cực mạnh có tên là Lộng Xuân, nàng bị ám khí lọt qua vai làm cho xuân dược theo vết thương đi vào cơ thể. Trong người nàng lại có sẵn một loại cổ trùng bí ẩn, dược tính của xuân dược kết hợp với cổ trùng làm cho nàng hoàn toàn mất đi ý thức, thần nhiệt tăng cao, chân khí rối loạn nếu không hoan ái để giải trừ độc tính sẽ không giữ được tính mạng.” – Lý Vân Thiên trầm giọng lên tiếng, chàng không thể nào quên được cảnh tượng hai dòng máu đỏ tươi đến mức làm hai mắt chàng đau nhức từ hai cánh mũi nàng trào ra như một mạch nước ngầm không thể nào ngăn lại được, lần đầu tiên trong cuộc đời chàng nếm trải mùi vị của sự bất lực đến mức muốn trở nên điên loạn khi ôm nàng vào giây phút đó...

“Chàng và ta đã làm chuyện đó rồi sao?” – Dương Hiểu Băng ngắc đầu, đưa mắt nhìn Lý Vân Thiên nghiêm túc lên tiếng.

“... Chúng ta vẫn chưa làm bước cuối cùng... nàng bị hàn khí đã thương, sức khỏe vốn dĩ đã rất kém, lại bị cổ trùng cùng xuân dược hành hạ, ta không muốn cùng nàng hoan ái trong một hoàn cảnh như vậy.”

“Vân Thiên, cảm ơn chàng!” – Dương Hiểu Băng khẽ mím môi đè nén sự cảm động đang dâng trào rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Băng nhi, nàng tỉnh dậy là tốt rồi! Đợi đến khi nàng bình phục chúng ta sẽ trở về kinh thành cử hành đại hôn.” – Lý Vân Thiên dịu dàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Dương Hiểu Băng, khẽ môi điểm nhẹ cười ấm áp lên tiếng.

“Vân Thiên, ta không thể cùng chàng thành thân!” – Dương Hiểu Băng cắn chặt môi, hít một hơi thật sâu, cô đưa mắt nhìn Lý Vân Thiên nghiêm túc lên tiếng chối từ.

“Vì sao?” – Lý Vân Thiên nhíu mày tâm cô đè nén cảm xúc trầm giọng hỏi lại.

“Vì ta còn có rất nhiều chuyện cần làm, thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa. Chàng là Tiêu Dao Vương cao cao tại thượng, còn ta là một kẻ mang án tử trên người. Chúng ta không có tương lai càng không có kết quả!”

“Nàng cần làm những chuyện gì, bản vương sẽ làm giúp nàng! Ta sẽ che chở cho nàng sẽ bảo vệ nàng!”

“Chàng không cần phải làm bất cứ điều gì cho ta. Chuyện riêng của ta, ta muốn tự mình giải quyết!”

“Dương Hiểu Băng! Những lời ta đã nói với nàng, nàng vẫn không chịu hiểu, đến tận bây giờ nàng vẫn không nguyện ý tin tưởng ta sao?”

“Không phải! Chỉ vì ta biết con đường ta phải đi sẽ như thế nào. Ta không muốn kéo thêm chàng đi cùng ta trên con đường này chàng hiểu không?”

“Nàng thử một mình bước ra khỏi Tiên Trúc một bước rồi xem bản vương sẽ đem nàng xử lý như thế nào?”

“Chàng!!!”

“Cộc! Cộc! Cộc!” – tiếng gõ cửa phòng đột ngột vang lên làm cho cuộc tranh luận giữa Dương Hiểu Băng và Lý Vân Thiên ngừng lại, giọng nói trầm ấm của Cầm Đế bên ngoài vang đến.

“Thiên nhi - Dao nhi! Phụ hoàng có lời muốn nói. Hai đứa thay y phục rồi đến Bích Đình gặp ta!”

“Vâng ạ!” – Dương Hiểu Băng vội vàng đưa mắt nhìn Lý Vân Thiên rồi lên tiếng đáp lời Cầm Đế. Lý Vân Thiên khẽ nhíu mày rồi lập tức bước xuống giường đi thay y phục trước. Sau khi thay xong y phục chàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra bên ngoài đứng chờ Dương Hiểu Băng.

Dương Hiểu Băng y phục chỉnh tề, sóng vai cất bước đi cùng Lý Vân Thiên đến Bích Đình. Bên ngoài trời vẫn chưa sáng, hai người im lặng bước đi bên nhau, bên tai chỉ vang lên tiếng côn trùng rả rít cùng tiếng gió đêm xào xạc.

Lý Vân Thiên và Dương Hiểu Băng bước vào Bích Đình đã nhìn thấy Cầm Đế đang ngồi bên cạnh chiếc bàn bạch ngọc, trên tay ông là chén trà tỏa ra những làn khói mỏng, trên bàn được dọn sẵn một nồi cháo nhỏ nghi ngút khói cùng những đĩa thức ăn xung quanh.

“Dao nhi, con vừa tỉnh dậy, nhanh đến đây ăn một chén cháo cho ấm bụng nào!” – Cầm Đế đưa mắt nhìn Dương Hiểu Băng giọng nói tràn đầy sự thương yêu lên tiếng.

“Thiên nhi, ba ngày nay con đã không ăn không ngủ rồi. Con cũng đến đây ăn một ít cháo đi!” – Cầm Đế lại đưa mắt nhìn sang Lý Vân Thiên ôn tồn lên tiếng.

Dương Hiểu Băng sau khi nghe Cầm Đế xong, cô vội vàng đưa mắt cẩn thận quan sát khuôn mặt của Lý Vân Thiên. Chỉ mới có ba ngày thôi mà chàng đã gầy và tiêu tụy đi rất nhiều, khuôn mặt đẹp tựa tiên nhân hạ phàm đã không còn tỏa ra ánh hào quang của sự ngạo nghễ, đôi mắt hữu thần sánh ngang cùng tuế nguyệt hiện lên những sợi tơ máu như chứng minh ba ngày vừa trải qua đối với chàng chẳng khác nào một sự tra tấn dày vò.

“Hai đứa ở đây từ ăn cháo, ta về phòng nghỉ ngơi đây!”

“Phụ hoàng, người không phải có lời muốn nói với chúng con hay sao?” – Lý Vân Thiên đưa mắt nhìn Cầm Đế, lễ phép cất tiếng hỏi.

“Những gì muốn nói, ta đã nói xong rồi ạ!” – Cầm Đế đặt chén trà đang cầm trên tay xuống bàn, ông vuốt râu khẽ gật gù lên tiếng đáp lời rồi trở người đứng dậy cất bước rời khỏi Trúc Đình.

“Su phụ, trời đêm sương giáng, người nhớ đắp thêm mền cho ấm.” – Dương Hiểu Băng nhìn theo bóng lưng Cầm Đế vội vàng lên tiếng.

Cầm Đế dừng bước, xoay người đưa mắt nhìn Dương Hiểu Băng rồi mỉm cười lên tiếng:

“Dao nhi, con vẫn là đứa con ngoan nhất của ta! Ta chờ nghe con gọi ta hai tiếng “phụ hoàng” giống Thiên nhi đó! Con đừng để ta chờ quá lâu ạ!”

“Vâng ạ!” – Dương Hiểu Băng nhẹ nhàng đáp lời.

“Tốt! Tốt lắm!” – Cầm Đế mỉm cười, vuốt chòm râu của mình tỏ ý hài lòng rồi xoay người rời đi.

“Băng nhi, ta xin lỗi. Nàng vừa mới tỉnh dậy còn chưa kịp ăn uống chút gì mà ta đã tranh cãi cùng nàng rồi. “ – Lý Vân Thiên múc một chén cháo đặt vào tay của Dương Hiểu Băng rồi dịu giọng lên tiếng.

“Ta hôn mê suốt ba ngày, nhưng khi tỉnh dậy lại không hề cảm thấy khát nước cũng nhờ chàng túc trực bên cạnh chăm sóc. Người vô tâm không phải là chàng mà chính là ta.” – Dương Hiểu Băng khẽ lắc đầu rồi dịu giọng lên tiếng. Nói xong cô đặt chén cháo trên tay xuống mặt bàn rồi dùng cả hai bàn tay cẩn thận nắm lấy bàn tay của Lý Vân Thiên nghiêm túc nói tiếp:

“Vân Thiên, ta không dám hứa chắc chắn bất cứ điều gì với chàng nhưng ta cam đoan với chàng, chỉ cần sau khi ta tìm được tung tích của ba người bạn thân thiết nhất của mình và làm sáng tỏ sự thật về vụ huyết án của cả nhà Nhan Thư Dao ta sẽ trở về Vân Quốc tìm chàng. “

“Băng nhi, trong người nàng còn có cổ trùng, nếu cổ trùng bộc phát độc tính nàng sẽ mất mạng bất cứ lúc nào, đó mới chính là điều ta lo lắng nhất! “ – Lý Vân Thiên đưa bàn tay còn lại nắm lấy hai bàn tay của Dương Hiểu Băng rồi lắc đầu bất lực lên tiếng.

“Vân Thiên, chàng hãy để ta tự mình thực hiện nguyện vọng được không? “ – Dương Hiểu Băng nắm chặt bàn tay của Lý Vân Thiên lên tiếng năn nỉ.

“Ta sẽ để nàng tự mình hoàn thành nguyện vọng với một điều kiện. Nàng đi đến bất cứ nơi nào đều phải báo tin cho ta biết một cách rõ ràng tường tận, mỗi ngày đều phải gửi tin báo, nội dung phải nói rõ địa điểm nàng cư ngụ cùng những việc nàng đã làm và sắp làm. Nếu nàng không gửi tin một ngày, ta lập tức phải thuộc hạ bắt nàng đem về! “

“Được! Ta chấp nhận điều kiện này của chàng! “

Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười rồi khẽ gật đầu đồng ý. Chàng cùng Dương Hiểu Băng ăn hết một chén cháo nhỏ. Sau khi dùng cháo xong, Lý Vân Thiên trở người đứng dậy bước ra khỏi Bích Đình, chàng bắt chéo ngón tay trở và ngón tay cái đưa lên miệng thổi thành một đoạn nhạc trong trẻo cao vút như tiếng sáo rồi im lặng chấp tay ra sau lưng đứng đợi. Dương Hiểu Băng đứng bên trong Bích Đình quan sát những hành động của Lý Vân Thiên không nén được sự tò mò, cô bước ra khỏi đình, đi đến đứng bên cạnh Lý Vân Thiên. Dương Hiểu Băng chưa kịp lên tiếng hỏi bỗng nghe thấy trong không trung vang lên tiếng chim lành lót vội vàng ngừng đầu nhìn lên bầu trời tìm kiếm. Trên bầu trời đêm lúc này xuất hiện một chấm nhỏ tỏa ra ánh sáng màu đỏ như một đốm lửa từ phía xa lao nhanh đến. Đốm lửa nhỏ cứ to dần, to dần cho đến khi Dương Hiểu Băng nhìn rõ hình dáng thật sự của nó. Đó là một con chim tựa như loài chim ưng nhưng lại có bộ lông vũ màu đỏ tươi tuyệt đẹp, mỗi khi được ánh trăng chiếu vào, bộ lông màu đỏ tươi lại tỏa ra ánh sáng dịu dịu. Con chim màu đỏ vô cùng quý hiếm kia ngoan ngoãn đáp xuống đậu trên cánh tay của Lý Vân Thiên, chiếc đầu nhỏ của nó cọ cọ vào ống tay áo của chàng như muốn làm nũng.

“Nó tên Tiểu Chu, là một loài huyết ưng vô cùng thông minh có khả năng bay xa ngàn dặm. Nó do chính tay ta ấp và nuôi dưỡng huấn luyện. Ta sẽ dạy nàng cách thuần phục và chăm sóc nó. “

“Trong thiên hạ có bao nhiêu con huyết ưng giống Tiểu Chu? “ – Dương Hiểu Băng cúi người thích thú vuốt ve bộ lông vũ rực rỡ rồi dùng ngón tay đùa nghịch cái mỏ nhỏ của Tiểu Chu, vui vẻ lên tiếng hỏi.

“Ta chưa tìm thấy con thứ hai giống y hệt Tiểu Chu! “ – Lý Vân Thiên cong môi mỉm cười lên tiếng đáp lại.

Tiểu Chu nghiêng đầu nghiêng sang một bên như nghe hiểu được lời Lý Vân Thiên vừa nói, nó vỗ mạnh hai cánh rồi ưỡn ngực một cách oai phong lẫm lẫm tự hào.

“Mỗi ngày nàng viết thư rồi để vào bên trong tấm phù điêu ta đã đeo trên cổ của Tiểu Chu, nó sẽ mang tin của nàng trao đến tận tay của ta. Nhớ kỹ, chỉ cần một ngày không có tin của nàng, ta sẽ lập tức đi bắt nàng về. “ – Lý Vân Thiên nghiêm giọng nhắc nhở.

“Ân! Ta nhớ rồi! “ – Dương Hiểu Băng vội vàng gật đầu trịnh trọng cam đoan.

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.